

TÜRK

2020, Yıl/Year: 8, Sayı/Issue: 20, ISSN: 2147-8872

TÜRK Uluslararası Dil, Edebiyat ve Halkbilimi Araştırmaları Dergisi

TURUK International Language, Literature and Folklore Researches Journal

Geliş Tarihi / *Date of Received*: 04.02.2020

Kabul Tarihi / *Date of Accepted*: 17.03.2020

Sayfa / *Page*: 109-166

Research Article / Araştırma Makalesi

Doi: <http://dx.doi.org/10.12992/TURUK897>

Yazar / *Writer*:

Dr. Öğr. Üyesi Hüseyin Kürşat TÜRKAN

Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi, Fen-Edebiyat Fakültesi, Türk Dili ve

Edebiyatı Bölümü,

khturkan@gmail.com

Gizem Bor

Yüksek lisans öğrencisi (Öğretmen), Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi,

Sosyal Bilimler Enstitüsü, Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü,

yaprakgizem17@gmail.com

ÂŞIK YAKUP TEMELÎ'NİN KURT HASAN HİKÂYESİ

ÜZERİNE BİR İNCELEME

Öz

Halk hikâyeleri, geleneksel bağlamda Türk halk edebiyatının içerik ve icra ediliş anlamında önemli özgünlükler arz eden geniş yelpazeli zengin türlerden biridir. Bir geleneğe bağlı olarak icra edilen yapının bilhassa âşıklar tarafından terennüm edildiği ifade edilmelidir. Âşıklar tarafından söylenen halk hikâyeleri, yer yer masal ve destan özellikleri gösteren nesilden nesle aktarılan anlatılardır. Destan, masal, efsane ve fıkra gibi anlatmaya dayalı türlerden olan halk hikâyelerinin Türk halk edebiyatı içinde ayrı bir yeri ve önemi vardır. En eski ve köklü anlatım geleneği olan destanlar, zamanla yerini halk hikâyelerine bırakmışlardır. Bu noktada Türk Edebiyatı için geçiş dönemi eseri olarak görülen “*Dede Korkut Hikâyeleri*” hem destanın hem de halk hikâyelerinin özelliklerini göstermesi bakımından dikkat çekicidir. Halk hikâyeleri nazım ile nesir bütünlüğünün görüldüğü ve nesir kısmının yoğun olduğu bir yapıya sahiptir. Olaylar, nesir kısmında anlatılırken kahramanların

duyguları, düşünceleri ve konuşmaları nazımla aktarılmıştır. Hikâyeler, çeşitli konulara sahip olmakla beraber aşk ve kahramanlık konularının işlenme sürecinin yoğunluğu tespitlerimiz arasında görülmektedir. Halk hikâyeleri Türk, Arap ve Hint-İran kaynaklı olmak üzere üç grupta incelenmektedir. Halk hikâyelerinde kişiler ve olaylar, realist bir yaklaşımla ele alınmaktadır. Halk hikâyeleri Anadolu sahası anlatmaları içinde geniş yer tutmaktadır. Araştırmacılar halk hikâyelerini birbirinden farklı kılan noktalarını belirleyerek çeşitli tasnifler yapmışlardır.

Halk hikâyeleri kültür öğelerinin izlerini taşıması, toplumun sosyal ve kültürel yaşamını yansıtmaması, gelenek ve görenekleri koruması bakımından önemlidir. Âşıklar, halk hikâyeleri aracılığıyla kültürü korur, yaşatır ve geleceğe taşır. Çalışmamızın konusu olan Âşık Yakup Temeli'nin “Yusuf ile Elif”, “Süleyman ile Şahperi” ve “Kurt Hasan” adında üç hikâyesi bulunmaktadır. Daha önceki süreçte “Âşık Yakup Temeli'nin Süleyman ile Şahperi Hikâyesi Üzerine Bir İnceleme” adlı makalemizde âşığın hayatı etrafında söz konusu halk hikâyesi incelenmişti. İlgili çalışmada söz konusu âşığın hayatı hakkında çeşitli bilgiler verildiği için bu çalışmamızda âşığın hayatı ile ilgili bilgiler, tekrara düşülmemek adına verilmeyecektir. Makalede Âşık Yakup Temeli'nin halk hikâyeciliğine dair kısa bir bilgi verildikten sonra “Kurt Hasan” hikâyesi, olay örgüsü, kaynağı, mekânı, zaman kavramı, kahramanları, epizotlarının ve şiirlerinin tahlili, formelleri, dil ve anlatımı gibi çeşitli yönlerden ele alınıp değerlendirilecektir. Yapılan bu çalışmada hikâyenin orijinal metnine de yer verilecektir. Böylece “Kurt Hasan” hikâyesi ilk kez ilim dünyasına tanıtılıp duyurulacaktır.

Anahtar Kelimeler: Halk hikâyesi, âşık, Yakup Temeli, Kurt Hasan, epizot, motif sırası

A REVIEW ON MINSTREL YAKUP TEMELİ'S STORY OF KURT HASAN

Abstract

Folk tales are one of the rich types of traditional Turkish folk literature with a wide range of originalities in terms of content and execution. It should be stated that the structure performed according to a tradition is handled by minstrels. Folk tales told by minstrels are narratives passed down from generation to generation, showing fairy tale and epic characteristics in places. Turkish folk literature has a different place and importance of folk stories, which are narratives such as epic, fairy tales, legends and anecdotes. Epics, which are the oldest and oldest narrative tradition, have been replaced by folk tales over time. At this point, “Dede Korkut stories”, which are seen as a transitional work for Turkish literature, are noteworthy for showing the characteristics of both epic and folk stories. The folk tales have a structure where the prose integrity with Nazim (prose) is seen and the prose part is dense. While the events are described in prose, the feelings, thoughts and conversations of the protagonists are conveyed by prose. Although the stories

have a variety of subjects, the intensity of the process of processing the subjects of love and heroism in folk stories is seen among our findings. The folk tales are examined in three groups of Turkish, Arab and Indo-Iranian origin. People and events in folk stories are dealt with with a realist approach. Folk tales have a wide place in Anatolian field narratives. Researchers have made various classifications by identifying the points that make folk stories different from each other.

Folk stories are important in terms of having traces of culture and cultural elements, reflecting the social and cultural life of the society, and preserving traditions and traditions. Minstrels have a kind of transferor and narrator role in protecting culture through folk stories, keeping it alive in the present and bringing culture into the future. The subject of our study, Yakup Temeli, has three stories named "Yusuf and Elif", "Süleyman and Şahperi" and "Kurt Hasan". In the previous period, "a review of the story of Süleyman and Şahperi by Yakup Temeli", the story of the people around the life of the bard was examined. Since various information about the life of the bard is given in the related study, information about the life of the bard in this study will not be given in the name of not falling into repetition. After giving a brief information about the folk storytelling of Yakup Temeli's, the story of "Kurt Hasan" will be examined in various aspects such as order of motif, source, geography, time, heroes, analysis of episodes and poems, formels, language and narration. This work will also include the original text of the story. Thus, the story of "Kurt Hasan" will be introduced to the world of Science for the first time.

Key Words: Folk tales, Minstrel, Yakup Temeli

1. HALK HİKÂYESİ BAĞLAMINDA ÂŞIK TEMELİ

Ali Berat Alptekin'e göre halk hikâyesi "Göçebelikten yerleşik hayata geçişin ilk mahsullerinden olup; aşk, kahramanlık, vb. gibi konuları işleyen; kaynağı Türk, Arap-İslâm ve Hint-İran olan, büyük ölçüde âşıklar ve meddahlar tarafından anlatılan nazım-nesir karışımı anlatmalardır." (2016, 18). Türk halk anlatmaları içerisinde halk hikâyelerinin özel bir yeri vardır. Geçmişteki ve günümüzdeki kültürel ve modern hayattan izler taşır. Geleneksel edebiyatımızın en zengin ve çok yönlü türlerinden biridir halk hikâyeleri (Bakırcı, 2013: 49). Mehmet Aça (1998: 3) ise halk hikâyesi kavramının kahramanlık destanlarından sonra teşekkül ettiğini ifade eder. Türk halk hikâyeleri, zaman seyri ve coğrafya-mekân içinde "efsane, masal, menkabe, destan vb." mahsullerle beslenerek dinî, tarihi, içtimai, hadiselerin potasında iç bünyelerindeki bağlarını muhafaza ederek milletimizin roman ihtiyacını karşılayan eserlerdir (Elçin, 2004, 444). Batı dillerinde hikâye kavramı, "olmuş, olduğuna inanılmış veya olmakta devam eden hadiselerin anlatılması" anlamına gelmektedir. Hikâye anlatmanın maksadı, dinleyenleri/okuyanları "düşündürmek"ten ziyade "heyecanlandırmak"tır (Görkem, 2000,7). Halk hikâyeleri gerek konu gerek şekil olarak her zaman epik eserlerin özelliklerini taşır (Türkmen, 1998, 488). Konu halk hikâyesi olunca, bunu anlatan/icra eden kişinin de "hikâyeci/âşık/hikâyeci-âşık" olarak

isimlendirilmesi gerekecektir (Görkem, 2000,7). Bu makalemizde de hikâyeci-aşığî Âşık Temeli olan Kurt Hasan hikâyesi incelenecektir.

Âşık Temelî'nin Erzurumlu olması ve çocukluğundan beri söz konusu geleneğin içinde olması onda derin bir gelenek etkisi oluşturmıştır. Erzurum ve Kars'ta hikâye söylemek ve anlatmak nesilden nesle varoluşunu koruyarak gelenek hâline gelmiştir. Âşıklar, Ramazan geceleri boyunca iftar ve sahur vakti arasında âşık kahvehanelerinde ve köy odalarında hikâyeler anlatmaktadır. Bir gecede sadece hikâyenin bir kısmı anlatılmakta böylece dinleyici meraklandırılmaktadır (Durbilmez,2017: 19-42). Ramazan ayı haricinde Erzurum düğünlerinde de halk hikâyesi anlatmak önemli bir yere sahiptir. Erzurum düğünleri üç gün sürmektedir. Düğün hazırlığı sebebiyle samanlık temizlenir, yastık ve minderler dizilerek otağ haline getirilir. Kadın ve erkeklerin bulundukları otağlar farklıdır. Erkek otağında elli yaş üstü dinleyiciler otağ başına oturtulur ve eğlence başlar. Gecenin ilk saatlerinde halay çekilir daha sonra âşıklar meydana çıkar ve çalıp söylemeye başlar. Sabaha kadar anlatılan hikâyeler, düğünlerin en can alıcı yeridir. Anlatıcılar dinleyicilerin onu dikkatli bir şekilde dinlemesini ister. Hikâye süresi boyunca otağdan dinleyiciler önemli bir durum hâsıl olmadıkça çıkmazlar. Âşık, jest ve mimiklerini kullanıp dinleyici ile göz temasında bulunarak heyecanlı bir şekilde hikâyesini sabaha kadar anlatır (Türkan ve Bor, 2019, 49).

Âşık Temelî, Erzurum âşıkları ve âşıklık geleneği ile ilgili şu cümleleri söylemiştir: *“Erzurum âşıklar yatağıdır. Erzurum'un hemen hemen her ilçesinde bir veya birkaç tane âşık vardır. Bunların birçoğu isim yapmış birçoğu da mahalli olarak kalmıştır. Örneğin benim ustam Ahmet Fermani yurt genelinde duyulmamıştır. Köklü bir geleneğe bağlı olan usta-çırak ilişkisine dayanan Erzurum âşıklık geleneği; yaşam biçimleri, coğrafik şartlar, ilginin azalması gibi sebeplerden dolayı günümüzde âşıkların sayısı azalsa da halen daha bu gelenek devam etmektedir. Âşıklık geleneği; çilelerin, dertlerin, yoksullukların, sevip alamamanın, horlanmanın, ötekileştirmenin bir sanatı olarak devam etmektedir. Âşıklık bir olayı saz ve söz ile karşı tarafa en iyi şekilde anlatmanın adıdır. İnsanın aşkını, sevdasını, hasretini, yokluğunu, yaşam biçimini anlatma sanatıdır. Erzurum gibi illerde dert çeken insan sayısı çoktur, bu yüzden âşıklar bir anlamda toplumun sözcüsü, tercümanı, aynası, dili, kulağı, gözü ve sözüdür.”* Temelî'ye göre Erzurumlu Emrah, Âşık Sümmanî ve Âşık Reyhani Erzurumlu âşıkların başında gelir. Temeli Erzurum âşıklık geleneğinin Âşık Erbabî, Âşık Mustafa Ruhanî, Âşık Mevlüt İhsanî, Âşık Nusret Sümmanioğlu, Âşık Hüseyin Sümmanioğlu, Âşık Nuri Çırağı, Âşık Mevlüt Merdoğlu, Âşık Ertuğrul İmamoğlu, Âşık Fuat Çerkezoğlu, Âşık Erol Ergani, Âşık Sıtkı Eminoğlu, Âşık Kemal Divani, Âşık Temel Turabi, Âşık İhsan Yavuzer ve Âşık Rahim Sağlam ile beraber bir bütün haline geldiğini söylemiştir.

Yakup Temelî, doğaçlama yeteneğini ve hikâye söylemeyi dinlediği usta âşıklardan öğrenmiştir. Mevlüt İhsani, Âşık Reyhani, Şeref Taşlıoava gibi âşıkları dinleyerek bir zaman sonra sazıyla kendisi dillendirmeye başlamıştır. Bu âşıklardan *“Yaralı Mahmut, Âşık Garip ile Senem, Ferhat ile Şirin, Arzu ile Kamber, Kerem ile Aslı, Hüseyin ile Senem”* hikâyelerini ve *“Köroğlu”*nun yedi kolunu öğrenir, bu hikâyeleri girdiği mecralarda anlatır. Temelî'nin Yusuf ile Elif, Süleyman ile Şahperi, Kurt Hasan adlı üç hikâyesi vardır. Âşık Yakup Temelî'ye göre; halk hikâyeleri halkın örfünü, âdetini, kültürünü, geleneğini yansıtan âdeta bir tablodur. Bu yüzden halk hikâyesi anlatma geleneğinin süregelmesi kültürel öğelerin varlığını devam ettirecektir. Günümüzde âşık üniversite, şenlik ve programlara çıkmaktadır.

2. KURT HASAN HİKÂYESİNİN OLAY ÖRGÜSÜ

1. Anadolu’da bir köyde Hasan Ağa adında biri yaşar. Hasan Ağa’nın Karaca adlı kızı ve üç oğlu vardır.
2. Yakup Han adlı genç Karaca’ya sevdalıdır. Karaca’ya yakın olmak için silahşor eğitimine katılır ve birbirlerine âşık olurlar.
3. Kısa bir süre sonra Yakup Han ailesiyle Karaca’yı istemeye gider. Karaca ile Yakup Han sözlenir.
4. Hasan Ağa bir gün atını dağlara sürer. Dağda bir altın kemer bulur. Altın kemeri beline takınca kurda dönüşür.
5. Kurt Hasan’ı Hasan Ağa’nın oğulları, köylüler ve Karaca Kız tanıyamaz. Hasan Ağa kurtların arasında yedi yıl zorlu bir hayat mücadelesi verir.
6. Karaca Kız’ın şöhreti civar köylere yayılmaya başlar. Namı harami başına kadar yayılır. Harami başı Karaca Kız’a âşık olur. Karaca Kız ile evlenmek ister.
7. Bir gün Karaca Kız dağlara kendini vurur. Harami başı Karaca Kız’ın yolunu keser. Harami başı Karaca Kız’a kendisine varmadığı takdirde nişanlısını ve kardeşlerini öldürteceğini söyler.
8. Harami başı Yakup Han’ın geçtiği yere pusu kurar. Öldürmek yerine Yakup Han’ı alıkoyar ve Yakup Han’ı alıp yaşadığı mağaraya hapseder. Harami başı Yakup Han’ın öldürdüğü adamlardan bir tanesini soyar ve Yakup Han’ın elbisesini ona giydirir. Harami başı cesedi yakar ve üzerine bir not bırakıp köye gönderir.
9. Yakup Han’ın ailesi, Karaca Kız ve köylüler Yakup Han’ı öldü sanır ve cesedini sevda gözesindeki mezara defneder.
10. Karaca Kız bir plan yapar. Harami başına iyi davranır ve güvenini sağlar. Bir gün haramilerin yaşadığı mağarada kalır. Karaca Kız, Ömer adlı bir haramiyle tanışır ve onun hayat hikâyesini dinler.
11. Karaca Kız harami başına babasının başına bir iş geldiğini bu yüzden kendisine zaman tanımasını ister. Karaca Kız evine döner ve zırhını, kaskını, çeliğin ferini hazırlar.
12. Kurt Hasan bir gün çoban köpeğinin saldırısına uğrar. Belindeki kemer çıkınca eski insan haline döner. Çırlıçıplak bir şekilde sabahın olmasını bekleyen Hasan Ağa’yı köylüler fark eder. Köylülerden Osman Bey Hasan Ağa’ya yardım eder.
13. Hasan Ağa’nın bulunduğu yer Haşim Şah’ın ülkesidir. Kurt Hasan’ın hikâyesi dilden dile dolaşır ve Haşim Şah’ın kulağına gider. Haşim Şah, Kurt Hasan’ı getirene para ödülü vereceğini söyler.
14. Osman Bey, Şah’ın korkusundan Hasan Ağa’yı saklar. Bunun üzerine Şah’ın sarayına gider ve durumu öğrenir. Haşim Şah Kurt Hasan hikâyesini ilk ağızdan dinlemek ister. Osman Bey Hasan Ağa’yı Şah’ın huzuruna çıkarır.

15. Bu günlerde Şah'ın en önemli adamı Kara Vezir kaybolur. Memleketin ünlü silahşorları bir bir öldürülmektedir.

16. Karaca Kız haramileri öldürmek ve intikamını almak amacıyla evini terk eder.

17. Karaca Kız haramilere karşı yanına güvenilebileceği bir silahşor arar. Silahşorların evlerine giden Karaca Kız karşısına don gömlek ile çıkan silahşorları öldürür.

18. Lalanın verdiği akılla Şah şehirde karartma ve sokağa çıkma yasağı uygular.

19. Bir gece Karaca Kız Kara Vezir'in evine gider. Kara Vezir eşinin uyarmasıyla kapıyı kıyafetini giymiş, silahını takmış bir şekilde açar. Kara Vezir'i bu şekilde gören Karaca Kız onu esir alır ve kendisini takip etmesini söyler.

20. Karaca Kız ve Kara Vezir haramilerin bulunduğu mağaraya gelir. Vezir'e haramileri öldüreceğini ve kendisi gelmezse Karaca'nın Kula atına binerek gitmesini söyler.

21. Karaca Kız haramileri öldürür. Haramilerden Ömer'i öldüreceği sırada, Ömer Karaca Kız'ı gözlerinden tanır. Ömer Yakup Han'ın yaşadığını söyler. Bunun üzerine Karaca ile Yakup Han kavuşur.

22. Karaca ile Yakup Han arkada, Ömer önde mağaradan iner. Kara Vezir korkuyla Karaca Kız'ı beklemektedir. Karaca atları ve malları Ömer'in almasını söyler. Ömer köyüne ve ailesine döner.

23. Karaca, Yakup Han ve Kara Vezir ile yola düşer. Kara Vezir, Karaca'nın kendisini de öldüreceğini sanır. Pınarın başına geldiklerinde Yakup Han ve Karaca Kız başından geçenleri anlatır. Bunları duyan Kara Vezir Karaca Kız'ın güvenilir, sadık ve yüreği sağlam bir insan olduğunu anlar.

24. Karaca Kız, Yakup Han ve Kara Vezir köye döner. Yakup Han'ın ve Karaca Kız'ın ailesi çok sevinir. Karaca Kız, Kara Vezir'i misafir eder.

25. Kara Vezir Karaca Kız'a düğünlerine şahit olmak istediğini söyler. Fakat Karaca Kız babasının yedi yıldır kayıp olduğunu ve birkaç ay daha beklemek istediğini söyler. Ertesi gün Kara Vezir evine döner.

26. Osman Bey lalaya Kurt Hasan'ı saraya getirdiğini söyler. Aynı gün Kara Vezir de gelmiştir. Haşim Şah bu insanları dinlemek ister ve sarayın büyük salonunu hazırlar. Sarayda şerbetler, meyveler, yiyecekler sunulur ve Şah'tan sohbetin başlangıcı için müsaade istenir.

27. Kurt Hasan başından geçenleri anlatır. Bu esnada Kara Vezir, Hasan Ağa'nın Karaca Kız'ın kayıp babası olduğunu anlar.

28. Şah bir aydır ülkesinde değerli pehlivanların ortadan kaybolduğunu söyler. Ardından Kara Vezir söz alır ve Karaca Kız ile başından geçenleri anlatır.

29. Kara Vezir, Karaca'nın ismini verir ve yaşadığı köyü söyler. Bunu duyan Hasan Ağa'nın gözleri fal taşı gibi açılır. Daha sonra Hasan Ağa ağlamaya başlar. Bunu gören Şah neden ağladığını sorar. Hasan Ağa Karaca Kız'ın kendi kızı olduğunu söyler. Karaca Kız'ın hikâyesini dinleyen Şah ve köylüler Karaca Kız'a hayranlık duyar.

30. Hasan Ağa birkaç gün daha Şah'a misafir olduktan sonra köyüne dönmek ister. Şah; Hasan Ağa'ya at hediye eder, yol hazırlığını görür ve üstünü başını giydirir. Hasan Ağa köyüne doğru gider.

31. Hasan Ağa çeşmeye doğru yaklaşınca Döne Sultan'ı görür. Döne Sultan yaşlılığından dolayı kendisini tanıyamaz. Hasan Ağa'nın Döne Sultan'a ismi ile hitap etmesi Döne Sultan'ın dikkatini çeker. Hasan Ağa'nın gözlerine bakınca onu tanır. Döne Sultan sevinç çığlıkları atar. Hasan Ağa'nın döndüğünü duyan oğulları, Karaca Kız, Yakup Han çok sevinir; köyde bir bayram havası yaşanır.

32. Aradan birkaç ay geçer, Haşim Şah Kara Vezir ile ülkenin diğer tarafına seyahate çıkar. Seyahat esnasında Hasan Ağa'yı da ziyaret ederler. Hasan Ağa Şah'a koyunlar keser, yemekler hazırlar.

33. Haşim Şah Karaca Kız ile tanışır. Karaca Kız'ın anlatıldıkları kadar güzel olduğuna inanır. Şah, Yakup Han'la da tanışır. Onu da Karaca'ya yakıştırır. Şah düğün için ailelerden izin ister.

34. Köyde Karaca Kız ile Yakup Han'ın düğünü yapılır. Bu sırada köye Osman Bey de misafir olarak gelir. Karaca Kız ile Yakup Han'ın düğünlerine şahit olur. Günlerce süren düğünle Hasan Ağa ile ailesi hayatlarına kaldıkları yerden devam eder.

3. KURT HASAN HİKÂYESİNİN KAYNAĞI

1. **Türk kaynağından gelen halk hikâyeleri:** Köroğlu, Âşık Garip, vb.

2. **Arap, Fars ve Hint Kaynağından gelen halk hikâyeleri:** Leylâ ile Mecnûn, Ferhat ile Şirin, Yusuf ile Züleyha, vb.

3. **Masal-efsane kaynaklı halk hikâyeleri:** Kirmanşah, Tapdığ, Latif Şah, Şah İsmail, vs.

4. **Âşıkların hayatından kaynaklanan halk hikâyeleri:** Kerem ile Aslı, Tufarganlı Âşık Abbas ve Gülgez Peri, Gurbanî ve Peri, Ercişli Emrah ile Selvi Han, vb. (Alptekin, 2016, 54).

Kurt Hasan hikâyesi Türk kaynağından gelen halk hikâyelerindendir. Hikâye musannifinin Türk olması, hikâyenin Türk gelenek, göreneklerini yansıtmaması ve Anadolu'nun bir köyünde yer alması Türk kaynaklı bir hikâye olduğunu göstermektedir. Kurt Hasan hikâyesi yaşamış veya yaşadığı rivayet edilen bir âşığın hayatı etrafında oluşmamıştır. Hikâyenin kahramanlarından olan Yakup Han, söylediği şiirlerle ve çaldığı sazla âşıklığı temsil etmektedir. Ayrıca Kurt Hasan hikâyesi aşk ve kahramanlık teması üzerine kurulmuştur.

4. KURT HASAN HİKÂYESİNİN MEKÂNI

Kurt Hasan hikâyesi gerçek, alışılmış ve yaşanması muhtemel bir coğrafya olan *Anadolu'nun bir köyünde* başlar. Bu köyün ismi belirtilmez. Olaylar Haşim Şah'ın ülkesine kadar uzanır. *Haşim Şah'ın ülkesi* alışılmışın dışında, bilinmeyen, yaşanması muhtemel olmayan bir coğrafyadır. Harami kalesi ve Haşim Şah'ın sarayı bu coğrafyanın mekânlarıdır. Bununla birlikte hikâyede belirtilen mağaralar, dağlar, ovalar, pınarlar ve yaylalar hikâyeyi gerçekçi kılar. Hasan Ağa'nın kurt haline dönmesi ve diyar diyar gezmesi hikâyesinin coğrafyasını genişletmiştir.

5. KURT HASAN HİKÂYESİNDE ZAMAN KAVRAMI

Hikâyede geçen olaylar belli bir kronolojik zamana uygun olarak verilmiştir. Hikâyeye Hasan Ağa'nın kaybolması ve kurda dönüşmesi ile başlar. Hasan Ağa'nın kurda dönüşmesi, diyar diyar gezmesi, bir çoban köpeğinin kemerini düşürmesiyle insan haline dönüşmesi ve köyüne geri dönmesi tam *yedi yılı* kapsamaktadır. Yedi yıl içinde Karaca Kız, Yakup Han için haramilerle savaşacak ve Yakup Han'ı kurtaracaktır.

Âşık olayları anlatırken, *“Evet, biz Şah'ı bu dertleriyle baş başa bırakalım. Biz yine Karaca'ya dönelim bakalım o neler yapmaktadır?”* diyerek farklı zaman dilimlerine geçiş yapmaktadır. Ayrıca *“Tabii ki o zaman radyo yok, televizyon yok, gazete yok. Bu tür hikâyeler çok kıymetli ve çok rağbet görür. Hatta o yıllarda özel hikâyeciler aranır, saraylara davet edilir.”* ifadeleri ile hikâyenin geçtiği zamanı eskiye götürerek hikâyeyi şimdiki zamanda anlatıyormuş hissi vermektedir.

6. KURT HASAN HİKÂYESİNİN KAHRAMANLARI

6.1. Ana Kahramanlar

6.1.1. Karaca Kız: Karaca Kız uzun boylu, omuzları geniş, kara kaşlı, kara gözlü ve beyaztenlidir. Civar köylere nam salmış bir güzelliğe sahiptir. Karaca Kız ağabeyleri ile birlikte kılıç kullanma, ok atma, gürz vurma, ata binme eğitimleri alır. Bir erkek gibi savaşır, gözü pektir. Görüntüsü bir erkekten daha gösterişli, bakışları daha keskindir. Kimseden korkusu yoktur. Karaca'nın Kula adında bir atı vardır. Karaca Kız atına kendi bakar, at bakımında kimselere güvenmez. Dağları ve ovaları dolaşmayı çok sever. Zaman zaman sürülerinin yanına gider, çobanlarla sohbet eder.

Karaca Kız'ın Yakup Han adında bir sevdiği vardır. Yakup Han ile nişanlanır. Daha sonra babası kaybolur ve yedi yıl geri dönmez. Bu süre zarfı içinde Karaca Kız'ı seven ve aşkından onu tehdit eden harami başı Yakup Han'ı kaçıır. Haramilerden birinin cesedini Yakup Han'ın cesedi sanmaları için köye gönderir. Harami başı Yakup Han'ı mağaraya saklar. Karaca Kız Yakup Han'a sevdasını ve sadık olduğunu göstermek için intikamını harami başını ve diğer haramileri öldürerek alır. İçlerinden Ömer'i öldürmez. Çünkü Ömer Yakup Han'ın yaşadığını ve yaşadığı yeri Karaca Kız'a söyler. Bunun üzerine Karaca Kız Yakup Han'a kavuşur ve köyüne geri döner. Köyüne döndükten sonra babasına kavuşan Karaca Kız, Yakup Han ile evlenir.

Mehmet Kaplan'a göre Türk edebiyatında kadın, özellikle üç şekilde değerlendirilmiştir:

1. İslamiyet'ten önce ve göçebelik devrinde o, bu devrin ideal erkek tipi olan alp tipine yaklaşır. Erkek gibi o da ata biner, ok atar, kılıç kullanır ve icabında düşmanla kahramanca çarpışır.

2. Yerleşik medeniyet ve İslami kültür çevresine dâhil olduktan sonra kadın, erkekten daha fazla pasif bir karakter arz eder. Toprak ve din, insanlar kendilerinden üstün tabiat veya tabiatüstü kuvvetlere bağlar. Bu devirde kadının kahramanca vasıflarını kaybederek bir haz ve aşk mevzuu olduğu görülür.

3. Batı medeniyeti tesiri altına girdikten sonra kadının ilkin edebiyatta, sonra hayatta beşerî hakları müdafaa edilir. Ve tamamıyla erkekle eşit bir seviyeye getirilir. (2006, 39). Kurt Hasan hikâyesinde Karaca Kız, alp tipine örnektir. Karaca Kız'ın kılıç kullanması, ata binmesi, haramilerle savaşması alp kadın tipi olduğunu da kanıtlamaktadır.

6.1.2. Yakup Han: Yakup Han uzun boylu, omuzları geniş, esmer ve yakışıklıdır. Yiğit bir delikanlı olan Yakup Han; merttir, dürüştür. Yakup Han gözü pek, bileği güçlüdür. Hasan Ağa'nın sayesinde Yakup Han da Karaca Kız gibi silahşor eğitimi alır. Savaşçı bir kişiliğe sahip olan Yakup Han tek başına haramilere karşı gelir. Saz çalar ve şiir söyler. Karaca Kız'a aşkını şiiriyle itiraf eder. Yakup Han ile Karaca Kız nişanlanır. Hasan Ağa'nın kaybolmasıyla Karaca Kız ile evlenemez, Karaca Kız'ı bekler. Yakup Han sevdiğine sadıktır. Harami başı Yakup Han'ı kaçıır ve mağaraya hapseder. Karaca Kız Yakup Han'ı haramilerin elinden kurtarır. Köye geri dönerler ve evlenirler.

6.1.3. Hasan Ağa: Hasan Anadolu'da şirin bir köyde yaşayan bir ağadır. Bir eşi, üç oğlu ve bir kızı vardır. Çocuklarının eğitimine önem verir. Yakışıklı ve orta yaşlıdır. Malı çok olduğu kadar yüreği de zengindir, merhametlidir, yardımseverdir ve adaletlidir. Kalbi temizdir ve cömerttir. Dağlarda sürüleri otlar ve atları çok sever. Çok sevdiği bir atı vardır. Çobanlarından hayvanlarıyla ilgili bilgi alır. Bir gün hayvanlarına bakmaya giderken yolda bir altın kemer bulur ve bu kemeri takar takmaz bir kurda dönüşür. Yedi yıl boyunca kurt olarak yaşar. Görüntüsü kurttur ama insan gibi düşünür. Kurtların ve insanların aralarındaki konuşmaları anlar. Ailesine kendisini gösterse de kimse onu kurt haliyle tanıyamaz. Fakat bir gün kurtulacağına dair umudunu hiç yitirmez. Kurt Hasan kurtlarla yaşar, avlanır ve gezerek çok uzak diyarlara gider. Yedi yılın ardından bir çoban köpeğinin saldırısıyla kemer üstünden çıkar ve insan haline geri döner. Çıplak halde çalılıkların içinde sabahı bekler. Sabah Hasan Ağa'yı fark edenler ona yardım ederler. İlk günlerde konuşmakta zorlanır, günler geçtikten sonra konuşmaya başlar. Osman Bey'in yardımı ile sağlığına kavuşur. Kurt Hasan'ın hikâyesi dilden dile dolaşır ve Haşim Şah'ın kulağına gider. Hasan Ağa Haşim Şah'a olanları anlattığı gece, Kara Vezir'in de anlattıklarını dinler. Kara Vezir'in anlattıkları ile ailesi hakkında bilgi alır. Yıllar sonra köyüne geri döner ve başta eşi Döne Sultan'a olmak üzere kendini tanıtır. Hasan Ağa'nın ailesi bu duruma çok sevinir.

6.2. Yardımcı Kahramanlar

6.2.1. Döne Sultan: Hasan Ağa'nın eşidir. Güzel, merhametli, hoşgörülü ve yardımsever bir kadındır. Dört tane çocuğu vardır. Eşini ve çocuklarını çok seven Döne Sultan, Hasan Ağa kaybolduktan sonra asla umudunu yitirmez. Daima eşini bekler.

6.2.2. Harami başı: Harami başının ismi Haydar'dır. Harami başı kendisini dağların tek hâkimi olarak görür. Dilediğini alır, satar; dilediğini öldürür, yakar. Karaca Kız'a sevdalıdır. Yıllardır dağlarda yol kesmekten ve adam öldürmekten bıkmıştır. Harami başı bir evi ve yuvası olmasını ister. Karaca Kız'ın kendisine varmadığı takdirde Yakup Han ve kardeşlerini öldürteceğini söyler. Acımasız ve korkusuzdur. Bir gün Yakup Han'ı kaçıır. Öldüreceği sırada Yakup Han'ın mertliği hoşuna gider ve öldürmez. Yakup Han'ı mağarada saklar. Yakup Han'ın öldürdüğü haramilerin birini Yakup Han'ın kıyafetlerini giydirerek köye yollar. Yakup Han'ın öldüğünü sanan Karaca Kız intikamını almak için haramilerin içlerine girer, haramileri ve harami başını öldürür.

6.2.3. Haşim Şah: Ülkenin yöneticisidir. Mütevazı, misafirperver ve hayırseverdir. Ülkede silahşorları ve veziri kaybolmuştur. Bunun üzerine ülkede ferman yayınlatır ve ülkenin güvenliğini sağlar. Kurt Hasan hikâyesi herkesin dilindedir bu yüzden Hasan Ağa ile tanışmak ister. Hasan Ağa'nın hikâyesini çok beğenen Haşim Şah, Hasan Ağa'nın köyüne dönebilmesi için ona at ve kıyafet hediye eder. Eli açıktır. Kadınlara güveni yoktur. Sadece Karaca Kız'a güvenir ve Allah'tan

kendisine onun gibi bir eş nasip etmesini ister. Karaca Kız ile Yakup Han'ın düğününü yapar ve hediyeler getirir.

6.2.4. Kara Vezir: Haşim Şah'ın en yakın silahşorudur. Şah'ı korur ve güvenliğini sağlar. Akıllı, becerikli, zeki, her soruna çözüm bulan ve üreten biridir. Karaca Kız haramilerle savaşmak için yanına güvenilir bir adam aramak amacıyla silahşorların kapısını çalar. Kara Vezir kapıyı silahşor kıyafetlerini giymiş bir şekilde açtığı için Karaca Kız Kara Vezir'i yanına alır. Tedbirli, savaşçı ve korkusuzdur.

Kara, bütün Türk lehçelerinde bir renk adı olarak geçmektedir. Herhalde kara rengi Türkler' de farklı manalar atfedilmesi bakımından en fazla kullanılan renktir. Kara, Türk devletlerine ve bu devletleri yöneten hükümdarlara ad olmuştur. Kara; ten rengi ile bağlantılı olarak değil büyük, güçlü, sert, yiğit, cesur manaları ile ilişkilendirilmektedir (Yıldırım, 2012, 145). Hikâyede geçen Kara Vezir, padişahın güvendiği ve savaşçı özelliklere sahip olduğu için âşık tarafından *kara* sıfatı kullanılmıştır.

6.2.5. Osman Bey: Kurt Hasan insan haline döndüğünde çırılçıplak bir şekilde çalılıkların arasında kalır. Bunu farkedenden köylüler kendisine yardım eder. Osman Bey ise Hasan Ağa'yı evine alır, yedirir, içirir, giydirir ona kalacak yer verir. Bu yüzden yardımsever, merhametli bir insandır.

6.2.6. Ömer: Bir babanın tek oğludur. Rahat bir hayat süren Ömer, güzel ve uzun boylu bir kızla evlenir. Bir oğlan çocuğu olur. Bir gün eşi ailesini görmek istediğini söyler. Bunun üzerine Ömer eşini ailesinin yanına götürür. Bir ay geçtikten sonra Ömer eşini sınamaya karar verir. Eşinin köyünde bir ninenin evine yerleşir. Nineye eşini tarif eder ve yıllardır onun peşinde olduğunu ve eğer eşini ikna edip kendisiyle görüşmesini sağlarsa nineye ve eşine elli altın vereceğini söyler. Eşi parayı duyunca bu görüşmeyi kabul eder. Bunun üzerine Ömer ve eşi karanlık bir odada görüşürler. Ömer sabah olunca çocuğunu alıp gider. Eşi uyandıktan sonra çocuğunu bulamaz ve herkese hastalıktan öldüğünü söyler. Günler sonra Ömer eşini köye almaya gelir ve çocuğunun hastalıktan öldüğünü öğrenir. Eşini alıp kendi köyüne götürür. Eşi Ömer'in evinde kundakta bir bebek olduğunu görür. Bu bebeğin kendi oğlu olduğunu anlayınca bayılır. Bunun üzerine Ömer eşini öldürür ve dağlara çıkar, harami olur. Haramilerin içinde en merhametlisidir ve Karaca Kız'a Yakup Han'ın yerini söyleyerek kavuşmalarını sağlar.

6.3. Diğer Kahramanlar

6.3.1. Ahmet, Yusuf, Kenan: Hasan Ağa'nın oğullarıdır. Oğlanların üçü de yakışıklı, saygılı, hoşgörülü, yardımseverdir. Çok iyi derecede at binerler, kılıç kullanırlar, ok atarlar ve gürz vururlar. Silahşor eğitimi alan oğlanlar silah kullanma ve at binmeyi öğrenirler. Aralarından Kenan Yakup Han'ın samimi arkadaşısıdır.

6.3.2. Yakup Han'ın annesi ve babası: Anadolu'nun bir köyünde yaşarlar. Yakup Han'ın sevdalandığını öğrenmişlerdir. Yakup Han'ın isteği üzerine Karaca Kız'ı oğullarına isterler. Yakup Han'ın babası Karaca Kız gibi gelini Hasan Ağa gibi bir hısımının olmasını ister. Hasan Ağa'nın onayından sonra Karaca Kız ile Yakup Han nişanlanır. Harami başının oğlunu öldürdüğünü sanırlar. Karaca Kız'ın isteği üzerine mezarını sevdâ pınarının başına yaparlar. Yıllar sonra Karaca Kız, Yakup Han'ı kurtarır ve köye geri dönerler. Bunun üzerine çok sevinen aile Yakup Han ile Karaca Kız'ın düğününü yapar.

6.3.3. Lala: Haşim Şah'ın yardımcısıdır. Ülkede güvenlik ile ilgili bir sorun olduğunda lalaya danışılır. Haşim Şah'ın akıl danışmanıdır.

6.3.4. Kadı: Haşim Şah'ın kadısıdır. Haşim Şah tüm ülkeye karartma fermanı uygular. Bu fermana uymayan bir kadını, kadının karşısına çıkartır. Kadı kadını affederek ceza vermez.

6.3.5. Kadın: Haşim Şah'ın karartma fermanına uymaz. Kadının karşısına çıkar. Eşinin işten geldiğini ve kucağında uyuduğu için ışıkları kapatmadığını söyler. Bu durum karşısında kadı sevgisinin yüce olduğunu söyleyerek kadını affeder. Fakat kadın paragözdür. Haşim Şah'ın eşinin kellesi uğruna saraya getirileceğini söyletmesi durumunda, eşini öldürür. Eşine olan sevgisinin yalan olduğunu gören Haşim Şah, kadının kellesini alır.

6.3.6. Nine: Haşim Şah ile kadının arasında arabuluculuk yapmasını ister. Haşim Şah'ın isteğini yerine getiren nine, elli altın alır. Paragöz ve çıkarcıdır.

6.3.7. Kula at: Karaca Kız'ın atıdır. Açık kahverengi sarıya yakın bir rengi vardır. Rüzgârların önünü kesen, havada uçan kuşları yakalayan hızlı bir attır. Atın bakımını Karaca Kız yapar, kimselere güvenmez. Karaca Kız atıyla beraber dağları, ovaları, yaylaları gezer. Karaca Kız atını arkadaşı gibi görmektedir.

7. KURT HASAN HİKÂYESİNİN EPİZOT TAHLİLİ

7.1. Kahramanın ailesi ve doğumu

Anadolu'nun bir köyünde Hasan Ağa, eşi Döne Sultan ve dört çocuğu yaşamaktadır. Bu çocuklardan biri kız, diğerleri erkektir. Halk hikâyelerinin genelinde görülen çocuksuzluk motifine rastlanmamıştır.

7.2. Kahramana ad verilmesi ve eğitimi

Hasan Ağa'nın kızının ismi Karaca Kız'dır. Ad seçiminde ve ad vermede olağanüstü bir motife rastlanılmayan Kurt Hasan hikâyesinde, kahramanın eğitimine önem verilir. Karaca Kız ağabeyleri gibi bir silahşorun yanında silah kullanma ve ata binme eğitimi alır. Ayrıca Karaca Kız ağabeyleri ile birlikte kılıç kullanır, ok atar ve gürz vurur.

7.3. Kahramanın gurbete çıkması

Karaca Kız'ın nişanlısı Yakup Han, haramiler tarafından kaçırılır. Harami başı Yakup Han'ın cesedi sanılsın diye bir haraminin cesedini köye yollar ve Yakup Han'ı mağaraya saklar. Bunun üzerine köydeki herkes ve Karaca Kız Yakup Han'ın öldüğünü bilir. Bunun üzerine Karaca Kız, haramilerle savaşmak ve Yakup Han'ın intikamını almak için gurbete çıkar.

7.4. Kahramanın âşık olması

Karaca Kız'ın yaşadığı köy ve civarında güzelliğini herkes duymuştur. Karaca Kız omuzları geniş, kara kaşlı ve kara gözlü, beyaz tenli oldukça güzel bir kızdır. Herkesin güzelliğini konuştuğu bu köyde Yakup Han da güzelliğine âşık olur.

Halk hikâyelerinde görülen *rüyada birbirine âşık olma unsuru* incelediğimiz bu hikâyede görülmemiştir. Karaca Kız ile Yakup Han duyduğu ilgi ve istek doğrultusunda birbirlerine âşık olmuşlardır. Ayrıca âşık olma şekillerinden biri olan "*bade içme*" hikâyede karşımıza çıkmaz.

7.5. Kahramanın sevgili ile karşılaşması

Yakup Han Karaca Kız'ın ağabeyleri ile birlikte ata binme ve silah tutmak için silahşordan eğitim aldığını bilmektedir. Karaca Kız'ın ağabeyi Kenan, Yakup Han'ın samimi arkadaşıdır. Yakup Han Kenan'a silahşor eğitimine katılmak istediğini söyler. Kenan ise bu durumu babasına açar. Babası Yakup Han'ın, Karaca ve ağabeyleri ile beraber eğitim almasına izin verir. Bu durum Karaca Kız ile Yakup Han'ın birbirlerine yakın olmasını sağlar.

Bir gün Karaca Kız atına biner ve dağları dolaşmaya gider. Gezi sırasında karşıdan bir atlı geldiğini görür. Atlı yaklaştıkça üstündeki kişinin Yakup Han olduğunu anlar ve kılıcını çeker. Yakup Han ise ona söyleyemediği sevdasını şiirle ifade eder. Yakup Han'ın söylediği dörtlükler Karaca'yı büyüler. Karaca Kız da gizlediği sevdasını dörtlük söyleyerek karşılık verir. Bu durum sonrasında iki âşık birbirlerine sarılırlar. Hikâyede “ilk görüşte birbirine âşık olma” şekline rastlanmamıştır. Âşıklar birbirlerini görmüş, tanımış ve sevmişlerdir.

7.6. Kahramanın sevgiliye elde etme mücadelesi

Harami başı Karaca Kız'a sevdalıdır. Her gün yollarda önünü kesip aşkını ilan eder. Karaca Kız ise Yakup Han'ı sevdiğini söyler. Harami başı Karaca Kız'la evlenebilmek için Yakup Han'ı ortadan kaldırmak ister. Yakup Han'ı öldürmek için yolunu keser fakat Yakup Han'ın mücadelesi hoşuna gider bu yüzden onu mağarada saklamaya karar verir. Yakup Han'ın öldürdüğü haramilerden birinin kıyafetlerini çıkararak Yakup Han'ın kıyafetlerini giydirir ve cesedin üstüne Yakup Han'ın öldüğüne dair bir not bırakır. Yakup Han'ın ailesi, Karaca Kız ve köydeki herkes Yakup Han'ın öldüğünü sanır. Karaca Kız intikam almak amacıyla harami başı ile görüşmeye başlar ve güvenini kazanır. Bir gün haramileri ziyaret ederek haramilerin kaldıkları yeri öğrenir. Karaca Kız kendisine çelikten kıyafet ve silah yaptırır. Ülkenin en iyi ve güvenilir silahşorunu bulabilmek için kapı kapı dolaşır. Şah'ın veziri Kara Vezir'i yanına alır ve haramilerin mağarasına gider. Harami başını ve haramileri tek tek öldürür.

7.7. Kahramanın sevgiliye kavuşması

Karaca Kız haramilerle geçirdiği gecede harami Ömer'le tanışır ve onun hayat hikâyesini dinler. Karaca Kız daha sonra haramileri öldürmek için mağaraya geldiğinde Ömer Karaca Kız'ı gözlerinden tanır. Karaca Kız'ın Yakup Han'ın ölümü için verdiği mücadeleye hayran duyan Ömer kendisini öldürmemesini ve Yakup Han'ın yaşadığını söyler. Karaca Kız'ı harami başının Yakup Han'ı sakladığı yere götürür. Karaca Kız ile Yakup Han birbirlerine kavuşur.

7.8. Kahramanın memleketine dönüşü

Karaca Kız Yakup Han'a kavuşmanın mutluluğu ile haramilerin atlarını Ömer'e hediye eder. Kara Vezir ile birlikte köye geri dönerler. Yakup Han'ı ve Karaca Kız'ı görenler çok sevinir ve köyde bir bayram yaşar.

7.9. Sonuç

Hasan Ağa yedi yıl boyunca kurt olarak yaşamış ve bir çoban köpeğinin saldırısına uğrayarak belindeki kemer düşmüş ve insan haline geri dönmüştür. Kurt Hasan yedi yıl sonra köyüne geri dönmüştür. Karaca Kız ve öldüğü sanılan Yakup Han ile beraber köye döner. Bu duruma köy ahalisi çok sevinir. Günler sonra Haşim Şah ve Kara Vezir, Hasan Ağa'yı köye ziyarete gelir; Yakup Han ile Karaca Kız'la tanışır. Hasan Ağa'nın insan haline döndüğü zamanlarda ona en çok yardım dokunan Osman Bey de köye ziyarete gelir. Şah'ın isteği üzerine Karaca Kız ile Yakup Han'ın düğünü yapılır. Hasan Ağa'nın ailesi ve âşıklar mutlu bir hayat sürer.

8. KURT HASAN HİKÂYESİNDE YER ALAN ŞİİRLERİN TAHLİLİ

Hikâyede 20 şiir bulunmaktadır. Karşılıklı söylenen şiirler 11 tanedir. Bu şiirlerin 2 tanesi Yakup Han ile Kara Kız, 9 tanesi ise Hasan Ağa ile Döne Sultan arasında geçmektedir. Bunun dışında Kara Kız, Döne Sultan, Yakup Han'ın annesi, Kara Vezir ve Hasan Ağa'nın da tek olarak söylediği 9 şiiri bulunmaktadır. Şiirlerin tamamı 8'li ve 11'li hece ölçüsüyle ve koşma tarzı kafiye şemasıyla oluştuğu tespit edilmiştir. Şiirlerin tamamı ezgili şiirlerdir.

8.1. Tek kişi etrafında söylenen şiirler

Hikâyenin ilk şiirini Karaca Kız söylemiştir. Şiir, 3 dörtlükten oluşur, 8'li hece ölçüsü ve 4+4 duraklıdır. Kafiye şeması koşma tarzında olup *abab/ cccb/ dddb* şeklindedir. Hikâyede Hasan Ağa kaybolmuş ve ailesi bu duruma çok üzülmüştür. Karaca Kız üzüntüsünü, içinin yandığını, babasının dokuz aydır kayıp olduğunu pınara anlatır ve pınarla dertleşir.

Hikâyenin 2. şiiri Döne Sultan tarafından söylenir. Döne Sultan tarafından söylenen bir şiir bulunmaktadır. Şiir, 3 dörtlükten oluşur, 8'li hece ölçüsü ve 4+4 duraklıdır. Kafiye şeması koşma tarzında olup *abab/ cccb/ dddb* şeklindedir. Şiirde Döne Sultan kuşlardan, taşlardan ve yaşlardan Hasan Ağa'nın nerede olduğunu sorar. Hasan Ağa'nın izini bulamadığını ve sızısının yüreğinden çıkmadığını dile getirir.

Yakup Han'ın annesi 3. şiiri öldüğü sanılan Yakup Han için söyler. Hikâyede Yakup Han'ın annesinin bir şiiri bulunmaktadır. Şiir, üç dörtlükten oluşur, 8'li hece ölçüsü ve 4+4 duraklıdır. Kafiye şeması koşma tarzında olup *abab/ cccb/ dddb* şeklindedir. Yakup Han'ın annesi şiirde içinin yandığını ve oğluna doyamadığını dile getirir.

Karaca Kız Yakup Han'ın sandığı yanmış ellerini ellerinin içine alarak bir şiir söyler. Şiir 3 dörtlükten oluşmuş ve 8'li hece ölçüsü vardır. Fakat ayak ile dörtlük arasında durak uyumsuzluğu bulunduğu için şiir *duraksızdır*. Kafiye şeması koşma tarzında olup *abab/ cccb/ dddb* şeklindedir. Karaca Kız; Yakup Han'ın uyanmasını istediğini, kendisini yalnız bıraktığını ve bu ölüm acısının çaresinin olmadığını bu dörtlükte ifade eder.

Hikâyenin 5. şiirinde Karaca Kız Yakup Han'ın mezarının başına gelir ve saçlarını saz yapar halde şiirini icra eder. Şiir üç dörtlükten oluşur, 11'li hece ölçüsü ve 6+5 duraklıdır. Şiirin kafiye şeması koşma tarzında olup *abab/ cccb/ dddb* şeklindedir. Karaca Kız ilk dörtlüğünde Yakup Han'ın kıymetini bildiğini, ona kulak vermesi gerektiğini; 2. dörtlüğünde çok diyarlar gezdiğini, Yakup Han'ın intikamını alacağını ve 3. dörtlüğünde ise dünya malının onu teselli etmediğini, bu yüzden ölmek istediğini dile getirir.

Karaca Yakup Han'a verdiği sözleri tutmak ve intikamını almak için yola çıkar, bunun için annesine şiir yazar. Şiir "*Gidiyorum bu ellerden.*" dizesiyle başlar. Bu şiir, 3 dörtlükten oluşur, 8'li hece ölçüsü ve 4+4 duraklıdır. Kafiye şeması koşma tarzında olup *abab/ cccb/ dddb* şeklindedir. Karaca şiirde annesinden helâllik ister.

Hikâyede Karaca Kız'ın söylediği 5 şiir bulunmaktadır. Hikâyenin 7. şiiri Karaca Kız'dan Yakup Han'a söylenir. Şiir 3 dörtlükten oluşmuş ve 8'li hece ölçüsü vardır. Fakat dörtlükler arasında durak uyumsuzluğu bulunduğu için şiir *duraksızdır*. Karaca içinde bir ateş yandığını ve bu yüzden gittiği yolun dönüşü olmadığını ifade eder.

Hikâyenin bir sonraki şiiri Karaca Kız'ın intikam için çıktığı yolda kendisine yardım etmesi için esir aldığı Kara Vezir'den Karaca'ya söylenir. Bu şiir tek dörtlükten oluşur, 11'li hece ölçüsü ve 6+5 duraklıdır. Kafiye şeması *abab* şeklindedir. Kara Vezir dumanlı dağlara seslenir ve gittiği yolun sonunu göremediğini, evini özlediğini ve ailesinin onu beklediğini dile getirir.

Karaca Kara Vezir'in şiirini dikkate almaz, bunun üzerine Kara Vezir "*Kara Vezir ne karaca yazım var.*" mısrasıyla başlayan bir dörtlük daha söyler. Hikâyenin bu dokuzuncu şiirinde 11'li hece ölçüsü vardır fakat ayak ile dörtlük arasında durak uyumsuzluğundan dolayı şiir *duraksızdır*. Kafiye şeması *aaab* şeklindedir. Kara Vezir şiirde Karaca'dan merhamet ister.

Hikâyede Kara Vezir'in söylediği 3 şiir bulunmaktadır. Son şiirini de Karaca Kız'a söyler. Şiir tek dördlükten oluşur, 11'li hece ölçüsü ve 4+4+3 duraklıdır. Kafiye şeması *aaab* şeklindedir. Kara Vezir şiirde Karaca'ya bebeğinin olduğunu ve bir kara yazıya sahip olduğunu dile getirir.

Hikâyenin on birinci şiirini Hasan Ağa söyler. Hasan Ağa tarafından tek başına söylenen 1 şiir bulunmaktadır. Şiir 3 dördlükten oluşur ve 8'li hece ölçüsü vardır. Mısralar arasındaki durak farklılığı ve ikinci dördlüğün 7 heceli olmasından dolayı şiirde *durak bütünlüğü yoktur*. Kafiye şeması koşma tarzında olup *abab/ cccb/ dddb* şeklindedir. Hasan Ağa kurt halinden insana döner ve Kara Vezir ile sarayda karşılaşır. Kara Vezir başından geçenleri anlatırken Hasan Ağa dayanamaz ve şiir söyler. Şiirde Karaca Kız'ın kendi kızı olduğunu, yedi yıldır yalnız yaşadığını ve canından bezdiğini söyler.

8.2. Karşılıklı söylenen şiirler

Hikâyede Karaca Kız ile Yakup Han arasında söylenen 2 şiir bulunmaktadır. Karaca Kız dağlarda gezerken Yakup Han'a denk gelir. Karaca'yı gören Yakup Han ilk şiirini söyler. Şiir 3 dördlükten oluşur, 11'li hece ölçüsü ve 6+5 duraklıdır. Şiirin kafiye şeması koşma tarzında olup *abab/ cccb/ dddb* şeklindedir. Bu şiirde Yakup Han sevdasını ve Karaca'nın gözlerinin yolundan ettiğini, kılıç ile kalkan gibi bağladığını ve yüreğinde hissettiğini dile getirmektedir. Yakup Han Karaca'ya gökteki yıldız ile aydan daha güzel olduğunu ve bu aşk için kendini öldüreceğini söylemektedir.

Yakup Han'ın bu şiirine karşılık Karaca Kız da bir şiir söyler. Bu şiir 3 dördlükten oluşmaktadır. 11'li hece ölçüsü ve 4+4+3 duraklıdır. Kafiye şeması koşma tarzında olup *abab/ cccb/ dddb* şeklindedir. Karaca Kız söylediği şiirde Yakup Han'ın sevdasının karşılıklı olduğunu ve onun da gizliden Yakup Han'ı sevdiğini ifade eder.

Hikâyede Hasan Ağa ile Döne Sultan arasında geçen 7 şiir vardır. İlk şiiri, memleketine dönen Hasan Ağa Döne Sultan'ı çeşme başında görünce söyler. Tek dördlükten oluşan bu şiirde, 11'li hece ölçüsü ve 6+5 durak vardır. Kafiye şeması *abab* şeklindedir. Hasan Ağa bu şiirde uzaktan geldiğini, yorgun olduğunu, feleğe ile kadere dargın olduğunu ve bir su istediğini dile getirir.

Döne Sultan karşılık verir. Şiir tek dördlükten oluşur, 11'li hece ölçüsü ve 6+5 durak vardır. Kafiye şeması *abab* şeklindedir. Döne Sultan Hasan Ağa'yı tanıyamaz ve ona yolcu diye hitap eder. Döne Sultan Hasan Ağa'ya yolundan çekilmesi gerektiğini söyler.

Hasan Ağa kendisini tanıyamayan Döne Sultan'a bir zarf atmak ister. Şiir tek dördlükten oluşur, 11'li hece ölçüsü ve 6+5 durak vardır. Kafiye şeması *aaab* şeklindedir. Hasan Ağa Döne Sultan'a güzel olduğunu ve boynuna lira takmak istediğini söyler.

"*Ahu zarla geçti gündüzüm gecem.*" mısrasıyla başlayan şiirde Döne Sultan yolcunun niyetinin başka olduğunu sezer. Şiir tek dördlükten oluşur, 11'li hece ölçüsü ve 6+5 durak vardır. Kafiye şeması *aaab* şeklindedir. Döne Sultan üç tane oğlu, bir kızı ve bir kocasının olduğunu ve yabancının yoluna gitmesini söyler.

Hikâyenin 7. şiirini de Hasan Ağa söyler. Tek dördlükten oluşan bu şiirde, 11'li hece ölçüsü ve 6+5 durak vardır. Kafiye şeması *aaab* şeklindedir. Hasan Ağa Döne Sultan'a karısı olmasını istediğini dile getirir.

Döne Sultan tanıyamadığı Hasan Ağa'ya sinirlenir ve bir dörtlük daha söyler. Bu şiirde, 11'li hece ölçüsü ve 6+5 durak vardır. Kafiye şeması *aaab* şeklindedir. Döne Sultan Hasan Ağa'nın ecelini istediğini ve bu işin sonunun kötüye gittiğini söyler.

Hikâyede karşılıklı söylenen son şiiri ve hikâyenin 9. şiiri olan bu dörtlükte, 11'li hece ölçüsü ve 6+5 durak vardır. Kafiye şeması *aaab* şeklindedir. Hasan Ağa bu dörtlükte, kendisinin Hasan olduğunu, yedi yıldır firarda olduğunu ve Döne Sultan'ı aradığını ifade eder.

9. KURT HASAN HİKÂYESİNDE YER ALAN KALIPLAŞMIŞ (FORMEL) İFADELER

Masalların iskeletini oluşturan kalıplaşmış ifadelere formel adı verilir. Hikâyelerde de görülen formeller anlatıcının hünerini sergilemek ve anlam zenginliği katmak amacıyla kullanılmaktadır. Kurt Hasan hikâyesinde giriş, geçiş ve bitiş formelleri görülmektedir.

a. Giriş Formeli

Evvel zaman içinde kalbur saman içinde develer kervan iken heriş dengeyinen sular hendeğinen akarken karınca kral cırcır böceği maral iken tilki aslan olmuş kedi çakal iken çekirgeler telgraf çekerken güvercinler postalık yaparmış. İşte böyle bir zamanda Anadolu'da güzel şirin bir köyde bir Hasan Ağa yaşar.

b. Geçiş Formelleri

1. Bir olaydan/şahıstan başka bir olaya/ şahısa geçmek için kullanılan formeller

Hasan Ağa'nın kızı olan Karaca Kız'dan da biraz bahsedeyim.

Biraz da Yakup Han'dan bahsedeyim...

Biraz da Karaca Kız'dan bahsedeyim.

Şimdilik biz Karaca'yla Yakup Han'ı biraz dinlendirelim sözü Hasan Ağa'ya getirelim...

Şimdi sizlere Hasan Ağa'dan ürküp kaçan Hasan Ağa'nın atından haber vereyim.

Karaca pınarın başında oturadursun biz haberi Hasan Ağa'dan verelim.

Kurt Hasan kurt olarak yaşayadursun biz haberi Hasan Ağa'nın evinden çocuklarından verelim...

Harami başı planını yapadursun biz haberi Karaca'nın nişanlısı Yakup Han'dan verelim...

Biz yine harami başına dönelim...

Gelelim harami başına...

Evet, biz burayı burada bırakalım şimdilik her şey yerli yerinde duradursun biz haberi Kurt Hasan'dan verelim. Ne olmuştur? Kurt Hasan o dağlarda günleri nasıl geçirir bir bakalım...

Evet, bu soruları sonra cevaplamak üzere böylece bırakıp biz şimdi Hasan Ağa'nın dünyalar güzeli kızı yine Karaca'ya dönelim bakalım...

Neyse biz Karaca'ya dönelim...

Evet, biz Şah'ı bu dertleriyle baş başa bırakalım. Biz yine Karaca'ya dönelim bakalım o neler yapmaktadır?

Bunlar yollarına devam ededursun biz haberi Kara Vezir'in şehrinde yani Haşim Şah'ın payitahtından verelim...

Şimdi Şah'ı böyle bırakıp biz yine Karaca'yla Kara Vezir'e dönelim...

Şimdi de Karaca'nın annesi Döne Sultan'dan haber verelim.

Bizim bu Kara Vezir saraya gidedursun şimdi saraya bir gidelim bakalım ki orada Kara Vezir Şah'a neler söyleyecek burası şimdilik böyle dursun. Biz haberi şimdi de Osman Bey'den ve Kurt Hasan'dan verelim...

Gelelim Osman Bey'e Hasan Ağa tam iki ay Osman Bey'i misafir eder.

2. Uzun zamanı kısaca ifade etmek için kullanılan formeller

Günler böyle gelip geçmeye başlar.

Tabii ki günler haftaları, haftalar ayları takip eder.

Böylece günler haftaları, haftalar ayları takip eder.

Günler haftaları, haftalar ayları izler.

Aradan aylar geçer Karaca yine atına biner.

Böylece günler haftaları, haftalar ayları, aylarsa yılları takip eder. Yakup Han öleli yıllar geçmiştir.

Neredeyse saatler geçmiştir.

Aradan beş on hafta geçer.

Ora senin bura benim derken iki gün sonra haramilerin kaldığı dağlara gelir.

Nerde olduklarını bilmiyordur ve aradan tam yedi yıl geçmiştir.

Bu yedi yıllık hayatı tekrar bir film şeridi gibi bu geçen yıllar gözünün önünden gelir geçer.

Şurda zaten bir iki ay sonra bahar gelecektir.

Aradan birkaç ay daha zaman geçer.

Vezir gideli bir haftayı geçmiştir.

Tabii ki bir yandan da hayat devam etmektedir.

Tam yedi yıl olmuştur, bir haber yoktur.

Aradan birkaç ay geçer ve Şah aklından şöyle geçirir...

Şah ve adamları o şehir senin bu şehir benim hanlarda konaklayarak dinlenerek halkla sohbet ederek günlerden bir gün Karaca'nın şehrine gelir.

Böylece bir neşe içerisinde tam üç gün düğün yaparlar.

İki ay Hasan Ağa ile Osman Bey yerler, içerler, gezerler, tozarlar.

c. Benzer durumda kullanılan formeller

1. İki varlığın karşılıklı konuşmaları

Harami başı bunun üzerine Karaca'ya "Ben bu dağların tek hâkimiyim, dilediğimi alır, dilediğimi satar, dilediğimi öldürür, istediğimi yakarım, bana karşı gelmeye sakın kalkma." der.

Harami başı ise Karaca'ya "Senin methini çok duydum ve sana gıyabından vuruldum sen ancak bana yakışsın. Seni kimselere yar etmem." der.

Bunun üzerine Karaca "Ben nişanlıyım ve nişanlımı da çok seviyorum. Onu kimselere yar etme." der.

Bunun üzerine harami başı sinirlenir ve Karaca'ya "Eğer sen benim olmazsan nişanlını öldürtürüm." der.

Harami başı Karaca'ya "Ben hem kendi gözlerimle gördüm hem de sen dediklerinden de güzel maharetli ve yürekliisin." der. "Ben de bu bölgenin harami başı olarak bana da ancak senin gibi bir güzel yakışır." der.

Karaca "Bak harami başı bırak geçeyim benim bir nişanlım var ve biz birbirimizi çok seviyoruz. Ben ondan başkasına asla yar olmam." der.

Bunu öğrenen harami başı "Eğer sen bana varmazsan ben nişanlını da kardeşlerini de öldürtürüm." der.

Bunun üzerine Karaca "Eğer bilsem ki iki cihan bir olacak ben yine sana yar olmam ama bu dediklerinden herhangi birine zarar gelsin sen yer yarılıp içine girsen ben yine seni arar bulur gebertirim." der.

2. Bir varlığın tasviri

Karaca epey Yakup Han'ı süzdükten sonra sanki damarlarından kanı çekilir âdeta gözlerini Yakup Han'ın gözlerinden alamaz...

Oysa hani derler ya en son babalar duyar bu doğru ama Döne Sultan her şeyi bilmektedir.

Evet görünümü kurt olan ama düşünceleri insan olan bu kurda biz direk kurt değil de ona şimdilik Kurt Hasan diyelim.

Köye yaklaşır yaklaşmaz tabii ki gün öğle zamanıdır her yer ılık ve ürüştür.

Hani derler ya ölüsü olan üç gün kaybı olan her gün ağlar diye işte Hasan Ağa'nın evinde bu şekilde bir yaşam devam eder.

Karaca sanki uzay boşluğundadır. Günler geçmek bilmiyordur.

Hasan Ağa selam verdiğini sanır ama aslında homurdanmaktadır. Sanki bir lal ahraz gibi konuşur.

3. Kaynak şahsın söylediği formel sözler

Tabii ki o zamanın şartlarında telefon yok, bilgisayar yok, internet yok ancak gizli saklı bir görüşme olursa olur...

Ben sizlere bu hikâyeyi Hasan Ağa'nın başından geçenleri nasıl anlattıysam Hasan Ağa da ordaki cemaate hem ağlar hem de anlatır.

Tabii ki o zaman radyo yok, televizyon yok, gazete yok.

Eh ne yaparsın zamanın o devrinde basın yok, sinema yok, televizyon yok. Böyle yaygın iletişim araçları yok.

Nine olayları tıpkı benim size anlattığım gibi anlatır.

Hasan Ağa oradakilere bu hikâyeyi ben sizlere nasıl ta başından beri anlattıysam Hasan Ağa da başından geçenleri oradakilere ve Şah'a bir bir anlatır.

Vezir başlar benim sizlere anlattığım gibi en ince ayrıntısına kadar anlatmaya.

Tesadüfe bakın ki şu anda bu hikâyenin kahramanları bir araya gelmiş âdeta bir kurgu gibi insanı hayrete düşürür.

4. Dinleyicinin dikkatini çekmek için kullanılan formeller

Yakup Han'ın söylediği dörtlükler âdeta Karaca'yı büyüler.

Karaca bir de ne baksın tam karşısında bir kurt oturmaktadır.

Bir de ne uyansın beş on tane kurt kendisini koklamaktadır.

Bir de ne görsün Karaca her zamanki gibi tek başına atına binmiş dağlarda gezmektedir.

Karaca bir de başını yukarı doğru kaldırıncı ne görsün?

“Babam bana bunu söyler söylemez ben de bir şimşek çaktı.”

Kurt Hasan bir köpeğe bakar bir de kendine aman Allah'ım o da ne?

Hasan Ağa kısa süreli yaşadığı şaşkınlıktan sonra sağı solu şöyle gözleriyle bir kolaçan ettikten sonra yere bakar bir de ne görsün!

Bir de ne görsün yarı çıplak belden aşağısı otlarla kaplı otun içerisinde diğer yarısı da dışarıda öylece duran bir adam saçı sakalı öyle uzamıştır ki.

Bir de ne görsünler kapıda üç tane atlı attan inerler...

Hasan Ağa bunlardan bahsedip memleketini köyünün adını söyleyince Kara Vezir'in içi cız eder...

Bunu duyan Hasan Ağa âdeta gözleri fal taşı gibi açılır.

Çeşmeye doğru yaklaşıncı bir de ne görsün Döne Sultan orda su doldurur.

Bir de Hasan Ağa ne baksın dışarıda Haşim Şah ve Kara Vezir ile birlikte on tane de muhafız durur hemen koşar bunları karşılar.

İçeri girer girmesine de Şah'ın gözleri fal taşı gibi açılır.

Hasan Ağa dışarı çıkar bir de ne bakar Osman atın üzerinde öylece durmaktadır.

5. Bitiş Formelleri

Karaca ile Yakup Han ise çok mutludur. Onlar mutluluklarını yaşasınlar onlar erdi muradına biz de çıkalım kerevetine. Bu hikâyede burada sona erdi bu hikâyeyi dinleyenlere sağlık ve mutluluklar diliyoruz.

10.KURT HASAN HİKÂYESİNDE DİL VE ANLATIM

Kurt Hasan hikâyesinin dili yalın, sade ve akıcıdır. Âşık yerel sözcüklere ve halk hikâyesine özgü kalıplara yer vermemiştir. Âşık anlatımda; kıyaslamalara, kişileştirmelere, betimlemelere ve mekânlar arası geçişlere başvurarak hikâyeyi bir bütün haline getirmiştir. Bu unsurları örnek vererek açıklayalım.

Âşık halk hikâyesinde samimi bir dil kullanarak hikâyenin geçtiği zamanını belirginleştirmek amacıyla dönemseller farklılara yer vererek kıyaslama yoluna gitmiştir.

“Tabii ki o zaman radyo yok, televizyon yok, gazete yok. Bu tür hikâyeler çok kıymetli ve çok da rağbet görür. Hatta o yıllarda özel hikâyeciler aranır, saraylara davet edilir.”

“Eh ne yaparsın zamanın o devrinde basın radyo yok sinema yok televizyon yok. Böyle yaygın iletişim araçları yok.”

Âşık tarafından yer yer cansız varlıklara duygu yükleyerek kişileştirme yapılmıştır.

“Döne Sultan’ın gözleri sürekli yollara, dağlara, taşlara, dallara, ağaçlara, kuşlara her şeye bakar. Sanki birisi sürekli ‘İşte Hasan geliyor.’ diye müjde verecektir.”

Hikâyede zaman zaman mekânlar hakkında ayrıntılı bilgi verilerek betimlemelere yer verilmiştir. Söz konusu mekânı ön plana çıkarmak ve olayla bağlantısını sağlamak amacıyla betimleme yapılmıştır.

“Yukarıda yaklaşık elli metre yükseklikte kocaman bir delik var oradan aşağı doğru insanlar bakmaktadır. Birkaç dakika sonra o kayanın altından kocaman bir delik açılır. Âdeti bir kapı kadar taş yana kayar. Bir yeri kayanın içinden bir taş yana doğru kayarak oradan bir kapı açılır. Hepsi birden o açılan kapıya doğru yönelir. Karaca kapıdan içeri girerken kapıyı iyice inceler. Kapının ancak içeriden açılabilceğini anlar.”

Hikâyede aynı zamanda farklı mekânlarda yaşanan olaylar bulunmaktadır. Âşık bu durumlarda “verelim, dönelim, bahsedeyim” vb. kalıplarla farklı zamanlara geçişler yapmaktadır.

“Harami başı planını yapadursun biz haberi Karaca’nın nişanlısı Yakup Han’dan verelim.”

“Şimdi Şah’ı böyle bırakıp biz yine Karaca’yla Kara Vezir’e dönelim.”

“Biraz da Yakup Han’dan bahsedeyim.”

Âşık Temelî hikâyesinde, “içini dökmek, taş çıkarmak, yürekleri dağlanmak, gözyaşı sel olmak, dolup taşmak, içini kemirmek” gibi deyimlere fazlasıyla yer vererek anlatımı güçlendirmiştir.

SONUÇ

Âşık Yakup Temelî, doğaçlama yeteneğini ve hikâye söylemeyi dinlediği usta âşıklardan öğrenmiştir. Kendisini geliştiren Temelî’nin “Yusuf ile Elif”, “Süleyman ile Şahperi” ve “Kurt Hasan” adında üç hikâyesi bulunmaktadır. İncelediğimiz Kurt Hasan hikâyesi, halk hikâyesi anlatma geleneğine uyan, belli bir şekli ve yapısı olan ve yer yer manzum parçaların bulunduğu bir hikâyedir.

Kurt Hasan hikâyesinin olay örgüsü sıralanarak epizotları tahlil edilmiştir. Genellikle halk hikâyelerinde bulunan “ad verme” ve “kahramanın tutsak olma” epizotu bu hikâyede görülmemektedir. Kurt Hasan hikâyesinin teması aşk ve kahramanlık üzerine kurulmuştur. Kurt Hasan hikâyesinin Türk gelenek ve göreneklerini yansıtmayı, Türkiye coğrafyasında yer alması, yaşamış ya da yaşadığı bilinen bir âşık etrafında geçmemesi Ali Berat Alptekin’in hikâye kaynakları tasnifine göre Türk kaynaklı halk hikâyeleri bölümünde yer aldığını göstermektedir. Hikâye gerçek, alışılmış, yaşanması muhtemel bir Anadolu köyünde başlar fakat Haşim Şah’ın ülkesi gibi gerçekliğe uymayan mekânlar da bulunmaktadır.

Hikâyenin zaman kavramı kronolojik bir sırayla verilmekle beraber bu zaman yedi yılı kapsamaktadır. Hikâyenin kahramanları ana, yardımcı ve diğer kahramanlar olarak ayrılıp incelenmiştir. Karaca Kız hikâyesinin asıl kahramanıdır ve alp tipine örnektir. Hikâyede bulunan şiirlerden on bir şiirin tek kişi, dokuz şiirin karşılıklı olarak söylendiği tespit edilmiştir. Şiirlerin dörtlük sayısı, hece ölçüsü, durağı, kafiye şeması ve konuları tek tek incelenmiştir. Hikâyenin bütünlüğünü sağlayan formeller giriş, geçiş ve bitiş bölümlerine ayrılmış ve örneklendirilmiştir. Âşık anlatımda; kıyaslamalara, kişileştirmelere, betimlemelere ve mekânlar arası geçişlere başvurmuştur. Âşık Yakup Temeli'nin yaşayan bir âşık olarak halk hikâyesi anlatma geleneğini halen daha sürdürmesi, yüzyıllık âşıklık geleneğini modern dünya içerisinde sunmuş ve canlandırmasını sağlamıştır.

Kaynaklar

- Aça, Mehmet (1998), *Kozı Körpeş-Bayan Sulu Dastanı Üzerine Mukayeseli Bir Araştırma*, Selçuk Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü (Yayınlanmamış doktora tezi), Konya.
- Alptekin, Ali Berat (2016), *Halk Hikâyelerinin Motif Yapısı*, Akçağ Yayınları: Ankara.
- Bakırcı, Nedim (2013), “Âşık Kırâç Ata'nın Tasnif Ettiği İlbey ile Mihrinaz Hikâyesi Üzerine Bir İnceleme”, *TÜRÜK, Dil, Edebiyat ve Halkbilimi Araştırmaları Dergisi Yıl:1, Sayı:2*, s. 49-111
- Durbilmez, Bayram (2017), *Gelenekli Türk Anlatıları*, Ötüken Yayınları: İstanbul.
- Elçin, Şükrü (2004), *Halk Edebiyatına Geçiş*, Akçağ Yayınları: Ankara.
- Görkem, İsmail (2000), *Halk Hikâyeleri Araştırmaları Çukurovalı Âşık Mustafa Köse ve Hikâye Repertuvarı*, Akçağ Yayınları: Ankara.
- Kaplan, Mehmet (2006), *Türk Edebiyatı Üzerinde Araştırmalar*, Dergâh Yayınları: İstanbul.
- Türkan Hüseyin Kürşat, BOR Gizem (2019), “Âşık Yakup Temeli'nin Süleyman ile Şahperi Hikâyesi Üzerine Bir İnceleme”, *TÜRÜK Uluslararası Dil, Edebiyat ve Halkbilimi Araştırmaları Dergisi*, Yıl:7, S.17, s. 45-104.
- Türkmen, Fikret (1998), *Hikâye*, TDV İslan Ansiklopedisi, C.17, İstanbul.
- Yıldırım, Evin (2012), *Türk Kültüründe Renkler ve İfade Ettikleri Kavramlar*, (Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi), İstanbul Üniversitesi.

Ekler: 1**KURT HASAN HİKÂYESİ****Musannifi: Âşık Yakup Temeli**

Evvel zaman içinde kalbur saman içinde develer kervan iken heriş dengeyinen sular hendeğinen akarken karınca kral cırcır böceği maral iken tilki aslan olmuş kedi çakal iken çekirgeler telgraf çekerken güvercinler postalık yaparmış. İşte böyle bir zamanda Anadolu'da güzel şirin bir köyde bir Hasan Ağa yaşar. Bu Hasan Ağa çok zengin mi zengin merhametli mi merhametli yakışıklı mı yakışıklı biridir. Hasan Ağa'nın dağlarda otlayan 15 bölük sürüleri otlar sığır sürüleri ayrı atları ayrı çok yardımsever biridir. Hasan Ağa'nın çok güzel, Hasan Ağa gibi merhametli, hoşgörülü, yardımsever bir hanımı vardır. Adına da Döne Sultan derler. Hasan Ağa ile Döne Sultan'ın dört tane çocukları vardır. Üç tane oğlan biri de kızdır. Oğlanların adları sırasıyla Ahmet, Yusuf, Kenan'dır. Oğlanların üçü de birbirinden yakışıklı, saygılı, hoşgörülü, yardımseverdir. Bu delikanlıların üçü de çok iyi derecede at biner, kılıç kullanır, ok atar, gürz vururlar. Babaları bunlara özel silahşor tutup dünyanın bin bir türlü hali var deyip oğullarına kızına da silah kullanma, at binme eğitim verir. Hasan Ağa'nın kızı olan Karaca Kız'dan da biraz bahsedeyim. Karaca Kız uzun boylu, omuzları geniş, kara kaş, kara göz, beyaz tenli oldukça güzeldir. Hemen hemen o civarda Karaca Kız'ın bir emsali daha yoktur. Hatta Hasan Ağa'nın kızı Karaca Kız'ın namı tüm civar köylerde nam salmış güzelliği dillere düşmüştür. Öyle ki bir gören bir bakan dönüp bir daha bakıyormuş.

Karaca Kız'ın yaşadığı köyde bir sevdiği oğlan vardır. Tabii ki öyle güzel bir kızın böyle bir güzelin etrafında dönen çok olur. Ama Karaca'nın gönlünde yatan biri vardır. Bu delikanlının adı Yakup Han'dır. Tabii ki o zamanın şartlarında telefon yok, bilgisayar yok, internet yok ancak gizli saklı görüşme olursa olur o da birisi gördü mü çok ayıp sayılır ve o kızın adı dillere kötü düşmektedir. Onun için sadece gönlünden gönle bir yol var ya işte öyle bir şey. Sadece bakışları ve hareketleriyle hissettirmeye çalışmaktadır. Ama Karaca Kız da gönlünü Yakup Han'a kaptırmıştır. Yakup Han'sa Karaca Kız'a daha yakın olmanın yollarını ararken Karaca Kız ve kardeşlerinin almış olduğu silah eğitimi, at binme, kılıç kuşanma eğitimine o da katılmak ister. Gerçekten de at binmeyi, kılıç kuşanmayı, ok atmayı Yakup Han da çok sevmektedir. Ama bu iş Karaca'yla birlikte olursa daha da güzel olacaktır. Hatta düğün bayram olacaktır. Daha yakın olmak için Karaca'ya yüreği yanık olan Yakup Han onlar gibi en iyi şekilde at binip silah kullanacaktır. Bunun için Hasan Ağa'nın özel tuttuğu silahşordan nasıl eğitim alacaktır bunun yollarını araştırmaya başlar. Hasan Ağa'nın yanına bir türlü gidemez. Yakup Han da Kenan, Yusuf ve Ahmet gibi iyi derecede at binmek silah kullanmak ama ondan da önemlisi Karaca'yla beraber aynı alanda eğitim görmek istemektedir. Böylece Karaca'ya daha yakın olacak belki arada birkaç kelam etme imkânı bulacaktır. Bunun için çok samimi olduğu arkadaşına Kenan'a açılmayı düşünür ve sonunda arkadaşı Kenan'a onlarla beraber at ve silah eğitimi almak istediğini söyler. Kenan bundan çok memnun olur. “*Sen babamın yanına gel söyle, o seni bizden ayırmaz*” der. Kenan Yakup Han'ı da alarak babası Hasan Bey'in yanına götürür. Hasan Bey'se bu delikanlıları dinler, zaten çok hoşgörülü ve yardım sever olan Hasan Ağa Yakup Han'a dönerek “*Tabii ki neden olmasın nasıl olsa harman yerinde silahşor çocuklara eğitim veriyor, sen de git karış aralarına.*” der. Yakup Han Hasan Bey'in bu kararına çok memnun olur. Yakup Han orda hemen kalkıp Hasan Ağa'nın elini öptükten sonra izin alıp dışarı çıkar. Yakup Han'ın içini çok güzel ve de derin bir sevinç kaplar. Böylece Yakup Han Karaca'yla birlikte eğitim alacağı için belki kim bilir bir fırsatını bulur Karaca'ya aşkını ilan edecektir. Ama bu sevdasını Karaca'ya bir türlü açıktan söyleyemez. İkisi de birbirleriyle göz göze geldiği zaman sanki güller açar ama ikisi de başını yere eğip geçer. Karaca'ya onu çok sevdiğini bir türlü fırsat bulup söyleyemez. Yakup Han sürekli bir fırsatını kollar. Ama Karaca'nın abileri de yanlarındadır. Sürekli beraberlerdir aslında Yakup Han Kenan'ın çok yakın can arkadaşısıdır. Yakup Han arkadaşının kız kardeşine sevdalanmasını geleneklere yediremez ama ne yapsın bir yandan da yüreğine söz geçirememektedir. Hasan Ağa'nın oğullarıyla Yakup Han köyün kenarında her gün beş altı saat at binme, kılıç kuşanma, ok atma, gürz vurma, kalkan kullanma eğitimine devam eder. Bu gençler o kadar güzel eğitim alırlar ki seyredenler hayran kalır. Tabii ki bunların içinde Karaca Kız da vardır. O da onlardan geri kalmaz. Karaca da en az onlar kadar maharetlidir ve sevdiğiyle birlikte olmanın mutluluğunu da ayrı yaşamaktadır. Tabii ki Yakup Han da aynı şekilde birlikte kılıç silah eğitimi alırken Karaca'ya hiç bu kadar yakın olmamıştır. Biraz da Yakup Han'dan bahsedeyim... Yakup Han çok uzun boylu, omuzları geniş, esmer, yağız çok yakışıklı bir delikanlıdır. Beşi birlikte silahşorluk eğitimine devam etmektedir. Yakup Han'la Karaca zaman zaman göz göze gelir ama bazen de Karaca'yla Yakup Han eğitim amaçlı birbirlerine kılıç sallar, hamle yapar. Bu arada Karaca'nın da Yakup Han'a karşı her geçen

gün aşkı sevgisi büyümektedir. Neredeyse Yakup Han'ı görmeden duramayacak hale gelir. Yakup Han da aynı şekilde, Karaca da Yakup Han'ı görmediği zaman gözleri onu aramaktadır. Karaca Yakup Han'ın yiğitliğini, mertliğini, dürüstlüğünü tanıdıkça Karaca Yakup Han'a daha da yürekten bağlanır ve günler böyle gelip geçmeye başlar.

Biraz da Karaca Kız'dan bahsedeyim. Gerçi yukarıda Karaca Kız'dan bahsettim ama bir de Karaca Kız'ı Yakup Han'ın gözünden anlatayım. Yakup Han'ın gözündeki Karaca ise 1.80 boyunda, yüzü ay parçası, kaşlar kemanın yayı, gözler doğuştan sürmeli o civarda Karaca'nın güzelliği dillere destan olmaya başlamıştır. Karaca da ağabeyleri ile aynı silahşordan kılıç kullanma, ok atma, gürz vurma, ata binme eğitimleri onlarla almaya devam eder. Aynı ağabeyleri gibi savaşı kavga eder gözü pektir hatta zaman zaman ağabeylerini alt ettiği bile olur tabii Karaca'nın bu silahşorluk namı da etraf köylere yayılır öyle ki Karaca silahlarını kuşanıp atına bindiği zaman örfü insanları basar, görüntüsü erkekten çok daha gösterişli bakışları daha keskin ve haşındır. Tabii ki böyle bir güzel silahşorun kendine yakışır bir de atı vardır. Karaca'nın atına gelince çok acayip bir rengi vardır, çok açık kahverengi sanki sarıya yakın ona da adına Kula at derler. Kula at ne benzer Köroğlu'nun atına, âdeta rüzgârların önünü keser havada uçan kuşları yakalar, o kadar hızlı ki rüzgâr gibi bir attır. Karaca Kız atına kendi bakar, kimselere güvenmez. Karaca Kız'sa zaman zaman atına atlar dağları ovaları dolaşmaya sürülerinin yanlarına gider. Çobanlarla konuşur, sohbet eder, onlarla eyr içer, geri atına biner köye gelir. Yine Karaca bir gün atına biner, dağlarda gezerken bakar ki karşıdan bir atlı atını ona doğru hızla sürmeye başlar. Bunu gören Karaca hemen kılıcını çeker savunma düzenine geçer atlı ise hızla yaklaşmaktadır. Atlı yaklaştıkça üstündeki kişi seçilir bakar ki gelen Yakup Han'dır. Yakup Han Karaca'nın elindeki kılıcı yalın bir şekilde görünce orda ona çoktandır söyleyemediği sevdasını şu dörtlüklerle ifade eder:

*Eğlen güzel eğlen dur da diyeyim
Yolcuyu yolundan eğler gözlerin
Elinde kılıçla kestin yolunu
Bu garibe neler söyler gözlerin*

*Gökteki yıldızdan aydan güzelsin
Ben susayım o gözlerin söylesin
Artık kılıcı kalkanı neylesin
Elim ayağımı bağlar gözlerin*

*Yakup Han'ım yandım aşkın narına
İnsan kılıç çekmez nazlı yarına
Hak yetiçe belki benim darıma
Yüreğimde sanki çağlar gözlerin*

Yakup Han sözünü bitirir gözleri Karaca'nın gözlerindedir. Tepkisini beklemektedir. Gözü Karaca'nın yalın duran kılıcıdadır. "Acaba sen kimsin de benim önümü kesip bunları sen hangi cesaretle bana söylersin?" diye beklerken Karaca öyle tepkisiz Yakup Han'ın gözlerine bakarak donup kalmıştır. Yakup Han'ın söylediği dörtlükler âdeta Karaca'yı büyüler. Karaca epey Yakup Han'ı süzdükten sonra sanki damarlarından kanı çekilir, âdeta gözlerini Yakup Han'ın gözlerinden alamaz sonra Karaca atından aşağı iner kılıcını kınına sokar. Karaca Yakup Han'a "Hey delikanlı yiğit, senin yiğitliğini, mertliğini, dürüstlüğünü bilirim ama bir şair olduğunu bu dörtlükleri hemen nasıl söylediğine de şaşırdım. Demek senin şairliğin de var. Bu beni çok memnun etti. Çünkü şair ruhlu insanların gönlünde kin kibir olmaz. Yüreklere sevgi doludur." der. Aslında Karaca kendisine Yakup Han'ın vurgun olduğunu bilir. Kendisi de öyle Yakup Han'a vurgundur. Ama yine de Karaca Yakup Han'ı sözlü olarak test etmek ister. Karaca Yakup Han'a şöyle devam eder. Yakup Han'a "Demek sen bana âşkınsın ha öyle mi?" der. Yakup Han "Evet Karaca ben sana aşığım sevdalıyım, istersen şuracıkta beni öldür. Kanım sana helâldir, sana karşı gıkım çıkmaz." der. Karaca Yakup Han'ın gözlerinin içine bakar. Yakup Han'ın gözlerindeki sevgiyi, aşkı, saf temiz duyguları âdeta okur. Karaca Yakup Han'a dönerek "Ey yakışıklı delikanlı Yakup Han'ım ben seni neden öldüreyim? Unutma ki benim de bir yüreğim var. Her ne kadar at binip kılıç kuşansam da ben de bir yürek taşıyorum." der. O da Yakup Han'a şu dörtlükleri söyler:

*Sen de beni dinle ey Yakup Han'ım
Ben de sana sevdalıyım gizliden
Bu can artık sana kurbandır kurban*

Ben de sana sevdalıyım gizliden

*Kirpiklerin ok sineme atsana
Hançer olup bu sineme batsana
Uzattım elimi hadi tutsana
Ben de sana sevdalıyım gizliden*

*Sana söylüyorum burada sözüm
Uyursan şurada yastığın dizim
Budur sözü sana Karaca Kız'ın
Ben de sana sevdalıyım gizliden*

Karaca sözlerini bitirir bitirmez Yakup Han Karaca'nın dudaklarından dökülen bu dörtlükler karşısında âdeta kendinden geçmiş ayakları yerden kesilmiştir. Sanki Yakup Han yerde değil göklerde kanatsız uçar. Yakup Han gözlerini Karaca'nın gözlerinden ayıramaz. Öylece içlerine bakar sanki kaybolur. Sonra elini Karaca'ya doğru uzatarak elini tutmak ister. Karaca da Yakup Han da elini uzatarak iki sevdalı birbirlerine sarılır. Sonra oturur bir gözenin başına saatlerce konuşur dertleşirler. Geçmişî yâd ederler. Âdeta çoğu kez susarlar. Birbirlerinin gözüne bakar sanki gönülden gönle bir kanal açılır. O yoldan konuşur hasret giderirler. Birbirlerinin gözlerinde ikisi de kaybolur. Sonra kendilerine gelir, epeyce ilerlediğini fark ederler. Sonra da Yakup Han Karaca'ya “*Karaca'm istersen eğer seninle zaman zaman bir araya gelmek, bolca sohbet etmek isterim. Tabii ki sen de ister izin verirsen.*” der. Karaca ise “*Tabii ki neden olmasın bu yaylalar geniş, ben de senin gibi ata binip yaylaları geziyorum. Sen de atına bin gel nereye dersen buluşur konuşuruz.*” der. Karaca'yla Yakup Han daha sonra buluşmak üzere sözleşir ayrılır. Ondan sonra zaman zaman bu iki sevdalı birbirleriyle buluşur konuşur. Tabii ki günler haftaları, haftalar ayları takip eder. Bir gün Karaca “*Yakup Han'ım beni babamdan istemenin zamanı gelmedi mi?*” der. Yakup Han'a bir boş zarf atar. Yakup Han da tabii ki bu işe dünden razıdır. Bu teklif Yakup Han'ı âdeta göklere uçurur. Bu arada da malum dünya küçüktür. Yakup Han'la Karaca Kız'ın buluşmalarını köyden bazı insanlar görür ve şahit olur. Köyde de bu olay duyulur hemen hemen herkes Yakup Han'la Karaca'nın sevdasını, birbirlerini sevdiklerini bilir... Yakup Han Karaca'nın yanından ayrılır ayrılmaz atını eve sürer. Hemen eve gelir annesine “*Aman anneciğim kurbanın olayım sana bir şey diyeceğim.*” der. Annesi “*Söyle oğlum canım sana kurban olsun.*” der. Yakup Han'sa “*Anacığim ben bugün Karaca'yla konuştum.*” der. Annesi “*Eee anlat bakalım ne konuştunuz?*” der. Yakup Han'sa “*Anam anam canım anam ne olur, beni bağışla ama ben Karaca'yı çok seviyorum.*” der. Annesi “*Biliyorum oğlum bilmeyen mi var?*” der. Yakup Han “*Ne? Sen ne biliyorsun? Kim söyledi?*” der. Annesi “*Oğlum aşk insanın gözünü kör edermiş. Köyde bilmeyen mi var?*” der. Yakup Han'sa öylece kalakalır. Biraz düşündükten sonra annesine “*Canım anam, yalvarırım anneciğim ne olur Karaca'yı bana babasından isteyin.*” der. Zaten bu iki sevdalının aşkını bilmeyen yoktur. Anne Yakup Han'a dönerek “*Tamam oğlum zaten biz de sizden bir haber bekliyorduk. Mademki siz karar verdiniz ben de babana söyleyeyim Allah izin verirse gider Hasan Ağa'dan isteriz. Ama Hasan Ağa bize kızını verir mi bilmem.*” der. Yakup Han'sa kendinden tabii ki dolayısıyla Karaca'dan çok emindir. Çünkü o da annesini ikna edecektir. Yakup Han'ın annesi bu durumu Yakup Han'ın Karaca'yı istediğini ona bizi Karaca'yı istemek üzere dünür göndermek istediğini kocasına açar. O da “*Tamam hanım.*” der. “*Tabii ki gidelim ben Karaca gibi bir gelinim, Hasan Ağa gibi bir hısmımın olmasını canı yürekten isterim.*” der. Yakup Han'ın annesi babası bir gün kararlaştırırlar, haberli bir şekilde akşam Hasan Ağagile dünür giderler. Neyse çaylar kahveler içilir, yenilir, sohbet edilir. Sonra da Yakup Han'ın babası Hasan Ağa'ya geliş sebeplerini açıklar. Allah'ın emri peygamberin kavli ile Karaca'yı Yakup Han'a ister. Hasan Ağa şöyle kısa bir düşünür bu arada Yakup Han'ı ve Yakup Han'ın hal ve hareketlerini, yiğitliğini, mertliğini, saygısını düşünür. Zaten Hasan Ağa Yakup Han'ı çok beğenmektedir. Ama tabii ki bu adettendir, hemen kız verilmez diye düşünür. Hasan Ağa biraz düşündükten sonra Yakup Han'ın babasına dönerek “*Allah yazdıysa ne diyelim ama izin verin bir de Karaca'ya ve ağabeylerine soralım bakalım kızın gönlü var mı? Biz size daha sonra haber verimiz.*” derler. Yakup Han'ın babası anası Hasan Ağa'dan müsaade ister kalkar evlerine gelir. Aradan birkaç gün geçer, bu arada Hasan Ağa'nın hanımı Döne Sultan'ı çağırır. “*Hanım duydun işte ne dersiniz kızın gönlü var mıdır?*” diye sorar. Oysa hani derler ya en Son babalar duyar bu doğru ama Döne Sultan her şeyi bilmektedir. Hasan Ağa'ya “*Tamam ben bir sorayım.*” der. Oysa Karaca sabırsızlıkla bir an önce babasının evet demesini beklemektedir. Annesine “*Anne ben Yakup Han'ı çok seviyorum. Haber gönderin gelsinler bu iş bir an önce bitsin.*” der. Döne Sultan Hasan Ağa'ya “*Tamam bey kızın gönlü var istiyor.*” der. Bunun

üzerine Hasan Ağa Yakup Han'ın babasına haber gönderir. Ertesi gün tekrar gelirler ve Karaca'yı Yakup Han'a yeniden Allah'ın emriyle ister. Sonra da sözler, böylece iki sevdalı kavuşmanın ilk adımını atmışlardır. Artık iş alenilemiştir. Bu iki sevdalı daha çok buluşur, konuşur, sohbet eder hasret giderir. Karaca yine dağlarda at biner, yine bir silahşor gibi kılıç kuşanır, ok atar tabii Karaca'nın hem güzelliği hem de bu silahşorluğu tüm etrafta duyulur nam salar. Şimdilik biz Karaca'yla Yakup Han'ı biraz dinlendirelim sözü Hasan Ağa'ya getirelim...

Evet Hasan Ağa çok zengin demiştik. Dağlarda sürüleri celepleri var demiştik. İşte bir gün hizmetkârına der ki *"Evladım benim şu atımı eyerle ben bir sürüleri şöyle dolaşıp geleyim bakayım, çobanların sağlıkları sıhhatleri iyi mi bir istekleri var mı sürülerin durumları nasıl?"* der. Hizmetkâr hemen Hasan Ağa'nın atını eyerler binek taşına çeker. Hasan Ağa Döne Sultan'a *"Hanım ben şöyle bir sürüleri dolaşıp geleyim."* der. Döne Sultan da *"Tamam Hasan karanlığa kalma erken gel."* der. Hasan Ağa atına biner kamçısını eline alır ve dağlara doğru atını gönderir. Atını sürmeye başlar. Hasan Ağa dağlara doğru epey gittikten sonra ileride bakar ki bir şey parlamaktadır. Hasan Ağa atını o parlayan nesneye doğru sürer. O parlak nesnenin yanına geldiği zaman bir de ne görsün yerde bir altın kemer durur. Hasan Ağa atının üzerinde kemeri biraz seyrettikten sonra içinden şunları geçirir. *"Hey kurban olduğum güzel Allah'ım benim malımın koyunlarımın sayısını ben bilmiyorum şu altın kemeri bana değil de bir fakire rast getirseydin daha iyi olmaz mıydı?"* der. Sonra Hasan Ağa atından iner kemere doğru yaklaşır. Eğilir, kemeri yerden alır. Kemer oldukça ağırdır. Cebine koymak ister ama kemer sığmaz sonra beline bağlamayı dener dağa gittiği için biraz kalın giymiştir. Elbiselerin üzerine de olmaz sonra elbiselerini yukarı toplar, çıplak teninden kemeri ölçer bakar ki tam gelir. Kendi kendine *"Bu daha iyi oldu hem de kemer üstte görünmez."* der. Hasan Ağa kemerin tokalarını takar takmasına da ne olursa ondan sonra olur. Hasan Ağa kemerin Son halkasını da takar birden Hasan Ağa'nın atı dizginleri Hasan Ağa'nın elinden kurtarır ve at ürker. Hasan Ağa'nın atı hızla köye doğru kaçmaya başlar. Hasan Ağa ne olduğunu anlamamıştır. Ama Hasan Ağa kemeri çıplak tenine bağlar ve aniden bir kurda dönüşür. Bir canavar olmuştur meğerse kemer büyülüdür, sihirli olan kemer çıplak vücuda bağlandığı zaman bağlayan kişi hemen anında bir kurda dönüşmektedir. İşte Hasan Ağa da bir kurt olmuştur. Büyünün gereği olarak da taktığı kemeri hemen unutmuş Hasan Ağa kendisinin kemer yüzünden kurt halini aldığını unuttur. Zaten bir kurt olduğu için at ürker ve kaçır. Hasan Ağa biraz atının peşinden koşmuşsa da nafi değildir. At daha da hızlanmış köye doğru hızla kaçmıştır. Ama Hasan Ağa'nın şekli kurda dönüşmesine rağmen Hasan Ağa'nın aklı başındadır. Kemer kurdun rengine dönüşmüş pek belli olmamaktadır. Böylece kemer Hasan Ağa'nın aklına hiç gelmez neden böyle olduğuna da hiçbir anlam verememektedir. Öylece sağa sola bakar. Aklı aynı eski Hasan Ağa'nın aklındır ama şekli kurt olduğu için çaresizdir. Biraz kendi kendine düşündükten sonra Hasan Ağa köyüne gitmeye karar verir der ki *"Evime gideyim benim hanım veya çocuklar beni mutlaka tanırlar."* der. *"Eğer tanımazlarsa ben kendimi bir şekilde onlara tanıtmaya çalışırım."* diye düşünerek köye doğru koşmaya başlar. Artık Hasan Ağa bir kurttur.

Evet görünümü kurt ama düşünceleri bir insan olan bu kurda biz direk kurt değil de ona şimdilik Kurt Hasan diyelim. Kurt Hasan kendi köyüne doğru yola çıkar. Tabii ki köyün bütün yollarını bilmektedir. Kendi evine nerden hangi yoldan gidilir bilmektedir. Kurt Hasan kendince gizli yollardan evine gitmek ister ama maalesef bunu tam istediği gibi başaramaz. Köye yaklaşır yaklaşmaz tabii ki gün öğle zamanıdır. Her yer ılık ve ürşandır. Açıktan köye doğru bir kurdun yaklaştığını gören köyün köpekleri en başta kendi kapısında olan köpekleri dâhil Kurt Hasan'ı görür ve hepsi birden hücum eder. Kurt Hasan bakar ki işler çok kötü köyde ne kadar köpek varsa hepsi birden sözleşmiş gibi Kurt Hasan'ın üzerine doğru hızla koşmaktadır. Bunu gören Kurt Hasan hemen geri dönüp dağlara doğru kaçmaya başlar. Köyün köpekleri Kurt Hasan'ı biraz kovaladıktan sonra geri döner köylerine evlerine gider. Şimdi sizlere Hasan Ağa'dan ürküp kaçan Hasan Ağa'nın atından haber vereyim. Hasan Ağa'nın atı koşarak dört nala eve gelir, kapının önünde durup başlar kişnemeye. Atın sesini duyan Döne Sultan hızla kapıya koşar bir de bakar ki at gelmiştir. At Hasan Ağa'nın atıdır, atın eyeri sırtında dizginleri başında ama at boştur. Hasan Ağa atın üzerinde yoktur. At eyeriyle dizginiyle kapıya boş gelmiştir. Döne sultan bunu görür görmez hemen oğullarına kızına bağırmaya başlar. *"Koşun Hasan'a bir şey oldu! Bu at neden boş geldi?"* diye bağırmaya çağırmaya başlar. Bir yandan da gözyaşı döker. Bu çığlıkları duyan Hasan Ağa'nın oğlu kızı koşar. Bakarlar ki hakikaten babalarının atı kapıda eyer üstünde dizginler başında boş beklemektedir. Hasan Ağa'nın oğulları hemen kendi atlarını eyerler. Kılıçlarını kalkanlarını oklarını alarak Hasan Ağa'yı aramaya çıkar. Döne Sultan'ın feryatlarına komşular köylüler koşar gelir. Onların da bir kısmı silahlanır, atlanır. Hasan Ağa'nın oğullarıyla birlikte Hasan Ağa'yı aramak için dağlara Hasan Ağa'nın gittiği istikamete doğru gider. Hasan Ağa'ysa kimsenin göremediği uzak bir yerden köyü seyretmektedir ve kendi haline çok üzülmemektedir

“Nasıl olacak bu iş eski haline nasıl gelecektir?” diye düşünmektedir. Kurt Hasan tam bu düşünceler içerisindeyken bir de bakar ki köyden 15-20 atlı dağlara doğru gitmeye başlar. Kurt Hasan anlar “Bu köylüler ve oğulları mutlaka beni aramaya gidiyorlar.” diye düşünür. “İşte ben şimdi oğullarımın yanına doğru koşayım belki beni tanır.” der ve hızla oğullarına doğru koşmaya başlar. Biraz yaklaşıncı köylüler ve oğulları kendilerine doğru hızla gelen kurdun görünür. Onlar da bir panik bir bağırarak bir çağırarak başlar kimi atını kurdun üstüne sürer kimisi okuna davranır. Kurt Hasan bu manzarayı görünce yine çareyi kaçmakta bulur ve hızla oradan uzaklaşır, kaçar canını kurtarır. Kurt Hasan bu hareketinden de bir sonuç alamaz ve kendini canını o kovalayanların elinden zor kurtarır. Sonra da kendini dağlara vurur. Dağa doğru hızla kaçarak gider ve gözden kaybolur. Hasan Ağa’nın oğulları ve komşuları köyden ayrılıp Kurt Hasan’ı kovaladıktan sonra tekrar bir araya gelir. Bir kısa istişare yaptıktan sonra ikiye bölünürler. Acaba Hasan Ağa’ya ne olmuştur? Eşkıyalar ya da haramiler mi Hasan Ağa’yı götürmüşlerdir ya da Hasan Ağa attan düşmüş bir yerde yaralanmış kalmış mıdır? Düşer düşmez ölmüş müdür ya da sürülerinden birinin yanına gitmiş de orada atını mı elinden kaçırmıştır? Bütün ihtimalleri değerlendirir gruplar, önce Hasan Ağa’nın sürülerinin yanlarına gider. Çobanlar Hasan Ağa’yı görmediklerini söyler. “Buraya Hasan Ağa gelmedi.” derler. Gruplar çaresiz dağları dereleri aramaya başlar. Akşama kadar aramadıkları yer, bakmadıkları kaya dibi, çalı arkası kalmaz. Hasan Ağa’dan hiçbir haber yoktur ne ölüsü ne de dirisinden bir haber alınmaz. Hasan Ağa’nın oğulları ve komşular çaresiz bir şekilde eli boş köylerine dönmüşlerdir. Hasan Ağa’nın evini bir matem havası bürür. Hasan Ağa’nın oğulları, kızı, komşuları, hısımları, akrabaları ve tabii ki Yakup Han Hasan Ağa’yı her gün aramaya çıkar ama her gün de eli boş döner. Hasan Ağa’dan hiçbir haber çıkmaz. Böylece günler haftalar, haftalar ayları takip eder. Hasan Ağa’dan hiçbir haber alınmaz. Hani derler ya ölüsü olan üç gün kaybı olan her gün ağlar diye işte Hasan Ağa’nın evinde bu şekil bir yaşam devam eder.

Bir gün Karaca atına binip şöyle yaylaları gezerken babasıyla gezdiği yerlere bakar ve içini öyle bir buruk baba hasreti kaplar ki orada atından iner bir pınarın başında oturur. Karaca pınarın başında oturursun biz haberi Hasan Ağa’dan verelim. Hasan Ağa öyle gece gündüz kendi haline üzüldüğü ağılamaktadır. Sürekli köyü uzaktan gözlemektedir. O Karaca Kız’ı çok sever, “Acaba Karaca bir gün atına biner de eskiden olduğu gibi yaylalara çıkar mı?” Hasan Ağa’nın tek umudu budur. Hasan Ağa “Kendisini Karaca gördüğü takdirde mutlaka beni tanır.” der, onun için de sürekli köyü gözetler. İşte bu sırada bakar ki Karaca atına biner, atını yaylalara doğru sürmeye başlar. Hasan Ağa başlar Karaca’yı gizliden takip etmeye müsait bir zaman kollayıp Karaca’nın karşısına çıkmayı kollar. Karaca ise o pınarın başında atından inmiş oturur. Pınarla konuşurken Hasan Ağa Karaca’nın sesini duyacak kadar yaklaşıp beklemektedir. Bakalım Karaca neler yapar? Karaca ise o pınarın başına oturmuş babasını halal eder âdeta pınarla dertleşir. İşte orda bakalım ki Karaca pınara ne söyler? Pınarla birlikte Hasan Ağa da ne dinleyecektir?

*Dinle beni dertli pınar
Babam burya uğradı mı?
Sen serinsin içim yanar
Babam burya uğradı mı?*

*Gideli dokuz ay oldu
Dertli sinem dertle doldu
Haber alamadım noldu?
Babam burya uğradı mı?*

*Karaca’yım acı çeker
Hasretlik belimi bükür
Gözyaşını sana döker
Babam burya uğradı mı?*

Evet, Karaca bu dörtlükleri söyler ve biraz ağlayıp içini döker. Hasan Ağa bu dörtlükleri de Karaca’dan dinler ve birlikte ağlarlar. Daha sonra der ki “Şimdi Karaca’nın tam duygulu zamanı ben karşısına çıkayım, kesin beni tanır.” der. Hasan Ağa gizlenir, yerinden ayağa kalkar. Karaca’nın karşısına geçer oturur. Karaca bir de ne baksın tam karşısında bir kurt oturmaktadır. Karaca hemen ayağa fırlar, kılıcını çeker kurdun üzerine saldırır. Hasan Ağa “Eyvah beni Karaca da tanımadı.” der. Hemen oradan yine hızla uzaklaşır. Karaca hemen atına koşar atına biner ama o arada kurt gözden kaybolmuştur. Karaca atının başını köye doğru çevirir, köyüne gelir. Biz haberi Kurt Hasan’dan verelim...

Biraz geriye gidip Kurt Hasan taa oğullarını görüp kaçtıktan sonra Karaca'dan da bir fayda göremeyince kendisini dağların taşların arasında gizleyip başlar düşünmeye. Kurt Hasan acıktır. Hem akşam da yaklaşmaktadır. Nerede kalacak, nasıl yaşayacaktır? Hiçbir bilgisi yoktur. Düşünürken aklına sürüleri ve çobanları gelir. Kendi kendine karar verir. “*Tamam ben çobanlarımın yanına giderim belki onlar bana yardım eder.*” diye düşünür ve kalkıp yollara düşer. O dağ senin bu dere benim derken çok sevdiği çobanlarından birinin yanına yaklaşmaya çalışır ama nasıl olacaktır? Çobanların da köpekleri vardır. Kurt Hasan'ı görseler onlar da yakalayıp boğacaklardır. Kurt Hasan şekli kurt ama akli insan akli olduğu için sürünerek çobanın karşısına dikilip onunla konuşacaktır. Nitekim öyle de yapar. Sürünerek çok gizli bir şekilde köpeklerle görünmeden sürünerek çobana o kadar yaklaşır ki aralarında ancak beş altı metre kalır. Kurt Hasan çobana “*Selamun aleyküm çoban ben Hasan Ağa.*” der. Ama çoban bu sesi duyar duymaz karşısındaki kurdun kendisine çok yakın olduğunu ve kurdun ulduğunu, havlamayla karışık sesler çıkardığını görünce çoban birden bağırmaya, köpekleri çağırmaya başlar. Bunun üzerine Kurt Hasan hemen oradan var gücüyle kaçmaya başlar. Köpekleri peşine takılır bunu dere tepe epeyce kovaladıktan sonra köpekler geri döner. Kurt Hasan canını köpeklerden zor kurtarır. Yavaş yavaş hava kararır, Kurt Hasan ne yapacağını bilmez. Kendine biraz yiyecek arar ne yiyeceğini de bilemez. Derken bir kayanın kovuğuna çekilir. Geceyi geçirmeye başlar. Tabii ki kendi kendine düşünürken öylece uyuyakalır zira zaten çok yorucu bir gün geçirmiştir. Kurt Hasan ne kadar uyuduğunu bile farkına varmadan kendisini bir şeylerin kokladığını hissederek ve bu koklama üzerine birden uyanır. Bir de ne uyanırsın beş on tane kurt kendisini koklamaktadır. Ne acayip Kurt Hasan bu kurtların kendi aralarında konuşmalarını anlar ve epey bir zaman kokladıktan sonra kurtlar Kurt Hasan'ı ortalarına alıp sanki ona sevgi gösterisi yapar. Kurt Hasan'sa hem korkar hem de merak eder. Acaba bundan sonra ne olacaktır? Kurt sürüsü Hasan'ı kabullenmiş aralarına almışlardır. Kurt Hasan çaresiz bu durumu kabullenir. Bu kurt sürüsüyle yaşamaktan başka çaresi yoktur. Bu kurt sürüsüyle birlikte yaşamaya başlar. Kurt Hasan bu kurtlarla birlikte avlanır, sürülere saldırır, sığırları yer, çok zorlu bir hayat mücadelesi verir. Kurt Hasan her şeyin farkındadır. Ama elden ne gelir, yapacak pek bir şey de yoktur. Hayatını bu şekilde ne kadar devam ettirirse o kadar ettirecektir. Umudunu hiç yitirmez. Bir gün mutlaka bu dertten kurtulacaktır. Ama şimdilik o diyar senin bu diyar benim diğer kurtlara ayak uydurup tabii ki insan akli kendine zarar vermeyecek şekilde kendini tehlikeye atmadan ama onlardan da ayrılmadan yaşar. Aksi takdirde yaşaması avlanması mümkün değildir. Hayatını böylece geçirir. Kurt Hasan kurt olarak yaşayadursun biz haberi Hasan Ağa'nın evinden çocuklarından verelim... Onlar babalarının kayıp olması dışında hayat devam etmektedir. Hasan Ağa'nın oğulları babalarının bıraktığı malı davarı idare ettirir. Yalnız Döne Sultan her geçen gün Hasan Ağa'nın yokluğunu daha derin hissederek. Döne Sultan'ın gözleri sürekli yollara, dağlara, taşlara, dallara, ağaçlara, kuşlara her şeye bakar. Sanki birisi “*İşte Hasan geliyor.*” diye müjde verecektir. Döne Sultan bir gün Hasan Ağa çıkıp gelecekmiş gibi beklemektedir. Hiç umudunu yitirmez. Hasan Ağa'nın ne ölüsünden ne de dirisinden bir haber yoktur. İşte böyle bir gün yollara bakarken Döne Sultan şu dörtlükleri söyler:

*Çoktan haber alamadım
Kuşlar Hasan'ı gördüz mü?
Bir izini bulamadım
Taşlar Hasan'ı gördüz mü?*

*Hayalimden gitmez yüzüm
Yüreğimden çıkmaz sızın
Her yerde arıyor gözüm
Yaşlar Hasan'ı gördüz mü?*

*Döne Sultan'ı dediler
Kurtlar kuşlar mı yediler?
Kurbanım kırklar yediler
Üşler Hasan'ı gördüz mü?*

Evet, Döne Sultan bu dörtlükleri gözyaşıyla söyler. Gözyaşlarını sildikten sonra Karaca kızıyla biraz dertleşir tabii Hasan Ağa kaybolalı bir yılı geçmiştir. Bu arada hayat devam ettiği için Hasan Ağa'nın oğulları babasından kalan malı davarı idare ve sevk eder. Karaca Kız'sa kendini tamamen dağlara taşlara vurur, arta kalan zamanını Yakup Han'la geçirir babasının acısını unutmaya çalışır. Yakup Han Karaca'ya düğün gününü bir türlü soramaz. Çünkü Karaca'nın

babası Hasan Ağa kayıptır. Belki bir gün Hasan Ağa her an çıkıp gelebilir düşüncesiyle her ikisi de öyle bekler. Düğünü hiç ağızlarına almaz. Yine Karaca'nın namı, şöhreti civara yayılmaya devam eder. O kadar yayılır ki Karaca Kız'ın namı şöhreti o bölgenin harami başının kulağına kadar gider. *"Falan köyde bir kız varmış adı Karaca'yı bu kız öyle güzel öyle boylu poslu onun yanı sıra öyle ata binermiş ki onun gibi civarda ata binen yokmuş, hele bir kılıç kuşanım ok atması yok mu değme yiğitlere taş çıkarır."* diye kulaktan kulağa yayılır. Bunun üzerine harami başını bir merak alır. Köye adamlarını gönderir adamları bir köylünün evinde birkaç gün misafir olurlar Karaca Kız'ın hakkında bütün bilgileri toplar ve köyden ayrılır. Harami başına gelen adamları *"Aman beyim biz kızı gördük sana söylenenler az bile biz ömrümüzde böyle bir güzellik böyle heybetli bir kız ne gördük ne de duyduk, hele maharetleri o ata binmesi, kılıç kuşanıp gürz atması ya oku yayı kullanması bizler yanında halt etmişiz."* derler. Bu adamları dinleyen harami başı iyiden iyiye Karaca'ya gıyabından vurulur ve kendi kendine *"Bu kız benim olmalı bana da bu yakışır yoksa onu kimselere yar etmem."* der ve başlar plan yapmaya. Harami başı planını yapadursun biz haberi Karaca'nın nişanlısı Yakup Han'dan verelim...

Yakup Han Karaca'yı çok özler evet her gün beraberler ama bir an önce düğünün yapılmasını Karaca'nın eşi olmak ister ama bir türlü de cesaret edip söyleyemez. Ama bu iş kafasını sürekli kurcalar. *"Ya Hasan Ağa hiç gelmezse ya Hasan Ağa bir yerde öldüyse veya öldürüldüyse o zaman ne olacaktı? Biz ömür boyu böyle nişanlı mı kalacağız?"* diye düşünür ve bir karara varamaz. Bir gün bu işi Karaca'ya açmaya karar verir. Yakup Han ertesi günü Karaca'yla buluşur. Halil lisanı usulle incitmeden münasip bir şekilde açılmaya başlar. Yakup Han Karaca'ya *"Benim dünyalar güzeli Karaca'm sana bir şey söylemek istiyorum."* der. Karaca da *"Buyur söyle."* der. Yakup Han *"Benim güzel yârim biliyorum babam Hasan benim de babam. Ama biliyorsun bir yıldır ne ölüsünden ne de dirisinden ses yok. Senin de acını anlıyor paylaşıyorum. Benim dünyalar güzeli Karaca'm biz bir ömür boyu böyle yas tutamayız. Biz de yuvamızı kurmamız gerek diye düşünüyorum."* der. *"Düğünümüzü yapmanın zamanı gelmiştir."* diye söyler. Karaca ise *"Biliyorsun babam kayıp oldu ne ölüsünü ne de dirisini bulabildik. Ama benim içimde babam gelecekmış gibi bir his var. Ne olur Yakup Han'ım ben zaten seninim istersen babamı biraz daha bekleyelim. Belki bugün yarın çıkar gelir düğünümüzü babam yapar ne dersin?"* der. Bunun üzerine Yakup Han Karaca'sını hiç kırar mı? *"Tamam sen nasıl istersen öyle olsun."* der. İki sevgili nişanlı olan bu sevdalılar anlaşır ve bir müddet daha beklemeye karar verir. Biz yine harami başına dönelim...

Harami başı Karaca'ya iyiden iyiye âşık olmuş onu ele geçirmenin, kendine almanın yollarını denemek için yola koyulur. Karaca'nın köyünün sınırlarını mesken tutar. Bir gün Karaca yine atına binmiş; kılıcını, kalkanını, okunu, yayını almış dağlara kendini vurmıştır. Dağlarda gezerken birden etrafının sarıldığını görür ve hemen kılıcına davranır. Tam bu sırada harami başı öne atlar ve Karaca Kız'a durmasını söyler. Kendilerinin ona zarar vermeyeceklerini sadece konuşmak istediklerini söyler. Bunun üzerine Karaca *"Sizler kimsiniz benimle ne konuşacaksınız?"* der. Bunun üzerine harami başı kendisini tanıtır. *"Ben harami başıyım senin methini duydum merak ettim seni görmeye geldim."* der. Karaca bunun üzerine *"Çek atını harami başı gördün işte benim sizin gibilerle işim olmaz."* der. Harami başı bunun üzerine Karaca'ya *"Ben bu dağların tek hâkimiyim dilediğimi alır, dilediğimi satar, dilediğimi öldürür, istediğimi yakarım, bana karşı gelmeye sakın kalkma."* der. Bunun üzerine Karaca *"İki bildiğinden bir geri kalma senden korkmuyorum."* der. Harami başı ise Karaca'ya *"Senin methini çok duydum ve sana gıyabından vuruldum sen ancak bana yakışsın. Seni kimselere yâr etmem."* der. Bunun üzerine Karaca *"Ben nişanlıyım ve nişanlımı da çok seviyorum. Onu kimselere değişmem."* der. Bunun üzerine harami başı sinirlenir ve Karaca'ya *"Eğer sen benim olmazsan nişanlını öldürtürüm."* der. Buna da Karaca çok kızar ve harami başına *"Eğer benim nişanlımın başına en ufak bir şey gelsin, yer yarılsa içine girsene seni yine arar bulur gebertirim."* der ve atını oradan hızla sürer ayrılır. Harami başı Karaca'nın arkasından bakakalır ve *"Gerçekten duyduğumdan beş kat daha fazlaymış Karaca gerçekten Karaca Kız'mış hayran olmamak mümkün mü?"* der. Adamlarını toplar bir plan yapmaya başlar. Harami başı *"Tabii ki böyle bir kızın bir görüşte bunu kabul etmesi mümkün değil. Hele birkaç gün daha geçsin onu yayla yolunda bir kez daha sıkıştırırım. Bu sefer kesin ikna ederim."* der. Harami başı günlerin geçmesini bekler aradan birkaç gün daha geçince harami başı yeniden Karaca'yı takibe başlar. Bakar ki Karaca Kız yine atına biner, silahlarını kuşanır, yaylaya doğru gider, o da hemen atına biner ve Karaca'nın gittiği yere doğru atını sürer. Karaca'nın önünü keser *"Dur bakalım Karaca."* der. Karaca durur ve *"Ne istiyorsun be adam?"* diye sorar. Bunun üzerine harami başı *"Ne istediğimi sen çok iyi biliyorsun. Ben seni istiyorum."* der. Karaca *"Ben nişanlıyım dedim sana kız mı yok kimi istersen onu alırsın benden uzak dur bu senin hayrına olur."* der. Harami başı Karaca'ya *"Ben hem kendi gözlerimle gördüm hem de sen dediklerinden de güzel maharetli ve yürekli."* der. *"Ben de bu bölgenin harami başı olarak bana da ancak senin gibi bir güzel yakışır."* der.

Karaca “*Bak harami başı bırak geçeyim, benim bir nişanlım var ve biz birbirimizi çok seviyoruz. Ben ondan başkasına asla yâr olmam.*” der. Harami başı “*Kimmiş bu delikanlı?*” der. Karaca da “*Köyümden birisidir.*” der. Harami başı “*Adı nedir ne iş yapar?*” der. Karaca da “*Adı Yakup Han o da benim gibi hatta benden de çok iyi at biner, silah kullanır.*” der. Bunu öğrenen harami başı “*Eğer sen bana varmazsan ben nişanlımı da kardeşlerini de öldürürüm.*” der. Bunun üzerine Karaca “*Eğer bilsem ki iki cihan bir olacak ben yine sana yâr olmam ama bu dediklerinden herhangi birine zarar gelsin, sen yer yarılıp içine girsen, ben seni yine arar bulur gebertirim.*” der. Oradan atını hızla sürer ve uzaklaşıp yaylaya doğru hızla gider ama harami başının aklı başından gitmiştir ve dediğini de yapmaya kararlıdır. Günler haftaları, haftalar ayları izler. Harami başı Yakup Han’ı araştırmaya başlar. Sonunda Yakup Han’ı iyice öğrenir. Hakikaten o da oraların en yakışıklı en gözü pek delikanlısıdır. Harami başı Yakup Han’ın peşine düşer. Adamlarından birkaç tanesini gece silahlı gündüz külahlı köye yollar. Sonunda halilin o gün kendi arazilerine bakmaya tarlaları kontrole gideceğini öğrenir. Yakup Han’ın gideceği istikamete pusu kurar. Harami başı kararlıdır. Karaca’ya gönlünü kaptırmıştır. Evet yaptığı iş kötüdür namı da kötüdür. Yıllardır dağlarda yol kesmekten adam öldürmekten kervan yolcu soymaktan bıkmıştır. Artık o da bir evi bir yuvası çoluğu çocuğu olsun yuvasında mutlu olsun ister. Her ne kadar haramilik yapsa da yine de bir yüreği vardır. Harami başının aklından geçenler bunlardır. Eğer Karaca kabul ederse haramilikten ayrılacak gidip kendine mütevazı bir hayat kuracaktır. Ama öte yandan gel gör ki Karaca’nın kalbi bir başkası için atmaktadır. Yakup Han’ından başkasını gözü ne görür ne de duyar. İşte bu durumda harami başı “*Yakup Han’a pusu kurup yakalarsam esir edersem ona da Yakup Han’ı öldürdüğünü söylersem Karaca’nın da umudu kesilir. Bana mecburen gelir.*” diye kafasından plan yapmaktadır ve bu yaptığı planı da uygulamaya koyar. Dediğim gibi harami başı Yakup Han’ın geçtiği yere adamlarıyla birlikte pusu kurar. Yakup Han yaklaşıncı hepsi birden yalın kılıç atlarını Yakup Han’ın üzerine sürer. Bunu gören Yakup Han hemen o da kılıcını çeker ve başlar bu haramilerle vuruşmaya. Yakup Han gözü pek bileği güçlü bir delikanlıdır. Yakup Han haramilerle atın üzerinde öyle maharetler gösterir ki ustası silahşordan aldığı gördüğü savaş taktiklerini haramilerin üzerinde uygular hepsini perişan eder. İki üç tanesini öldürür. Harami başı Yakup Han’ın kavga etme şekline bakar âdeta hayran kalır. Eğer Yakup Han’ın yakışıklılığı, kavgada sergilediği maharetleri, Yakup Han’ın bunca haramiye tek başına karşı koyması, Yakup Han’daki mangal gibi yüreği görür. Harami başı Yakup Han’ı öldürmeye kıyamaz. Aslında ilk defa harami başına böyle bir his gelmiştir. Bugüne kadar kavga edip de öldürmediği kişi görülmemiştir. Harami başı Yakup Han’ı öldürmek yerine adamlarına talimat vererek sağ yakalamalarını ister. Gerekirse ileride bunu Karaca’ya karşı koz olarak kullanabileceğini düşünür. Bunun üzerine harami başı diğer pusuya yatırp beklettiği adamlarını da yardıma çağırır. Hepsini birden Yakup Han’ın üzerine çullanır. Sonunda Yakup Han’ı sağ olarak yakalar, elini kollarını bağlar. Harami başı bir şeytanca plan düşünür. O Yakup Han’ın öldürdüğü adamlardan bir tanesini elbisesini soyar. Yakup Han’a giydirir. Yakup Han’ın elbisesini de ona giydirir. Sonra da ona bir üzerine çalı falan yığarak o ölen haramiyi ateşe verirler. Bu yanan adamın eli yüzü iyice yandığından tanınamaz bir hâl alır. Bu yaktıkları haraminin üzerine bir not düşer. Notta “*Bu ceset Yakup Han’a aittir.*” derler. Adamının bir tanesini de normal kıyafetlerle sıradan bir köylü gibi köye gönderir. Köye gelen adam “*Yahu köylüler ben şu ileride arazide bir ceset buldum üzerinde şu notu bırakmışlar. Bu ölen kişiyi önce öldürmüşler sonra da yakmışlar öyle ki ceset tanınmayacak hale gelmiş.*” der. Köylüler bir merak içerisinde oraya doğru koşar. Not da ellerindedir. Köylüler cesedin başında küçük bir inceleme yaptıktan sonra üzerindeki elbise kalıntılarından cesedin halile ait olduğuna karar verirler. Köylüler cesedi alarak köye gelir. Harami başıysa cesedi yakıp notu köye gönderir göndermez Yakup Han’ı bir ata bindirip oradan hızla uzaklaşır. Doğruca kendilerinin kaldıkları mağaralara doğru yola çıkar. Yakup Han’ı mağaraya getirir elini kolunu bağlar başına da bir nöbetçi diker. Diğer yandan Yakup Han’ın anası kapının önüne gelen cesedi görür görmez âdeta çılgına döner. Anası koşar kendi oğlu sandığı Yakup Han’ına sarılır figan feryat eder. Komşular yığılır. Bu arada da Karaca Yakup Han’ının haramilerce öldürülüp yakıldığını duyar ve Yakup Han’ına doğru bağırarak ağlayarak koşar. Karaca Yakup Hanların eve nasıl geldiğini bile bilmez Karaca bir figanla Yakup Han’ım diye çığlıklar atarak içeriye geldiğinde Karaca yanmış cesedi görür ve çıldırır “*Söyleyin bu Yakup Han’ı kim öldürdü?*” diye bağırır feryat eder. Yakup Han’ın anası ve babası “*Haramiler yapmış kızım.*” diye cevap verir. Karaca anlamıştır “*Demek soysuz dediğini yaptı ha.*” diye içinden geçirir. Tabii ki Karaca haramilerin yolunu kestiğini Karaca’yı tehdit ettiğini Yakup Han’ı öldüreceğini kimseye söylememiştir. Zira ihtimal vermemiştir. Bunun kuru bir tehdit olduğunu sanır. Ama Karaca çok yanılır. Şimdi Yakup Han’ı bu durumda öldürülüp yakılmış olarak görünce âdeta çıldırır. Dünyası yıkılır. Kini bine katlanır ama Karaca kendini tutamaz. Yakup Han sandığı Yakup Han’ın cesedine sarılarak ağıtlar yakar. Bu arada Yakup Han’ın annesi Yakup

Han'ın cesedine sarılır hem yaralarını kontrol eder hem de şu dörtlükleri söyler. Bakalım Yakup Han'ın annesi oğlunun bu haline neler demiş?

*Sırtımdan vurulup düşmüş
Yavrum sana doyamadım
Bak kavruldum yandım piştim
Yavrum sana doyamadım*

*Sürmedim devri demini
Konuş da duyam dilini
Görmeseydim bu halini
Yavrum sana doyamadım*

*Nişanlın burada ağlar
Acısı sinemi dağlar
Yıkılsın şu taşlar dağlar
Yavrum sana doyamadım*

Annesi bunları söyler ve ağlar. Tabii ki etrafındakiler de Karaca kadar ağlar ve figan eder. Herkes Yakup Han'ın anasına bakıp hem gözlerinden akan bu kanlı yaşları seyrederek hem de bu sözlerini dinler. Âdeta gözyaşı sel olmuş akmaktadır. Yüreklere âdeta dağlanır ama yapacak bir şey yoktur. Karaca Yakup Han'ın sandığı yanmış ellerini ellerinin içine alır. Yakup Han'ın cesedinin başında ağlarken o sevgi dolu yüreği dolup taşar âdeta kaynar ve kendisini daha fazla tutamaz da Yakup Han'ına şu dörtlükleri söyler:

*Canım kurban olsun sana
Uyan nolur Yakup uyan
Olmadım derdine derman
Uyan Yakup Han'ım uyan*

*Derindir yanık yarası
Nedir ki bilmem çaresi
Şu ciğerimin paresi
Uyan Yakup Han'ım uyan*

*Çekersin derin sancıyı
Çektirme bana acıyı
Yalnız koyma Karaca'yı
Uyan Yakup Han'ım uyan*

Oradakiler Karaca'nın bu sözleri üzerine iyice kendilerinden geçer. Âdeta feryatları figanları yeri göğü inletir ama elden ne gelir? Karaca ise biraz kendine geldikten sonra dudaklarından yüksek sesle şunlar dökülür. “*Tamam halilim yiğidim sana söz veriyorum ben senin intikamını alacağım. Hani seninle o pınarın başında konuşmuştuk ya hani sen bana demiştin ki ‘Ey güzel Karaca’m eğer bana bir şey olursa biz seninle bu pınarın başında hep oturup konuşuyoruz, âdeta burası bizim ikinci mekânımız. Ne zaman canımız sıkılsa kaçıp buraya geliyor burada buluşuyor dertleşiyoruz. Sana şöyle bir teklifim var. Eğer ben senden evvel ölürsem beni şu pınarın şu sağ tarafına mezarımı kazın burası benim mezarım olsun.’ demişti Yakup Han*” der. Ben de “*Aman Yakup Han'ım bu ne biçim söz Allah korusun.*” der. Yakup Han da “*Dinle Karaca benden sonra gelersen tam karşı tarafa da senin mezarın olsun. Yine eskiden olduğu gibi burada beraber kalır hiç ayrılmayız.*” der. Karaca'yla birbirlerine söz vermişlerdir. Karaca Yakup Han'a verdiği sözü tutacaktır. Karaca Yakup Han'ın anasına babasına dönerek onlardan bir ricası olduğunu söyler. Yakup Han'ın anası babası da “*Buyur kızım ne istersen yaparız.*” der. O da “*Yakup Han'la şöyle bir karar almıştık hangimiz önce ölürsek mezarımızı şu yayladaki sevda gözesinin başına eşcektik. İkimiz de orada karşılıklı yatacağıktık. Bizim düğünümüz mahşere kaldı biz orada evleneceğiz. Yakup Han'ın bana vasiyeti budur.*” der. Yakup Han'ın anası ve babası Karaca'yı dinledikten sonra “*Tamam kızım mademki Yakup Han öyle istedi onun Son isteğini yerine*

getireceğiz.” der. Oradaki herkesin hali perişandır. Karaca ise Yakup Han’ın yanmış cesedine sarılarak “Sana söz veriyorum senden başkasına yar olmam ve o harami başını da yer yarılsa içine girse yine bulurum.” der. Karaca acılar içerisinde yanarken Son anda ettiği vasiyetini yerine getirmek için o pınarın başına derhal adamlar gönderir. Orada bir mezar yeri kazdırır ve köylü Yakup Han’ın bu vasiyetini yerine getirir. Yakup Han’ı o pınarın sağ tarafına yatırır. Yakup Han’ı oraya defneder. Ama Karaca’nın acısını hiçbir şey dindirmez. Evet babası kayıptır. Belki bir umut gelir ama artık Yakup Han’ın geri gelmesi söz konusu değildir. Zira Yakup Han ölmüştür ancak kavuşmak mahşere kalmıştır. Karaca sanki uzay boşluğundadır. Günler geçmek bilmiyordu. Her şey Karaca’yı sıkıyor hiçbir şeyden zevk almıyordu. Yakup Han’ını unutmak mümkün olmuyordu. Bir yandan da intikam duygusu içini kemirir. Ne yapacaktır nasıl yapacaktır ki o harami başının kellesini alacaktır. Âdeta kendisini buna kilitler. Karaca’nın annesi Döne Sultan ve abileri de Karaca’yı teselli etmeye çalışsa da mümkün olmuyordu. Aradan aylar geçer Karaca yine atına biner. Bir gün hem Yakup Han’ının mezarını ziyaret eder. Hem de biraz gezip dolaşacaktır canı çok sıkılır bu can sıkıntısını ancak atla yaptığı geziler alır. Kendini ancak böyle oylar. İşte onun için dağlara kendini vurduğu bir gün Yakup Han’ın mezarının başına gelir. Atından iner. Yakup Han’ın baş taşının yanına oturur. Sanki Yakup Han hiç ölmemiştir. Yakup Han’la sohbete koyulur sonra biraz gözyaşı döker ve ardından Karaca o belindeki kırk örük saçlarını şöyle önüne alır onları âdeta sazın telleri yapar da Yakup Han’ına şu dörtlükleri söylemeye başlar. Görelim Karaca Yakup Han’a ne söyler?

*Dinle hele beni dinle Yakup’um
Bir kere ağlayan gülmez mi sandın?
Sen göçtün gittin ya yalan dünyadan
Yoksa bana kıymet bilmez mi sandın?*

*Ben seni sevmiştim sana vuruldum
Sanma Yakup Han’ım senden ayrıldım
Çok diyarlar gezdim artık yoruldum
Adam öldürenler ölmez mi sandın?*

*Ne zamandır ben senden ayrılalı
Teselli etmiyor dünyanın malı
Bazen akıllıyım bazen bir deli
Karaca yanına gelmez mi sandın?*

Karaca bu dörtlükleri ağlayarak söyler. Sonra gözlerinin yaşını başındaki tülbindine silerek biraz da olsa içi rahatlar. Oradan Yakup Han yaşıyormuş gibi izin ister ve kalkar atına biner. Oradan uzaklaşır Karaca Yakup Han’ın mezarına çok sık gelmektedir. Çünkü Karaca Yakup Han’ı çok sevmiştir. Ondaki başkasını asla düşünemez. Aklının kenarından dahi geçmez. Sıkıldığı zaman atına atlar doğrucu Yakup Han’ın yanına gelerek o sağmış gibi sohbet muhabbet eder. Sonra da atına atlar uzaklaşır. Böylece günler haftaları, haftalar ayları, aylarsa yılları takip eder. Yakup Han öleli yıllar geçmiştir. Artık gelmeyecektir ama Karaca babasını da çok merak ediyordu onun bir gün geleceğine mutlak inanmaktadır. Karaca yine bir gün Yakup Han’ı sirayet etmiş atıyla kendi kendine gezerken birden karşısına yine o Allah’ın belası harami başı çıkar. Karaca’yı görünce şaşırır. Bir müddet Karaca’ya hiç ses etmeden öyle bakar. Oysa harami başı Karaca’dan bir haber almak için çırpınmaktadır. Âdeta oraları her gün kolaçan etmektedir. “Acaba Karaca’yı şu dağlarda bir yalnız görebilir miyim?” diye tur atar. Tam işte bu günlerden birinde yine harami başı dağları gezerken birden gözlerine inanamaz. Bir de ne görsün Karaca her zamanki gibi tek başına atına binmiş dağlarda gezmektedir. Harami başı Karaca’nın iyice yalnız olduğundan emin olunca hemen atını sürer. Karaca’nın önünü keser. Karaca birden harami başını karşısında görünce âdeta şaşırır. Karaca harami başına bir an saldırmayı, onu öldürmeyi düşünür. Ama birden aklına ola ki burada yine adamları gizlenmiş olabilir. Kendisine saldırınca yine tıpkı Yakup Han’a yaptıkları gibi kalleşçe saldırıp öldürebilirler. onun için aklına hemen bir fikir gelir ve Karaca harami başına selam vererek buralarda ne aradığını sorar. Harami başı da “Seni arıyorum hem de günlerdir buralarda senin yolunu gözliyorum. Ama bir türlü karşılaşamadık. Nasip bu güneymiş.” der. Karaca’ysa “Ya öyle mi?” der. “Neden beni bekliyor ya da gözliyorsunuz?” der. Harami başı “Biliyorsun ben seni çok seviyorum ve kimselere yar etmem. Ya benim olursun ya da kara yerin.” der. Karaca “Ya öyle mi beni bu kadar çok mu seviyorsunuz?” der. Harami başı da “Evet hem de tahmininden de çok seviyorum.” der. Karaca harami başının kendisine iyice kapıldığından emin olmuştur. Şimdi

planlarını uygulayabilir. Karaca aklından geçenleri harami başına uygulamak ister. Harami başı atından iner. Karaca'nın yanına gelir. Karşılıklı oturup sohbet başlar. Harami başı kendinden emin bir şekilde yaptıklarını ufak tefek anlatır. Karaca da harami başını dinler gibi görünür. Ne dese "Evet ya öyle mi?" gibi sözlerle ona olan hayranlığını ve hayretlerini dile getirir. Ama içinden de kini gittikçe artmakta orada harami başının kellesini almak için kendini zor tutmaktadır. Amacı ona yaklaşmış gibi görünecektir. Karaca öylece harami başına bakarken harami başı da Karaca'ya "Ben sana demiştim seni kimseye yar etmem diye." der. Karaca harami başını mecburen dinlemeye başlar ya da onu dinler gibi görünmekten başka yapacak başka bir şeyi yoktur. Harami başı ileri geri konuşurken Karaca şöyle bir düşünür "Şu anda buna ben bir şey yapamam. Baksana köpekleri sağını solunu sarmışlar. Ben birini vursam diğeri kalleşçe Yakup Han'a yaptıkları gibi beni arkadan vuracak. Hani ölmek gam değil de bunu gebertmeden ölürsem işte o zaman asıl ölürüm." der ve orada aklını kullanarak hemen bir strateji değiştirerek aklını ve kadınlığını kullanmak ister ve başlar harami başıyla tiyatro oynamaya. "Haklısın ben senin beni bu kadar çok sevdiğini bilmiyordum." der. Harami başı "Evet tabii ki nerden bileceksin?" der. "Ben sana yine söylüyorum seni kimseye yar etmem. Ölürsen yerinsin kalırsan benimsin." der. "Hatta ileri giderek eğer teklifimi kabul etmezsen abilerini de öldürürüm." der. Aslında Karaca kendisinden korkmuyordur ama "Bu kalleş herif gerçekten ağabeylerine Yakup Han'a olduğu gibi pusu kurup da kalleşlikle bir kötülük yapar." diye aklından geçirir. Karaca "Yok canım ağabeylerimi neden öldüresin ki ben senin beni çok sevdiğini anladım ve hem ben de senden daha iyi birini mi bulacağım? Şu dağların yegâne tek hâkimi senin gibi birine hayır denir mi?" der. Karaca böylece harami başına iyice güven verir. Harami başı ise Karaca'ya teklif eder. Karaca hemen kabul eder çünkü kafasındaki planları gerçekleştirmesi için buna ihtiyaç vardır. İkisi de atlarından iner atlar. İkisinin de ne kadar konuştukları belli değildir. Neredeyse saatler geçmiştir. Bir ağacın dibinde sohbet uzadıkça uzar. Harami başı anlattıkça anlatır. Gayesi Karaca'yı iyice etkilemektir. Ama Karaca'ysa bunları dinler gibi yapar. Aslında pek de dikkate almaz. Evet şimdi söz Karaca'ya geçmiş şimdi de Karaca harami başını ufaktan sorgular. Karaca başlar ufaktan sormaya. "Evet adın nedir senin?" der. Harami başı "Haydar." der. "Ya öyle mi?" der. "Evet öyle." der. "Peki siz bu dağlarda nasıl yaşıyorsunuz? Nerede yatar nerede kalkarsınız? Ne yer? Ne içersiniz aslında çok merak ediyorum. Ta çocukluğumdan beri hep merak etmişimdir. Bu haramiler ne yaparlar nerde yatar nerde yaşarlar diye acaba senden rica etsem bir gün bana yaşadığınız yeri gösterir misiniz?" der. Harami başı "Tabii ki neden göstermeyeyim. Ama buraya çok uzak iki günlük bir yolda." der. Karaca "Olsun ben gelip öğrenmek isterim yaşadığınız yeri görmek gerekirse ben de sizinle yaşamak isterim." der. Bunun üzerine harami başı daha da umutlanır ve Karaca'ya "Tamam oraya gidip gelmek nerden baksan dört beş günümüzü alır ailen seni şimdi merak eder. Sen en iyisi şimdi git önümüzdeki hafta aileden izin al. Haftaya bugün bu saatte seni bekliyorum." der. Böylece Karaca'yla anlaşır. Karaca oradan atına biner ve uzaklaşır. Evine gelir olanları akşam annesine ve ağabeylerine anlatır hepsi de birden Karaca'ya karşı çıkarlar. "Hayır gidemezsin biz ölmeden o senin kılına dahi dokunamaz." deseler de Karaca onun mertçe bir şey yapamayacağını bildiği ve iyice anladığı için kendisinin yüzünden abilerine de zarar gelsin istemez onun için kendi işini kendisi halletmelidir. Gelelim harami başına... Harami başı Yakup Han'ı alıp yaşadığı mağaraya götürmüş, hapis etmiş, orada başında nöbetçiler koymuştur. Niyeti Karaca'yı aldıktan sonra Yakup Han'ı serbest bırakmaktır. Ama bunu kesinlikle Karaca bilmemelidir. Onun için de Karaca'dan ayrılır. Doğruca kaldığı mağaraya gider. Harami başı Yakup Han'ın kaldığı mağaradan alıp başka bir mağaraya gönderir. Yine başına nöbetçiler koyar. Karaca'yla sözleştiği gün randevu yerine doğru hareket eder. Karaca ise harami başına söz verdiği günü beklemeye başlar. O gün gelince silahlarını kuşanır atına biner. Buluşulacak yere gider. Bakar ki haramiler Karaca'yı beklemektedir. Harami başı Karaca'yı görünce çok sevinir. "Tam benim istediğim gibi bir kız, sözünün eri, gözü pek, yüreği sağlam." diye içinden geçirir. Karaca'ya "Hazır mısın?" diye sorar. Karaca "Hazırım hadi gidelim." der. Harami başı adamlarıyla birlikte asıl inlerine doğru hareket eder. Hakikaten de iki günlük bir at sürmenin dağları, tepeleri, dereleri, ovaları geçtikten sonra arazisi sarp âdeta insanların yayan bile yürüyemeyeceği sarplıkta kayalık, dağlık, taşlık bir arazi yapısına varır. Öyle ki elli metre bile bir düz yer bulamazsınız. O yüksek dağların kayaların içinde insan kaybolur. Ama Karaca her gittiği yeri kafasına kazır. Sonunda çok yüksek bir kayanın dibine gelirler. O büyük kayadan beş altı yüz metre ilerde yerden bir mağara vardır. Atlarını oraya çekip sonra o büyük kayanın dibine tekrar gelirler. Karaca kayaya gelir. Şöyle kayayı inceler. Bu kayanın neresinden gireceklerdir. Tırmansalar tırmanacak yer yok, içeri girseler kapı yoktur. Tam bunları düşünürken harami başı birden yukarı doğru bağırarak "Yukardakiler kapıyı açın ben geldim." diye bağırır. Karaca bir de başını yukarı doğru kaldırınca ne görsün? Yukarıda yaklaşık elli metre yükseklikte kocaman bir delik var oradan aşağı doğru insanlar bakmaktadır. Birkaç dakika sonra o kayanın altından kocaman bir delik açılır. Âdeta bir kapı kadar taş, yana kayar. Bir yeri kayanın içinden bir taş yana doğru

kayarak oradan bir kapı açılır. Hepsi birden o açılan kapıya doğru yönelir. Karaca kapıdan içeri girerken kapıyı iyice inceler. Kapının ancak içeriden açılabileceğini anlar. Ta tepeye yakın yerde kocaman bir delik deliği görür. Oraya dışarıdan nasıl ulaşılır, onun yollarını kafasından araştırmaya başlar. Bu arada kimseye bir şey çaktırmamaya çalışır. Hatta harami başına hayrete düşmüş gibi davranarak bazı şeyleri sorarak öğrenmeye çalışır. Taşın yapısına bakar. Sonra o kayanın dibinde o içeri girdikleri kapıyı hâlâ düşünmektedir. Orada o kadar ustaca gizlenmiş bir şekilde yapılmış kayanın orijinalinden pek ayrılmayan ancak uzman biri incelerse o taştan kesilmiş kapı yerini fark edebilir. O açılan kapıdan içeri girdikten sonra bir boşluk var. O da bomboş bir oda taştan kesilerek yapılmış ben şöyle sağa sola baktım aklımdan herhalde burada yaşıyorlar diye düşündüm. Ama hiçbir yaşam ibaresi göremedim daha. Sonra girdiğimiz kapı süngüledikten sonra ikinci bir sürgülü taşı iterler. Taş içten yana doğru kayar, taş kayınca oradan bir kapı daha var. O kapıdan içeri girilir. Hep beraber yukarı doğru taştan oyularak yapılmış merdivenler çıkar. Karaca ise kayaların yapısını sertliğini incelemektedir. Elini taşlara kayalara sürer. Tabii ki hayretini gizleyemez. Onlar bu incelemeyi bir hayranlık olarak anlar. Oysa Karaca'nın aklından geçenler çok farklıdır. Bunlar içeri girip yukarı doğru merdivenlerden çıkmaya başlar. En Son girilen o sürgülü taşı kapatır. Karaca geri dönerek *"Sürgülenen taşın arkadan başka bir sürgüsü yani kilidi var mı?"* diye inceler, sorar. Onlar da *"Tabii ki bakın. Biz tamamen yukarı çekildiğimizde ikinci bir sürgü taşı da diğer sürgülü taşın tam arkasına sürülür. Dolayısıyla o taşın dışarıdan herhangi bir şekilde o arkadaki sürgü kaldırılmadan açılması imkânsızdır."* der. Karaca onlara ve harami başına dönerek *"Gerçekten çok güvenli bir yer, tam bir kale."* der. O da *"Evet zaten buraya harami kalesi derler."* der. Birlikte yukarı çıkmaya devam ederler. Merdivenlerin aydınlanması için de meşaleler yanar. onların ışığında döne döne merdivenlerden tam yüz on basamak çıkar. Sonunda o kayanın içinde çok büyük çok da yüksek bir mağaraya gelirler. İnsan aşağı baktığı zaman âdeta başı döner. Mağara da âdeta yok yoktur. Harami başının geleceğini bildikleri için hazırlıklar yapılır. Etler kesilir, kazanlarla et pişirilir. Türlü yiyecekler hazırlanır. Ama Karaca o mağaranın içinden deliğinden dışarıyı seyreder. *"Ne muhteşem bir manzara."* der. Ama asıl aklındaki bunların sayılarını tam öğrenmektir. Kim hangi görevi yapar? Gece nöbet durumları nasıldır? Onları en ince ayrıntısına kadar inceler, sorar. Çaktırmadan araştırır. Bir yandan da harami başına hoş davranıp onun güvenini kazanmaya çalışır. Neyse harami başı hemen emreder. Sofralar kurulur. Yemekler gelir. Yenilir içilir. Ardından şaraplar içilir. Sonra da Karaca'yla bir koyu sohbet başlar. Karaca harami başına *"Siz neden düzgün bir hayat yaşamıyorsunuz? Herkes gibi bir yerleşim merkezinde köyde, kasabada, orada kendinize göre bir iş yapmıyorsunuz da böyle gece gündüz dağlarda kaçak bir vaziyette yaşıyor, yol kesiyor, adam soyuyor, kervanları durduruyor, yağmalıyorsunuz? Bunu neden yapıyorsunuz?"* diye sorar. Harami başı önce derin bir iç geçirdikten sonra *"Ah Karaca kim istemez senin dediğin gibi bir hayat yaşamayı? Ama bizleri buralara sürükleyen öyle enteresan hikâyeler var ki dinlesen şaşırırsın."* der. Harami başı Karaca'ya *"Ben hikâyemi sana daha sonra anlatırım çünkü çok uzun ama önce istersen bir arkadaşımın hikâyesini dinle bak neden dağa çıkmış haramilik yapıyor?"* der. Ardından hemen *"Ömer!"* diye seslenir. Oradan bir delikanlı *"Buyurun efendim emriniz nedir?"* der. Harami başı *"Gel şuraya otur."* der. Ömer *"Tabii efendim."* der ve harami başının yanına ve Karaca'nın da tam karşısına oturur. Harami başı Ömer'e *"Ömer sen Karaca Kız'a dağa çıkış sebebini anlat."* der. Ömer'se *"Baş üstüne efendim."* der ve Karaca'nın karşısına oturur. Harami başı hizmetçilerine derhal Ömer'e de şarap getirmesini emreder. Ömer'e de şaraplar gelir. Bir yandan içilirken Ömer önce şöyle bir derin nefes alır. Sonra sağa sola iyice bakar. Sonra da Karaca'nın gözlerinin içine bir iki dakika baktıktan sonra tekrar bir iki defa derin nefes aldıktan sonra Ömer aklından kendi hayatı bir an film şeridi gibi geçirmeye başlar. Çünkü Ömer de yaralıdır. Burada tutsak ettikleri Yakup Han'ı görmüştür. Zaman zaman onun da başında nöbetçi olarak kalır hatta Yakup Han'la sohbet dahi eder. Çünkü haramiler dağlara gittikleri zaman en az iki gün gelmez. Yol keser, kelle alır. Onu bunu soymakla günleri geçer. İşte o sırada yalnızlıktan sıkılan nöbetçiler Yakup Han'la konuşur, sohbet eder. Hatta Yakup Han neden kaçırıldığını Ömer'den öğrenmiştir. Harami başının Karaca'ya âşık olduğunu onu elde etmek için Yakup Han'ı kaçırdığını söylemişlerdir. Ama haramilerin yanındaki yardımcılar *"Bir gün bu harami başı mutlaka Yakup Han'ı öldürecek."* diye düşünür. Ömer'se Karaca'nın gözlerine baktığı zaman Yakup Han'ın sevdasını görmüyordur. Zira kendi yüreği de yaralıdır. Tabii ki Karaca Yakup Han'ı öldü bilir oysa Ömer ve diğerleri Yakup Han'ın ölmediğini bildikleri gibi Karaca'ya da kesinlikle söylenmeyecek ve his dahi ettirilmeyecektir. Ömer bir kez daha iç geçirdikten sonra sözüne başlar. Dağa çıkış sebebini anlatmaya.

"Ben bir babanın tek oğluydum. Başka ne kız ne erkek kardeşim yoktu. Babam ve annem âdeta beni her şeyden koruyor kolluyorlardı. Benim bir dediğim asla iki olmuyordu. Çok rahat bir hayat yaşıyordum. Sonra büyüdüm delikanlı oldum herkes gibi at binip kırlarda koşturdum Sonra askerlik görevini yaptıktan sonra köyüme döndüm. Babam, benim için at bindi. Asil bir kız aramaya, köy köy gezmeye başladı. Sonunda köyün birinde iyi güzel bir kız

haberi aldı. Oraya gider kızı görür beğenir. Geri dönüp bana haber getirdi. Bana iyi temiz bir kız bulduğunu, çok asil olduğunu kızın hakkında hiç olumsuz bir şey kimsenin söylemediğini söyledi. 'Bir de senin görmeni istiyorum.' dedi. Ben de babama 'Tamam baba bir göreyim sen de uygun görürsen.' dedim. Bir de tek çocuk olduğum için annem babam âdeta benim üzerine titriyorlardı. Bir gün babamla atlara bindik. O köye gittik. Kızın evine misafir olduk. Ben kızı, kız da beni görmüştü. Evet dedikleri kadar kız güzeldi. Boylu poslu biriydi. O da beni beğendi. Sonunda Allah'ın emri ile biz önce nişan sonra ardından birkaç ay sonra düğün yapıldı ve bize gelin geldi. Aradan üç beş ay geçti, hanım hamile kaldı. Hamilelik dönemi bitti. Hanım bir oğlan çocuğu dünyaya getirdi. İkimiz de babam annem de âdeta çocuğu paylaşamıyorduk. Çocuk yedi sekiz aylık oldu. Hanım bir gün bana 'Ömer ben annemi, babamı, köyümü çok özledim ne olur artık beni bir götürsen de annemgilde bir ay kalsam gelsem hatta birlikte kalalım.' dedi. Ömer de bunu annesine babasına iletir. Onlar da uygun görür ve çeşitli hediyeler eşliğinde hanımın köyüne giderler. Tabii hanımın ailesi kızlarını görünce çok sevindiler. Bir de torunları olmuştur. O da ayrı bir sevinç kaynağıydı. Ben hanımla o köyde üç dört gün kalınca sıkıldım. Kimseyi tanıımıyordum. Sonra akşam oldu ben kayınpedere ve hanıma dedim ki 'Kızınız burada kalsın bir ay ben yine gelir birkaç gün daha kalır, hanımı da alır giderim.' dedim. Onlar da münasip gördüler ben atıma bindim ve köyüme döndüm. Aradan tahminen bir ay geçti. Babam bana 'Oğlum artık gidip hanımını babasının evinden getirsen iyi olur. Bir kadının babasının evinde fazla kalması iyi olmaz.' dedi. Babam bana bunu söyler söylemez ben de bir şimşek çaktı. Aklıma çok acayip şeyler geldi. 'Babam neden böyle söylemişti acaba?' diye beni bir merak aldı ben başladım değişik şeyler düşünmeye. Sonunda hanımı sinamaya karar verdim ve bir plan yaptım. Babamdan epey biraz altın aldım ve atıma atlardım. Hanımın köyüne akşam saatine doğru yola çıktım. Hanımın köyüne varıncaya kadar yatsı ezanı okunmuştu. Gece yarısına doğru yaklaşıyordu. Ben hanımın köyüne girdim onların evlerinin yakınında yalnız yaşayan bir kocakarı vardı. onun evine doğruca misafir olmak üzere kapısını çaldım. O yaşlı nine bana kapıyı açtı. 'Buyur evladım kimsin? Ben yalnız yaşayan biriyim. Misafir kalacaksan şu evlerden birisinin kapısını çal.' dedi. Bense hemen cebimden üç tane altın çıkardım nineye dedim ki 'Eğer beni bu gece misafir edersen sana bu altınları veririm.' dedim. Nine hemen kapısını ardına kadar açtı, atımı ahıra çekti. Beni odaya alıp Allah ne veriyse ikram etti. O gece orda nineyle sohbet ettik nine beni tanıımıyordu. Nineye ben sıkı sıkı tembih ettim. 'Beni kimseye söyleme. Sen beni ne gördün ne de duydun. Ben sabah erkenden çıkar giderim.' dedim. Nine 'Tamam evladım.' dedi. Sabah erkenden beni nine çağırırdı. Ben kalktım nineye 'Nine senden bir isteğim daha var eğer bunu yerine getirirsen sana tam elli tane altın veririm.' dedim. Nine altını duyunca yerinden hopladı. 'Aa sen ne istedin de yapmadım evladım sen yeter ki iste.' dedi. Ben de 'Şu komşunun kızı evlenmiş gitmişti.' dedim. Nine 'Evet.' dedi. 'Başka köye gelin gitmişti, şimdi gelmiş. Bir de çocuğu olmuş hem de oğlan çocuğu.' der. Ömer 'Tamam işte o kadın, ben onun peşindeyim yıllardır onunla beraber olmak istedim ama olmadı şimdi o kadını buraya bir geceliğine getirirsen sana tam elli altın, elli altın da o kadına vereceğim ne olur nine tek bir gece fazla değil.' der. Nine 'Aa evladım düşündüğün şeye bak. Sen onu benim gözümde isteseydi ben de senin gibi genç olsaydım ben onun üstüne elli altın verirdim. Çünkü ben bu yaşa kadar böyle boylu poslu böyle bir delikanlı ne gördüm ne de duydum valla bu civarda eşi benzeri yok olamaz da çok da zengin. Bu olsa olsa şehzade anam başka türlü olması mümkün değil.' der. Velhasılkelam nine alttan girer üstten çıkar benim hanımı ikna eder. Peki ama nasıl olacaktır? Nineye nasıl gelecek? Nine onun da bir çaresini bulur. Benim hanımın ailesi zaten komşularıdır. Hanımın annesine der ki 'Ey komşu kızın geldi gidiyor. Ben ona hiçbir şey yapamadım. Bari izin ver de bu gece de benim evimde kalsın. Bazı ikramlarda bulunayım.' der. Hanımın annesi de eşine 'Adam ne olacak komşumuz tanıdığımız bildiğimiz insan, zarar mı gelecek?' der. Nineye 'Tamam nine gelsin bu gece sende kalsın.' der. Nine 'O zaman ben eve gideyim hazırlık yapayım.' der. Koşar gelir. Ömer'e 'Tamam evlat iş tamam gelecek bu gece, ben de kalacak. Yani seninle.' der. Ömer nineye 'Nine yalnız bir şartım var gelen kadın benim yüzümü görmeyecek. Sana gelecek sizler diğer odada yiyin için, herkes odasına çekilince ben de lambalar yanmadan hanımın yanına giderim. Şartım bu, karanlıkta ne o benim yüzümü ne de ben onu görmeyeceğim. Görmeyecek sonra da ben sabah namazından önce akşamdan atımı hazırlar kalkar giderim.' der. Nine daha da memnun olur ve akşam gider benim hanımı getirir. Ben yan odada, onlar diğer odada yediler içtiler. Vakit geç oldu o arada benim oğlan da uyudu herkes gitti. Lambalar söndü bir de baktım benim hanım benim odaya nine kapıyı açtı, hanımı içeri verdi. Ben hanımı aldım içeriye hiç konuşmadan karanlık zaten birbirimizi görmüyoruz el yordamıyla hanımı yakaladım orda onunla bir yabancı gibi beraber olduk. Sonra da sarılıp

yattık ama benim iç dünyam çok şiddetli bir fırtına yaşıyordu. Aklımdan hanımı öldüreyim kellesini keseyim, diyordum bir yandan da çocuğum aklıma geliyordu. Böyle kendi kendime alışveriş yaparken hanım da uyuyordu. Ben hemen kalktım acele giyindim. Oğlan da uyuyordu. Onu da hemen kundağıyla kucağıma aldım. Ahıra geldim atımı zaten akşamdan hazırlamıştım. Hemen dışarı çektim atıma bindiğim gibi oradan uzaklaştım. Sabaha doğru kendi köyüme geldim. Annem babam beni elimde oğlanla görünce şaşırdılar. ‘Aman evladım bu ne hal?’ dediler. Ben de oturdum anneme babama bu olanları aynen size anlattığım gibi anlattım. İkisi de çok üzüldüler, ağladılar, sızladılar ama artık yapacak bir şey yoktu. Annem oğlana bakıyordu.” der. Birden Karaca “Hanımın ne oldu?” der. Ömer “Dur daha bitmedi anlatacağım.” der. Ömer şöyle devam eder. Ömer tabii ki bir yandan da ağlamaktadır. “Hanım bir de uyanıyor bakıyor ki ‘Yanımdaki kişi yok gitmiş ama nedense oğlan da hiç ağlamamış.’ der. Oğlana bakar ki, ne baksın oğlanın yerinde yeller esiyor. Başlar feveran etmeye. Nineyi uyandırır. ‘Kalk nine! Oğlum nerde kimdi bu adam? Benim oğlumu ne yaptınız?’ deyip başlar dövünmeye. Tabii ki hanımın annesi babası haberdar olur. Onlar da koşar gelirler. Ama oğlan yok tabii ki ne nine ne de hanım ‘Gece bir adam geldi. Ben onunla beraber oldum. Uyurken bu adam çocuğumu alıp gitmiş.’ diyemez. Sadece ‘Akşam yattık, sabah kalktık, çocuk yok. Biz de ne olduğunu anlamadık.’ deyip figan ederler. Bunun üzerine benim hanımın annesi, babası oturur bir plan yaparlar. Derler ki ‘Ömer geldiğinde oğlan hastalandı öldü diyelim.’ derler. Konu komşuya da böyle bir hikâye uydururlar. Ben de hiçbir şey olmamış gibi üç beş gün sonra hanımın köyüne tekrar gittim baktım evde bir matem havası var, ağıtlar yakılıyor maniler söyleniyor. Ben ‘Hayırdır ne oldu? Kötü bir şey mi var?’ dedim. Bana ‘Ah evladım daha ne olsun nur topu gibi torunum iki gün içerisinde hastalandı, öldü elimizden hiçbir şey gelmedi. Şimdi ne yapacağız?’ derler. Ömer’se hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi onlar gibi sahte gözyaşı bir iki döktükten sonra ‘Gelen Allah’tandır. Elden ne gelir ki? Ölenle ölmüz.’ der. Onları teselliye çalışır ve ertesi günü izin ister hanımını alıp köye döner. Hanımla köye geldiklerinde hanım odasına çıkar bakar ki odasında beşikte bir çocuk yatıyor. Hemen üzerindeki örtüyü kaldırır kaldırmaz kendi oğlunu görür, hemen oracıkta bayılır. Tabii ki babam, annem ve ben olayları seyrediyoruz. Annem koştı su getirdi hanımın yüzüne serpti. Neyse hanım yavaş yavaş uyanmaya başladı. Bizleri etrafında görünce başladı ağlamaya. Ben hançerimi belimden çeker çekmez hanımın sırtına ani bir hareketle vurdum. Hançer sonuna kadar saplanmıştı ve hanımın bir anda nefesi kesildi. Bizleri şöyle gözleriyle taradıktan sonra son olarak oğlana iyice baktı ve olduğu yere yığıldı kaldı. Sonrası malum işte bense kendimi dağlara vurdum. O gün bugündür bu dağlardayım.” der. Ömer iki gözü iki çeşme ağlayarak böylece bu hüznü hikâyesini tamamlar. Karaca gözyaşları içinde dinlediği bu hikâyeden çok etkilenir. Harami başına olan kını ikiye katlanır. Ardından “Evet Karaca işte benim hikâyem de buna benzer bir şey aslında buradakilerinin hepsinin bir hikâyesi var. Ama dinlediğin zaman hepsinin birbirine ne kadar yakın olduğunu anlarsın.” der. Karaca “Evet haklısınız herkesin bir yarası var çocuğun da şır yarası var derler, doğruymuş. Kusura bakma Ömer kardeş dertlerini deştik kapanan yarayı yeniden açtık. Onun için hakkını helâl et.” der. Ömer’den helâllik alır. Sonra sohbet başka kanala geçer derken harami başı sözü Karaca’yla evlenmeye getirir. Harami başı bir an önce Karaca’yla evlenmek istemektedir. Ama Karaca babasının başına bir iş geldiğini anlatır. “Babam birden bire dağa giderken ortadan kayboldu. Babam gideli yaklaşık altı yıl oldu hiçbir haber alamadık. Ne ölüsü ne de dirisini bulabildik. Annemin durumu perişan her gün babam için ağlıyor. Ağıtlar yakıyor, yas tutuyor. Sen bana biraz zaman ver artık nasıl olsa ben seninim.” der. Harami başı bu konuşmadan çok memnun olur ve Karaca’ya “Sen nasıl istersen öyle olsun. Ben seni ölene kadar beklerim.” der. O gece orada kalırlar. Ertesi günü yine tekrar harami başı adamlarına emir verir. Atlar hazırlanır Karaca’nın da atını hazır ederler ve oradan ayrılırlar. Harami başı Karaca’yı yine adamlarıyla birlikte getirir aldığı yere bırakır. Karaca evine geldiğinde kıyamet kopar. Kardeşleri ve annesi tarafından bağırlı çağırılır. Kızlar ama Karaca hiç aldırış etmemektedir. O kafasındaki planı uygulamaya koymuştur. Annesinin ve ağabeylerinin yatışmasını bekler. Aradan birkaç gün geçer. Karaca annesinden biraz para ister. Şehre gideceğini söyler. Annesi “Tamam ben de seninle geleceğim, ağabeylerinle birlikte gideriz.” der. Karaca “Tamam.” der ve bir gün hep beraber şehre giderler. Herkes kendine göre alışveriş yaparken Karaca şehirde silah satılan yerleri sorar. Bir dükkâna girer. Dükkâncıyla biraz sohbet ettikten sonra kendisinden iyi bir miğfer bir de vücudu için zırh ister. Dükkâncı getirir. Karaca öyle bir başına miğfer alır ki saçlarını toplayıp miğferin içine koyunca o zırhı da üzerine giyince göğüsleri de kapanır. Tam bir erkek görüntüsünü elde eder. Zaten kendisi de oldukça babayığittir. Tam 1.80 boyundadır, dükkâncı onu öyle görünce âdeta ürperir. Dükkâncı gözlerini Karaca’dan ayıramaz. Öylece Karaca’ya bakakalmıştır. Bir şeyler sormak sohbet etmek istediye de Karaca ona iyi bir demir ustasının yerini sorar. Dükkâncı ona çok usta işinin ehli bir arkadaşı olduğunu söyler. Ona dükkânın yerini tarif eder. Karaca bu sefer demirciye sora sora gider. Demirciyle biraz sohbet ettikten sonra demirciye istediklerini başlar anlatmaya. Çok iyi çelikten birer karış boyunda uçları çok sivri

arkaları geniş murca benzeyen kısa şekilde kazıklar yapmasını söyler. Bir de büyük çekiç onun da arkasının geniş olmasını ve o geniş yere en az beş kat keçe sarılmasını ve bu keçelere bir şey olursa iki adette yedeğini yapmasını ister. Demirci hayretle sorar “Neden bu çekice keçe istiyorsun?” der. Karaca “Bunları yani bu kazıkları taş a çakacağım. Ama çakarken ses çıkmasın, kimse duymasın diye istiyorum.” der. Demirci anlar, bu gelen adam çok da tekin birisi değildir. Karaca demirciye “Bırak beni sorgulamayı da sen bir an önce bunları bana yetiştir. Çünkü bunlar bana çok acil lazım zira zamanım çok az. Benim bunlara acil ihtiyacım var. Zira fazla zamanımız yok sadece bu gece buradayız yarın ben bunları almam lazım.” diye rica eder. Demirci ise biraz zor olacağını ama sabaha kadar çalışıp bu siparişi yetiştireceğini söyler. Böylece anlaşarak Karaca oradan ayrılır. Demirci hemen işe koyulur. Ertesi güne hazır eder. Karaca annesi ağabeyleri o geceyi şehirde biraz gezip dolaştıktan sonra akşam olur. Bir hana gelirler. O geceyi birlikte handa geçirirler. Ertesi günü Karaca kalkar giyinir, yer, içer. Sonra da doğruca demirciye gelir. Demirci sabaha kadar yatmamış Karaca’nın siparişlerini yapmış yetiştirmiştir. Karaca’ya verdiği saati beklemektedir. Karaca demirciye gelir. “Hazır mı benim siparişlerim?” der. Demirci “Hazır efendim.” der. Yaptığı çelikten ince uçlu geniş arkalı kazıkları sayar. Teslim eder, parasını alır. Karaca onları da at arabasına yükler. Zırhını da kaskını da yani çeliğin ferini de alır. Ailesinin yanına gelir. Tabii ki şehirde herkesin işi bitmiştir. Herkes alışverişlerini yapmış ama herkes Karaca’nın bu demir kazıkları ne yapacağını merak etmektedir. Abisi sorar “Karaca bu demir ne? Bu zırh ne olacak? Bu miğfer ne? Sen bunlarla ne yapacaksın? Hayırdır savaşa falan mı katılacaksın?” der. Ama Karaca’dan olumlu bir cevap alamazlar. Karaca “Bana lazım, zamanı gelince öğrenirsiniz.” diyerek geçiştirir. Sonra akşama köylerine gelirler. Aradan beş on hafta geçer. Karaca hizmetkârdan iyi bir at ister. Hizmetkâr “Ablam senin atın var ya.” der. Karaca “Bana ikinci bir at daha lazım.” der. Hizmetkâr Karaca’ya iyi bir at daha getirir, ahıra bağlar. Karaca o aldığı yüz elli tane demir kazığı ikiye böler. Heybe şekline getirir. O diğer atın üzerine atar. Kendisi de Kula’sına biner. Zırhını giyer, miğferini takar. Biner atına ver elini haramilerin kaldığı dağlara. Ora senin bura benim derken iki gün sonra haramilerin kaldığı dağlara gelir. Kimseye görünmeden çok dikkatli bir şekilde mağaraya en yakın bir yere o çelik kazıkları saklar. Oradan hızla uzaklaşır. Evet biz burayı burada bırakalım şimdilik her şey yerli yerinde duradursun biz haberi Kurt Hasan’dan verelim. Ne olmuştur? Kurt Hasan o dağlarda günleri nasıl geçirir bir bakalım...

Evet, Kurt Hasan o rastladığı kurt sürüsüyle yaşam mücadelesi vermektedir. O dağ senin bu dağ benim, o sürü senin bu sürü benim, oradan oraya öyle koşmaktadır. Bazen sürülerin köpekleriyle dalaşa girmekte ama Kurt Hasan insan aklı taşıdığı için mümkün olduğu kadar bu dalaşa girmemektedir. O kurt sürüsüyle diyar be diyar gider. Kendi topraklarından o kadar uzaklaşır ki şu anda yaşadığı yerler hakkında hiçbir fikri yoktur. Buraları ne önce görmüş ne de gezmiştir. Nerde olduklarını bilmiyordur ve aradan tam yedi yıl geçmiştir. Kurt Hasan’ın ne zamandan haberi vardır ne de günlerden. Mevsim kıştır. Kış çok şiddetli geçmektedir. Kurtlar dağlarda aç kalmışlardır. Tek çare köylere saldırmak ellerine ne geçirirse yakalayıp yemektir, başka şansları yoktur. İşte böyle bir gün gece yarısı kurtlarla birlikte Kurt Hasan da bir köye saldırıcaktır. Tabii ki gece yarısıdır. Dışarıda köpeklerden başka hiçbir canlı hayvan yoktur. Köyün kenarına gelirler. Kurt Hasan ne de olsa insan aklı taşıdığı için mümkün olduğu kadar köpeklerle ya da diğer yırtıcı hayvanlarla pek dalaşa girip kendini tehlikeye atmamaktadır. Mümkün olduğu kadar kenarda durmaya çalışır. Tabii onun bu hareketini diğer kurtların sorgulama gibi bir şansı yoktur. Hep beraber köyün içine doğru hücumla geçerler. Kurt Hasan köyün içine pek girmez. O arada kurtların köye girdiğini gören köpekler eğer korkularından eğer birlik oluşturma yönünden hepsi birden kurtlara saldırır. Köyde ne kadar köpek varsa hepsi üzerlerine gelir. Kurtlar çaresiz geri çekilir. Çünkü bunca köpeğe karşı koyma güçleri yoktur. Kurt Hasan tam bu manzarayı seyrederken eğer soğuk eğer açlık eğerse bir insan olarak şu düştüğü durumlardan olsa gerek öyle dalgındır ki. Sadece o kurt sürüsünün yanında bulunma nedeni açlığını o avlanan neyse artık ondan bir parça alıp açlığını gidermektir. Belki ilerde bir gün bu durumdan kurtulurum umudundan başkası değildir. Ayakta kalma sebebinin yegâne gayesi budur. Demek ki Kurt Hasan bunları düşünüp aklından geçirir olacak ki o kadar dalar ki kendisine gizliden yaklaşan kocaman bir çoban köpeğini hiç fark edemez. Birden kendisine hızla beline bir şeyin çarptığını kendisinin taklalar atarak yuvarlandığını hisseder. Tam o sırada bir de bakar ki köpek ikinci hamleden vazgeçer. Köpek Kurt Hasan’a öyle bakabilir. Sonra da hızla geri dönüp kaçmaya başlar. Hasan Ağa önce ne olduğunu anlayamaz. Köpeğin neden bırakıp kaçtığını dakikalar sonra anlamaya başlar. Bir de ne baksın Hasan Ağa tekrar insana dönüşmüş ayakta durmaktadır. O da köpeğin hareketlerini hayretle izler. Kurt Hasan bir köpeğe bakar bir de kendine aman Allah’ım o da ne? Hasan yeniden insan şekline dönüşmüştür. Hasan ne yapacağını şaşırır. Bir an gözü diğer kurtlara takılır. onlar hızla geldikleri dağlara geri kaçır. Hasan’sa kendisinin yeniden bir insana dönüştüğünü görür. İyi ama bu nasıl olmuştur? Hasan Ağa hem sevinçli hem de şaşkındır. Hasan Ağa kendi kendine sorar. “Ben şimdi ne yapacağım?” diye düşünürken köpeğin dişleri mi

yoksa pençesiyle mi olduğunu hatırlayamadığı tam belinin ortasında kanayan bir yara vardır. Bir acı hisseder. Elini atar. Beli kanamaktadır. Köpeğin ilk saldırısında öyle bir pençe darbesi vurmuş olabileceğini düşünür. Hasan Ağa'ya çoban köpeği pençesini vurduğunda öyle bir darbe vurmuş olsa gerek ki Hasan Ağa'nın hem belindeki o takılı olan sihirli büyültü altın kemeri koparır hem de köpeğin pençeleri Hasan'ın belini yaralar. Hasan Ağa kısa süreli yaşadığı şaşkınlıktan sonra sağı solu şöyle gözleriyle bir kolağan ettikten sonra yere bakar bir de ne görsün! Yıllar önce o beline bağladığı altın kemer orada öylece karların üstünde durmaktadır. Hasan Ağa'nın gözü ona takılır ve kemerin başına ne işler açtığını hatırlamaya başlar. *“O dağlarda aç susuz, yaz kış demeden onca çekilen çile hep bu kemerin yüzünden değil miydi?”* der. Hasan Ağa kemere yaklaşır, eğilip kemeri yerden alır. Kemere bir bakar bir de kendine bakar. Bu yedi yıllık hayatı tekrar bir film şeridi gibi bu geçen yıllar gözünün önünden gelir geçer. Zira bu yıllar kolay geçmemiştir. Bu günler çok zor günlerdir. Öyle unutulacak cinsten değildir. Çektiklerinin hepsi şu elindeki kemer yüzünden değil midir? Birden Hasan Ağa kendine gelir. Bakar ki kurtlar kaçmış, köpekler köye geri dönmüştür. Kendisi orada o karda o soğukta çırılçıplak öylece durmaktadır. Hasan Ağa üşümeye başlar. Şimdi Hasan Ağa ne yapacaktır? Nereye gidecektir? Kimden yardım isteyecektir? Hiçbir fikri yoktur. Âdeta yeni doğmuş bir çocuk gibidir. Hem çok sevinir hem de ne yapacağını bilmez. Acaba bu vaziyette çırılçıplak birinin kapısını çalsa ne yaparlar? Hasan'ı öldürürler mi? Ya da başka şeyler mi yaparlar? Hasan bunları düşünürken bir yandan da gözü evlerin yanında büyük ot yığınlarına takılır. Hasan Ağa kendi kendine *“Bu geceyi şu ot yığınlarının içinde geçireyim de Allah kerim, belki beni bir gören acıyan merhamet eden olur.”* der. Köyün kenarındaki evin bahçesinde ot yığınlarının içine girer. Otları üstüne başına sarar. Hasan Ağa çok üşür âdeta tir tir titrer. Ama başka yapacak bir şey de yoktur. Sabahın olmasını beklemeye başlar. Hasan Ağa bir yandan sanki sabah olmayacakmış gibi vakit geçmek bilmez. Bir yandan da kendi köyünü çocuklarını, hanımını, Döne Sultan'ı düşünmektedir. Acaba Karaca evlenmiş midir? Halil ile çocukları olmuş mudur? Tabii ki bunları düşünürken yine de bir yandan çok sevinir. O kendisine saldıran kemeri pençesiyle koparan köpeğe çok minnettardır. Bütün bunları edip eyleyen Allah'a hamdetmektedir. Böylece şafak yeri söker. Ardından hoca sabah ezanını okur. Köylüler mala davara bakmak için erken kalkarlar. *“İnşallah birisi gelir de beni görür.”* diye düşünür. Ama pek de gelen giden yoktur. Hava iyice aydınlanır. Kendisi de ara sıra başını otların içinden çıkarıp sağa sola bakar. Yine böyle başını çıkarmış dışarı bakarken kendisine doğru orta yaşlı bir adamın geldiğini görür. Hasan Ağa önce saklanmayı düşünür. Ama saklanırsa nasıl fark edilecektir? Hem çok aç hem de çok üşümekte ve yarası da vardır. Hasan Ağa kendisini göstermeye karar verir. Birden otların içinden yavaşça yarı beline kadar başını çıkarır ve kendisine doğru gelen o adama seslenir. Aklınca *“Selamün aleyküm.”* der ama Hasan Ağa tam yedi yıldır kimseyle lisanı kelam konuşmadığı için dili dönmemektedir. Hasan Ağa selam verdiğini sanır ama aslında homurdanmaktadır. Sanki bir lal ahraz gibi konuşur. Adam birden başını o sesin geldiği yere doğru çevirir. Bir de ne görsün yarı çıplak belden aşağısı otlarla kaplı otun içerisinde diğer yarısı da dışarıda öylece duran bir adam saçlı sakalı öyle uzamıştır ki. Âdeta ta yarı beline kadar gelir ne ağzı belli ne de yüzü bellidir. Adam bunu görünce korkar. Ne olduğunu anlamadan evine bağırarak kaçır. Adamın bu halini gören eşi çocukları birkaç komşuya da haber verir. Adamı dağ adamına benzetirler ya da bir deli derler. Diğer yandan bu durumu gören Hasan Ağa bir an buradan kaçmayı düşünür ama nereye kaçacaktır? Kendisi çırılçıplak üstünde başında bir şey yok ayağı yalın ayak, karnı açıtır. Hava soğuk ve yaralı sonra der ki *“Ne olacaksa olsun! Öldürürler mi? Asarlar mı? Keserler mi? Yeter artık! Ben bu hayattan zaten bıktım. Böyle daha ne kadar yaşarım?”* diye düşünür. Böyle düşünürken birden eli silahlı yani kılıçlar, oklar, yaylar, kazma kürekler ile beş on kişinin ot yığınının etrafını sarar. İnsanlar bağırmağa başlar. *“Kimsin ne arıyorsun burada? Çık yoksa seni öldürürüz.”* diye bağırırlar. Hasan ellerini yukarı kaldırır ve yarı beline kadar ayağa kalkar. Hasan'a biraz baktıktan sonra Hasan işaret eder. Çıplak olduğunu anlayanlardan birisi eve koşar. Evden bir çarşafa benzer bir şey getirir. Hasan'a atarlar. Hasan o çarşafı alıp sarılır. Otluktan iner. Hasan'ı ortalarına alırlar, herhangi bir hareket yapmaması için uyarırlar. Kontrollü bir şekilde Hasan'ı eve getirirler. Ama Hasan çok açtır ve çok üşümüştür. *“Benim derdim bir lokma ekmek ama onlar bana sorular soruyorlar.”* diye düşünür. İnsanlar *“Sen kimsin burada ne arıyorsun? Bu vaziyetin ne? Bu belindeki yara ne? Kim vurdu? Burada ne arıyorsun bu halin vasiyetin ne böyle?”* diye sorular sorulmaya devam eder. Hasan onlara anlatmaya çalışır ama dili dönmediği için tam olarak anlatamaz. Fakat yanında duran insanlar zararsız olduğunu anlar ve yavaş yavaş güvenmeye başlar. Tabii ki bu arada insanlar kendi aralarında *“Yahu bu adam ne kötü kokuyor.”* diyerek burnunu eliyle tutup dışarı kaçır. Haklılardı da. Hasan Ağa *“Ben tam yedi yıldır ne banyo yaptım yıkandım ne de boğazımdan bir sıcak yiyecek geçti. O dağ senin bu dağ benim dağlarda derelerde sürekli av aradık. Karnımızı doyurmak için denemediğimiz şey kalmıyordu. Yıkanmak temizlenmek ancak yağmur yağdığı zaman o da dışarıda olursak ıslanır kururduk.”* diye söylenir. Hepsi bundan ibarettir. İnsanlar sorar *“Aç mısın?”* diye. Hasan

kafasını sallar evet anlamında. Onlar da hemen kalkıp Hasan'a ekmekle bir şeyler getirir. Bir yandan da üzerine bir şeyler daha verirler. Ama Hasan hâlâ üşüyordur. O gelen ekmeği gördüğü gibi ya içi dolar, başlar ağlamaya. Hem Allah'a hamdeder hem de yıllar sonra yeniden bir ekmek yemenin tadını alacaktır. Evdekilerse Hasan'ın ağladığını görür. Birbirlerine "Neden ağladı acaba?" diye sorar. Hasan o gelen ekmeği bir pençede nasıl yediğini bilmez, hiç farkında bile değildir. O ara ev sahibi hanımına ve çocuklarına dönerek "Çabuk su kaynatın bunu bir yıkayalım." der. Herkes Hasan'ı öyle süzer ve inceler ki sanki onların kafasında binlerce soru vardır. Hasan da insanlar da birbirlerini daha yakından tanımak için öylece gözlerinin içine bakar. Biraz sonra su hazır hale gelir. Hasan'a iki kişi kalk işareti yapar. Koluna girip banyoya sokarlar. Hasan'ı öyle bir yıkarlar ki tabiri caizse hamamı aratmazlar. Hasan'ın üzerindeki o kokuların hepsi gider. Hasan'a o ev sahibinin giysilerinden giydirirler. Hasan kendini şimdi bir insan gibi hissetmeye başlar. Belindeki yarasını merhemleyip sararlar. Ardından köyün berberini çağırırlar. Berber gelir. Hasan'ın saçını sakalını keser. Hasan'ın yüzü meydana çıkar. Yıllar sonra ilk defa bir aynaya bakar. Bu yedi yıl Hasan'dan çok şey götürmüştür. Saçının sakalının ağardığını bayağı yaşlandığını görür ama buna rağmen yine de kurtluktan kurtulduğu normal bir insan olduğu için de çok sevinir. Bir yandan da hiç durmadan konuşmaya çalışır çalıştıkça da dili açılır. Artık kelimeleri anlaşılır duruma gelir. Birden aklına kemer gelir hemen ev sahibine "Aman, o beni yakaladığınız otun içinde bir altın kemer var. Onu bulun bana çabuk getirin." der. Hepsini birden Hasan'ın yüzüne bakar. Hasan'ı deli sanırlar. "Ya sen kafayı mı yedin? Senin altın kemerin vardı da sen niye böyle çırlıçıplaksın?" diye sorarlar. "Ben size sonra anlatırım gelin otluğun yanına gidelim." der ve bunları alıp götürür. Başlar otları karıştırmaya derken birisi kemeri bulur ve "İşte buldum." diye bağırır. Hasan hemen kemeri elinden alır ve geri eve gelir. Ev sahibinden bir çekiç bir kerpeten ister. Herkes merak etmektedir. Hasan kerpetenle kemeri tutan kancaların hepsini keser koparır. Onlar da hayretle izler. Ara sıra "Neden bunu yapıyorsun?" derler. Ben de onlara "Size her şeyi anlatacağım." der. Kendi kendine "Bu kemer beni tam yıllarca o dağlarda aç susuz perperişan o sürü senin bu sürü benim o dağ senin bu dağ benim beni yıllarca gezdirdi. Şimdi bir başkasının daha canını yakmasın." der. Kemeri parçalama işini bitirir. Kemer kemerlikten çıkmıştır. Âdeta parça altın şeklini alır. "Ben henüz onlara sırrımı söylememiştim. Benim yıllardır kurt olarak yaşadığımı kimse bilmiyordu, anlatacaktım ama dilimin iyice alışmasını bekliyordum." diye söylenir. Bu arada köyden Hasan'ın bu halini duyanlar merak edip Hasan'ın misafir ettiği ev sahibine gelir. Hasan'ın kim olduğunu buraya nasıl geldiğini sorarlar. Hasan'la da konuşmaya çalışırlar. Hasan da dilinin döndüğünce onlarla sohbet eder. Aradan tam bir ay geçer. Artık tamamen dili çözülür. Bir gün ev sahibine der ki "Gel güzel insan ben tam bir aydır buradayım. Sen beni kendi kardeşin gibi misafir ettin. Beni o gördüğün çırlıçıplak halimle gördün. Beni o vaziyette evine aldın. Yıkadın, tıraş ettirdin, giydirdin, yedirdin, içirdin. Evinde yatırdın. Allah senden Sonsuz razı olsun. Sen beni çok zor bir durumdan kurtardın. Ama beni öyle sıkıştırıp da tam anlamıyla sormadın 'Sen kimsin? Neden bu hale geldin?' diye. Allah senden razı olsun." der. Hasan Ağa bunları söylerken ev sahibi Hasan Ağa'nın yüzüne iyice baktıktan sonra der ki "Benim adım Osman şunlar da oğullarım şu da eşim. Biz seni bulduğumuzda çok perişan bir haldeydin. Sen de biliyorsun bizler senin halini gördük. Ne biz duracak durumdaydık ne de sen cevap verecek durumdaydın. Biz sabırla bekledik. Dedik ki elbet iyice kendine gelince başından geçenleri bize anlatır diye düşündük. Şimdi ise sen gayet iyisin eğer sen de istiyorsan başından geçenleri bize anlat. Biz de sükûnet içerisinde seni dinlemeye hazırız." der. Hasan Ağa derin bir iç geçirdikten sonra söze başlar der ki "Benim adım Hasan ben sizlere hayat hikâyemi anlatacağım. İsterseniz sen de benim bu hikâyemi öğrenmek isteyenler merak edenler vardır. Mutlaka sana soruyorlardır kimdir bu adam diye. Burası köy yeri her şey çabuk duyulur. Sen o merak edenleri kimi istiyorsan yarın akşam nerede isterlerse toplansınlar. Ben onlara başından geçenleri bir bir anlatayım." der. Osman'sa "Tamam Hasan ben yarın köylülere dolaşır, hepimizin sığabileceği bir yer ayarlar, sana haber veririm. Sen bugün de dinlen." der. Ertesi günü Osman Bey kalkar. Bütün köylülere dolaşır olanları bir bir anlatır. Köylü ve köyün en büyük odasını ayarlarlar. Hasan Ağa'nın hikâyesini merak edenler odaya toplanırlar. Derken sohbet sohbeti açar. Sonunda söz Hasan Ağa'ya gelir. Hasan Ağa bu olayları en başından başlar anlatmaya. Ben sizlere bu hikâyeyi Hasan Ağa'nın başından geçenleri nasıl anlattıysam Hasan Ağa da oradaki cemaate hem ağlar hem de anlatır. Cemaat bu Hasan Ağa'nın bu hüznü hikâyesini ağlayarak dinler. Hasan Ağa Osman Bey'in evinde parçaladığı altın kemeri Osman Bey'den ister. Osman Bey hemen oğlunu evine gönderir. O Hasan'ın kerpetenle parçaladığı altın kemeri getirmesini söyler. Osman Bey'in oğlu hemen bir koşu gider. Evden annesinden kemeri ister, alır ve oturdukları odaya bir bez torba içerisinde getirir ve babasına teslim eder. Babası ise Osman Bey kemeri torbasıyla birlikte Hasan Ağa'ya teslim eder. Hasan Ağa cemaate dönerek "Değerli dostlar işte o beni yedi yıl dağlarda bir kurt olarak gezdiren sihirli büyümlü kemer bu kemer." der. Cemaatten birisi "Peki kemeri neden parçaladın?" diye sorar. Hasan Ağa da "Eğer parçalamasaydım belki büyü bozulmamış olabilir. Bunu alıp

beline takan birisi yine ola ki kurt olur diye düşündüm.” der. Kemerini neden parçaladığını da anlatır ve kemer altın olduğu için altın olarak da epey para tutar. Hasan Ağa “Bu kemer bana yaklaşık bir kardeşi gibi bakan beni yediren içiren yatıran çok değerli manevi kardeşim Osman Bey’e hediye ediyorum.” der. “Osman Bey bu kemer götürecek kuyumcudan bozdursun ne yaparsa yapsın artık bu kemer Osman Bey’in.” der. Sohbetine şöyle devam eder. “Arkadaşlar ben yaklaşık bir aydır buradayım. Hiçbir yeri bilmiyorum burası nere? Nereye bağlı şehriniz uzak mı? Şehrinizin adı ne? Ben şu anda neredeyim?” diye sorular sormaya başlar. “Hem ben şu anda bilmiyorum burası neresi? Nereye yakın? Benim köyüm ya da şehrim nerede? Ne tarafta? Kaç günlük yolda hiçbir fikrim yok ben oraya yaya gidebilir miyim? Yoksa Osman kardeşim bana bir at temin eder mi?” der. Hasan Ağa’yı dinleyen cemaat derin bir suskunluktan sonra evet cemaatin içinden birileri “Hele kış geçsin bahar gelsin biz seni yolcu ederiz.” derler. Hasan Ağa’yı teselli ederler. Hasan Ağa zaten yıllarını dağlarda geçirmiş halsiz bitkin oldukça da yorgundur. Cemaatin ve ardından Osman Bey’in teklifi ona çok cazip gelir. Artık olan olmuştur. Şurada zaten bir iki ay sonra bahar gelecektir. Hasan Ağa da o zamana kadar kendini daha iyi toparlar kendine gelecektir. Hasan Ağa oradakilere cemaate “Burası neresi hangi diyardayım ben?” der. Oradakiler “Burası Haşim Şah’ın diyarıdır. Bizler Haşim Şah’ın ülkesinde yaşıyoruz.” derler. Hasan Ağa ne Haşim Şah’ı duymuş ne de onun ülkesini bilmektedir. “Kim bu Haşim Şah?” der. Onlar da “Babası öldü beş yıl önce yerine oğlu Haşim Şah geçti.” derler. Tabii ki Hasan’ın memleketinde olanlardan bihaberdir. Hiçbir şeyden haberi yoktur. Memlekette ne oluyor ne bitiyor şu ana kadar hiçbir şey bilmemektedir. Hasan Ağa “Haşim Şah’ın babasının adı neydi?” der. Onlar da “Murat’tı.” derler. Hasan Ağa hemen hatırlar. “Anladım. Peki burası hangi şehre yakın?” der. Onlar da “Payitahta çok yakın.” derler. Hasan Ağa yavaş yavaş nerde olduğunu anlar. Kendi memleketi buraya yaya tam on günlük yoldur. Demek ki kurtlarla avlanırken şura senin bura benim ta buralara kadar gelmiştir. Hasan Ağa biraz durduktan sonra cemaatten birisi Hasan Ağa’ya sorar. “Ne oldu Hasan Ağa? Murat ismini duyunca durdun.” der. Hasan Ağa “Evet ben köyümle buranın mesafesini tahmin olarak hesapladım da onun için durdum.” der. Sorarlar “Peki senin köyün buraya kaç günlük mesafede?” derler. Hasan Ağa “Ortalama tam on günlük yoldur.” der. Onlar “Demek sen kurt olarak ta buralara kadar sizin oralardan avlanarak geldiniz ha.” derler. Hasan Ağa ise “Evet demek ki öyle olmuş. Nerde av görsek ona doğru koşuyorduk. Sürekli avlanmak zorundasınız yoksa açsınız. Başka çareniz mi var?” der. Oradakiler “Haklısınız.” derler. Aradan birkaç ay daha zaman geçer. Artık yavaş yavaş dağlar yeşillenmiş, misafir almaya hazırlanmaktadır. Hasan Ağa ise evini, köyünü, çok sevdiği eşi Döne Sultan’ı ve oğullarını hele Karaca Kız’ı hiç unutmamıştır. Aklından bir saniye çıkmaz. Her yalnız kalmasında sürekli evi, çocukları, eşi hep aklındadır. Bir an önce yola koyulmak sevdiklerine kavuşmak ister. onun için de yavaş yavaş yola çıkmanın zamanı gelir ama bir türlü Osman Bey’e söyleyemez. Uygun bir zamanı bekler. Diğer yandansa Hasan Ağa’nın bu garip hikâyesi köyden köye derken şehre diğer köylere etrafa yayılır. Öyle ki Hasan Ağa’nın Kurt Hasan hikâyesi dilden dile anlatılır. Hatta çocuklara masal olarak bile anlatılmaya başlanır. Tabii ki hikâye Haşim Şah’ın da kulağına gider. Tabii ki o zaman radyo yok, televizyon yok gazete yok. Bu tür hikâyeler çok kıymetli ve çok da rağbet görür. Hatta o yıllarda özel hikâyeciler aranır, saraylara davet edilir. Bunları yani hikâyeleri en iyi bilenler de halk âşıklarıdır. Bu halk âşıkları hikâyeleri sazlarıyla sözleriyle hem anlatır hem de hikâyedeki türkü ve deyişleri seslendirir. Bundan da halk ve dinleyenler çok memnun olur. Hiçbir hikâyeyi kaçırmak istemezler. Onun için de halk âşıkları ellerinde sazları o köy senin bu köy benim diyerek diyar be diyar gezer. Türkülerini söyler hikâye anlatırlar. Ama bu hikâye daha önce hiç duyulmamış ve de çok yeni bir hikâyedir. Bunu yaşayanın hâlâ sağ olduğunu bir de bu adam yedi yıl kurt olarak yaşamış sonra insan olmuş “Acaba bu adam nasıl birisidir?” diye oldukça merak ederler. Buraya çok yakında olduğunu söylerler. Bunun üzerine Haşim Şah etrafa tellallar çıkarır. Haberler salar. “Bu adamı duyan gören bilen varsa tez elden bize haber vere biz de onun ödülünü verelim.” der. Tellallar başlar her tarafta bağırma. Bu sefer bu çağrı ta köye Osman’ın kulağına gelir. Haşim Şah’ın Hasan Ağa’yı arattığını başına da ödül koyduğunu duyar. Bunun üzerine Osman Hasan Ağa’nın yanına gelir. Durumu anlatır tabii ki Hasan Ağa’yı da Osman’ı da bir korkuyla beraber bir merak sarar. Acaba Haşim Şah Hasan Ağa’yı ne yapacaktır? Şah Hasan Ağa’yı yoksa öldürecek midir? İçlerini garip bir korku sarar. Osman Hasan Ağa’ya “Ben şehre gideyim bir araştırayım bu haberi herkes duymuştur. Ola ki seni ihbar ederler. Ben seni saklayayım. Sana bir zarar gelmesin çünkü işin içinde para var. Şimdi herkes yana yana seni arıyorlardır.” der. Bunun üzerine Osman Bey bir plan düşünür ve köylülere Osman şöyle söylemeye başlar. Komşular Hasan Ağa’nın bu gece evden kaçtığını izini bulamadığını söyler. Köylülere Osman’ı dinledikten sonra şehre gidip gelenlerden Şah’ın tellallara bu meseleyi, Hasan’ı bulmalarını, bulunması için şehrin her yerinde tellalların bağırdığını söyler. Hasan’ı aradığını haber alırlar. Diğer yandan Osman’a gelen köylüler Hasan Ağa’yı sorar. Osman ise Hasan Ağa’nın kaçtığını söyler. Köylüler Hasan Ağa’nın kaçmasına çok üzülür. Osman Bey ise olanları anlar. Herkesin Hasan

Ağa'nın peşine düştüğünü anlar. "Eğer bundan bir ödül gelecekse bu benim hakkım." diye düşünür. Ertesi günü Hasan'ı arama bahanesiyle atına binip şehre gider. Osman Bey bir han aramaya başlar ve Sonunda güzel bir han bulur. Atını hana çeker. Hancıya ben gelene kadar atına iyi bakmasını söyler ve oradan dışarı çıkar. Orada birilerine Şah'ın sarayını sorar ve doğruca Osman Bey saraya gider. Saray yetkililerinden bu Kurt Hasan'ı ne yapacaklarını neden aradıklarını sorar. Bunun üzerine Osman'ı alır. Doğruca Şah'ın lalasının yanına götürürler. Şah'ın lalası Osman'ı yanına alır der ki "Şah'ımız Kurt Hasan'ın hikâyesini duydu. Hasan Ağa'nın yaşadığını da öğrendi. Şimdi ise kendi ağzından bu çok ilginç hikâyeyi dinlemek istiyor." der. "Getirene şu kadar ödül." der Şah'ın lalası. "Yoksa sen Kurt Hasan'ın yerini biliyor musun?" der. Osman Hasan Ağa'nın neden arandığını öğrenince lalaya "Evet yerini biliyorum." der. Lala bunun üzerine Osman'a "Aman Osman Bey ne olur Şah'ımız bu hikâyeyi çok merak etmektedir. Sizden rica ediyorum bu adamı alın getirin." der. Osman Bey ise lalaya "Tamam efendim ben en kısa sürede bu Kurt Hasan'ı size alıp getireceğim." der. Osman Bey laladan müsaade ister. Tabii ki lala Osman Bey'in adını adresini her şeyini kaydeder, öğrenir. Osman izin isteyerek saraydan ayrılır. Osman oradan hana doğru yola çıkar. Önüne bir kıraathane gelir. Der ki "Şurada oturup bir çay içeyim." der ve kıraathaneden içeri girer. Orada acayip şeyler konuşulmaktadır. Biraz dinler kulaklarına inanamaz kalkıp doğruca atını çektiği hana gelir. Osman hana gelir biraz handa oturur. Bu oturma esnasında handa herkesin dilinde o kıraathanede anlatılan hikâyeler burada da anlatılmaktadır. Osman Bey daha fazla dayanamaz birisinin yanına yaklaşır ve o kişiden olanları anlatmasını ister. O zat ise başlar anlatmaya. Der ki "Bu şehirde epey süredir acayip şeyler olmaktadır." Osman Bey sorar "Ne gibi şeyler?" diye. O adam "Bu şehirde şehrin en saygın kişileri pehlivanlar öldürülüyor." der. Pehlivan yine "Bu şehrin en iyi silahşorların birer birer gece evlerinde öldürüldüğünü konuşurlar ve bunları öldürenin kim olduğu hakkında da hiçbir bilgi yok." der. "Şimdi de Şah'ın bir Kara Vezir'i vardı bu vezir çok akıllı bir insandı. Kara Vezir'i bu kişileri öldüren kimse Kara Vezir'i de bu kişi alıp kaçırmış diyorlar. Kara Vezir 15-20 gündür yokmuş. Kimse ne olduğunu bilmiyor. Hiçbir haber de alınamamış." derler. Osman Bey bu anlatılanları dinler. Bunları biraz dinledikten sonra olan olaylara bir anlam veremez. Sonra da hancıdan atını getirmesini söyler. Hancı Osman Bey'in binek taşına atını çeker. Osman Bey hancının parasını verir ve oradan ayrılır. Biner atına köyüne gelir. Tabii Osman Bey köyüne yolda giderken düşünür ve kendinden iyice emindir. Hasan'ın başına bir şey gelmeyeceğini tahmin etmektedir. Doğruca köyüne gelir Hasan saklıdır. Osman Bey Hasan Ağa'yı saklamıştır. Köylülerin ve başkalarının eline geçmesin diye tedbir almıştır. Hasan Ağa'nın yanına sakladığı yere gider. Osman, Hasan Ağa'ya "Selamun aleyküm Hasan Ağa." Hasan Ağa da "Aleyküm selam Osman Bey." der. Ardından ilave eder "Hayırlı bir haberdur inşallah Şah beni neden aramakta?" der. Osman Bey Hasan Ağa'ya der ki "Sen hiç merak etme korkulacak bir şey yoktur. Ben bizatihi Şah'ın lalasına gittim olayı kendi ağzından öğrendim. Şah seni ve bu ilginç hikâyeyi çok merak etmiş. Bir zat senin ağzından senin hikâyeyi dinlemek istiyormuş. Sadece amacı buymuş." der. Eh ne yaparsın zamanın o devrinde basın radyo yok, sinema yok, televizyon yok. Böyle yaygın iletişim araçları yok. Halk yeni bir hikâye dinlemek için can atıyor. Hele hele de böyle bir ilginç hikâyeye hem de canlı ilk ağızdan dinlemek kadar güzel bir şey olabilir mi? Bunun üzerine Hasan Ağa "Tamam yarın gidelim beraber Şah'a çıkalım. Ben başımdan geçenleri canlı olarak anlatırım. Ama bir şartım var." der. Osman Bey de Hasan Bey'e "Söyle şartın nedir?" der. Hasan Ağa Osman Bey'e der ki "Şah'ın vereceği ödül zaten senin ama bana eğer ola ki bir ihsanda bulunursa onu da sana vereceğim, kabul edersen gelirim." der. Osman Bey de biraz düşündükten sonra içinden der ki "Allah'ım bu ne güzel bir insan kalbi ne kadar temiz gözü ne kadar bol ve ne kadar cömert bir insan." diye içinden geçirir. Hasan Ağa'ya dönerek "Tamam sen nasıl istersen." der. Bu iki arkadaş anlaştıktan sonra eve gelir yatarlar. Sonra da ikisi ertesi günü gizlice köyden gece sabaha karşı karanlıkta yola çıkarlar. Doğruca şehre gelirler. Şehirde atlarını hana çektikten sonra ikisi de doğruca Şah'ın sarayına gider. Onlar saraya gidedursun...

Tabii ki sarayda çok şeyler yaşanır. Şah'ın Kara Vezir'i birinci adamı 25-30 gündür ortalıkta yoktur. Ne ölüsünden ne dirisinden bir haber alınır. Bu memleketin ünlü adamları birer birer ya öldürülür ya da kaybolur. Bu haberler ise sarayı ve dolayısıyla Şah'ı bayağı endişelendirmektedir. Vezirin hanımı saraya çağrılır olayların nasıl olduğu bizatihi Vezir'in hanımından sorulur. Vezir'in hanımı şöyle anlatır. Gece yarısı kapının aniden çalındığını duyar. Hemen Vezir yerinden fırlar. "Hayırdır inşallah." diyerek kapıya doğru gider. Vezir'in hanımı "Sen bu vaziyette böylece gecenin bu saatinde böyle eli boş nereye gidiyorsun? Duymuyor musun gece kapısı çalınıp da öldürülenleri?" der. Bunun üzerine Vezir geriye döner. Üstünü başını giyinir, kılıcını kalkanını kuşanır, kapıyı öyle açar. Kapıyı açar açmaz kapının önünde tam teçhizat silahlı dev gibi bir adamın beklediğini görür. O adam Vezir'e "Atın hazır mı?" der. Vezir'se "Evet hazır." der. O adam "Çek atını hemen beni takip et." der. Bunun üzerine Vezir hemen ahıra koşar, atını eyerler ve kapıya çıkar. O adam "Bin atına beni takip et." der. Vezir'se "Tamam." deyip o adamın peşinden atını hızla

sürer ve gece karanlığında iki dakikada kaybolurlar. Gidiş o gidiş... Bir daha da haber alınmaz. O dev adamın Vezir'i alıp götürdüğünden başka bir şey bilinmemektedir. Herkesin bildiği budur. Diğer yandan Kara Vezir'in başına ne gelmiştir de 25-30 gündür kayıptır. Kara Vezir nereye gitmiştir? Kendi isteğiyle mi gitmiştir? Yoksa birisi mi kaçırmıştır? İşte bunların cevabını Kara Vezir'den başkası veremez. Evet bu soruları sonra cevaplamak üzere böylece bırakıp biz şimdi Hasan Ağa'nın dünyalar güzeli kızı yine Karaca'ya dönelim bakalım...

Karaca neler yapmaktadır? Evet Karaca Kız artık hayatını karartan sevdiği insanı öldüren bu harami başını ve adamlarını ortadan kaldırmayı kafasına koymuş bunun planlarını yapmaktadır. Sıra uygulamaya gelir. Dolayısıyla Yakup Han'ın yaktığı ateş bir türlü Karaca'nın bağrında sönmez. Yakup Han'a verdiği sözü tutmakta çok kararlıdır. Karaca gidecektir ama bunu annesine nasıl söyleyecektir? Bunu bir türlü diyemez. Birden aklına bir fikir gelir. Hemen koşar. Bir kâğıt bir kalem alır. Başlar şunları yazmaya. Bakalım Karaca annesine ne yazar? Karaca şu dörtlükleri yazar:

*Gidiyorum bu ellerden
Anam hakkın helâl eyle
Daha döner miyim bilmem
Anam hakkın helâl eyle*

*Çok idi hayal düşlerim
Akın oldu gözyaşlarım
Benim civan kardaşlarım
Anam hakkın helâl eyle*

*Karaca'yım ne gün gördüm
Dağdan da büyüktür derdim
Ana yurdum baba yurdum
Anam hakkın helâl eyle*

Karaca bu dörtlükleri hem ağlamış hem de yazmıştır. Annesinin odasında yatağının başına koyar, oradan uzaklaşır. Karaca sessizce babasının bıraktığı para küpünden yanına epey bir altın alarak Kula atını hazırlar. Zırhını, miğferini, okunu, yayını, kılıcını alır. Sadece hizmetkâra şunları çok sıkı bir şekilde anlatır, tembih eder. “Şimdi ben Yakup Han'a ve kendime verdiğim sözümü tutmaya gidiyorum o harami başını ve adamlarını ortadan kaldıracam. Onların kellelerini mutlaka alacağım. Onları yok edip geri geleceğim. Eğer becerebilirim bir gün mutlaka dönerim. Yok dönemezsem kardeşlerim ve annem beni aramaya çıkmasınlar. Beni asla bulamazlar bari kendileri zarar görmesinler ama ben bir gün mutlaka geri döneceğim.” der ve atına atlar. Karaca Kız Yakup Han'ı bir türlü unutamaz. Kendi evlerinden ayrılır ve “Yakup Han'ı ziyaret etmeden ona veda etmeden gidemem.” der. Atını doğruca Yakup Han'ın mezarının başına sürer. Karaca atından iner. Yakup Han'ın mezarının başına gelir. Biraz Yakup Han'la sohbet ettikten sonra Yakup Han'a “Gideceğim senin intikamını alıp geleceğim ama belki de gelemesem hakkını helâl et.” der ve gözleri dolar. Orada Yakup Han'a şu dörtlükleri söyler. Bakalım Karaca neler der:

*Gidiyorum buralardan
Daha döner miyim bilmem
İçimde bir ateş yanar
Daha söner miyim bilmem*

*Güvenmem dünya varına
Hançeri vurdun bağrıma
Giderim el diyarına
Geri döner miyim bilmem*

*Karaca'm çıksam tahtıma
Ne diyem kara bahtıma
Binmişim ecel atına
Geri iner miyim bilmem*

Karaca Yakup Han'a bu dörtlükleri söyler, gözyaşları sel olmuş akmaktadır. Karaca yine elinin tersiyle gözyaşlarını sildikten sonra biner Kula atına, tutar şehrin yolunu. Ora senin bura benim derken Karaca şehre gelir. Karaca öyle bir giyinmiştir ki kendini öyle gizlemiştir ki kimse Karaca'nın bir kadın olduğunu anlamaz. Zaten erkeklerin yüzde doksanı Karaca'nın boyunda yoktur. Karaca'nın bakışları duruşu çok heybetlidir. Karaca şehre doğru bir hana gelir, atını hana çeker. Hancı başını çağırır atına çok iyi bakmasını söyler. Hancı başının eline birkaç tane altın sıkıştırır. Hancı başı altınları görür görmez hemen yerlere kadar eğilerek *"Baş üstüne efendim."* der. Hemen Karaca'ya hürmet ikram başlar. Hancı başı Karaca'nın adını sorar. Karaca ise kısa bir tereddüitten sonra nişanlısının adını söyler. Bana *"Yakup Han derler"* der. Hancı başı *"Tamam Yakup Han ağız eğer başka bir emrin olursa bana hancı başı Bilal'i çağırın de hemen koşarak gelirim."* der ve ayrılır. Karaca o gün istirahat ettikten sonra hancı başını tekrar yanına çağırır. Hancı başı koşarak yanına gelir *"Buyurun efendim beni emretmişsiniz."* der. Karaca ise hancı başına *"Bu şehrin en iyi, gözü kara, yüreği pek, bileği sağlam silahşorlarını tanır mısın?"* der. Tabii ki hancının bilmediği kimse yoktur. *"Tabii ki efendim şehrimizde senin tarifine uyan beş tane böyle ünlü silahşor hem de pehlivan şehrin ileri gelenlerinden tanırım."* der. Karaca hancı başına *"Bana onların beşinin de ev adreslerini bul."* der yine hancının eline birkaç tane daha altın sıkıştırır. Hancıyı artık kim tutar hemen işe koyulur şehrin altını üstüne getirir adresleri iki gün içinde hazır eder. Hemen Karaca'nın yanına gelir *"Tamam efendim adreslerini buldum işte hepsi şu kâğıtta yazılıdır."* der ve Karaca'nın eline kâğıdı verir. Karaca çok teşekkür eder ve hancı başını gönderir kendisi normal kıyafetlerini giyer başlar şehirde o adresleri aramaya. Hancının verdiği adresleri sora sora bir bir bulur hepsini öğrenir. Adresleri iyice öğrendikten sonra bir akşam hancı başını yine çağırır *"Benim atım gece yarısından sonra hazır olsun ben bir yere gidip geleceğim."* der. Hancı başı *"Baş üstüne efendim."* der. Gecenin bir yarısı Karaca silahlarını kuşanır. Zırhını giyer miğferini takar hanın ahırına iner. Bakar ki hancı başı atını hazırlamış beklemektedir. Karaca hemen atının dizginlerini hancı başından alır *"Ben geleceğim."* der. Atına atladığı gibi gözden kaybolur kaybolmasına da hancı Karaca'yı o şekilde görünce ödü kopar. Karaca zırhını giyip miğferini takıp silahlarını da kuşanıncaya sanki bedeni iki kat daha irileşir. Âdeta bir devi andırır. Neyse biz Karaca'ya geri dönelim... Karaca o tespit ettiği adreslerden ilkinin arar bulur ve başlar kapısını çalmaya. Karaca'nın kılıcı elinde yalın beklemektedir. Neyse kapı geçten açılır bakar ki iri yarı biri don gömlek dışarı çıkar bu vaziyeti gören Karaca'nın canı çok sıkılır. Oysa Karaca hayalinde bu silahşor ve pehlivanları çok farklı canlandırmıştır. Karaca kapıyı çalınca karşısına giyinmiş kuşanmış silahlı birer silahşor beklemektedir. Özellikle gecenin bu yarısında karşısına bu şekilde çıkan bu silahşor müsveddelerine çok kızmıştır. *"Bunlardan değil silahşor bir sürünün başına çoban bile olmaz."* diye düşünür ve Karaca karşısındakini bu vaziyette görünce *"Bu mu ünlü silahşor? Bundan dana çobanı bile olmaz"* der. Kılıcı adamın boynuna vurur vurmaz öldürür ve oradan hızla uzaklaşır. Geri hana döner atını çeker odasına çıkıp yatar. Ertesi gün gece ikinci silahşor aynı şekilde gider o da aynı şekilde don gömlek çıkar. Karaca onun da boynunu vurur derken beşinin de kapısını beş ayrı günde çalar. Hepsi de aynı şekilde çıkar. O beş tane silahşorun da boynunu vurur. Hana gelir hancıya gideceğini söyler. Hancının hesabını kapatır ama diğer yandan şehirde her gün bir ünlü pehlivan silahşorun kafasının kesilmesi şehirde bir infial uyandırır, şehri ve şehirliyi bir korku alır. Bu haber taa payitahta kadar gelir. Şah hemen o şehrin valisine haber salar. Gerekli tedbirlerin alınması bu pehlivanları öldürenin derhal yakalanması ve kadıya teslim edilmesini ferman buyurur. Ama aradan birkaç gün geçince bu sefer bakar ki kendi şehrinde aynı hadiseler olmaktadır. Tam on tane çok değerli pehlivan silahşorunun kellesinin kesildiğini haber alır. Bu duruma çok üzülür. Ertesi günü ise en yakın adamı Kara Vezir'in ortadan kaybolması Şah'ı iyice derin endişeye salmıştır. Çünkü o Kara Vezir çok akıllı çok becerikli çok da zeki her şeye bir çözüm bulan ve üreten biridir. Şah Kara Vezir'in kaybolduğunu duyunca derhal tedbirleri yeniden gözden geçirir. Ek tedbirler alarak tedbirleri iyice artırır bakar ki ölümler devam etmekte akıl danışmanı lalasına sorar. *"Lala nasıl bir tedbir uygulayacağız?"* der. Lalas da *"Şah'ım akşam şehirde karartma ve sokağa çıkma yasağı uygulayalım, devriyelerin sayısını artıralım, sokakta kimi bulurlarsa getirsinler kimin de lambası ışığı yanarsa onu cezalandıralım."* der. Şah'sa bunu uygun görür ve derhal bir ferman yayınlar. *"Bunu derhal tellallarla verin her sokak her caddede iyice halka duyursunlar."* der. Lala hemen Şah'ın bu fermanını halka tellallar aracılığıyla duyurur. Şehirde herkes hemen hemen bu fermana uymaktadır. Zaten faili meçhul cinayetler işlenmektedir. Halk korkmaktadır onun için bu emre kesin uyulmalıdır. Ama karartmada bir evin ışığı yanmaktadır. Derhal Şah'a haber gider *"Efendim şehrin geneli fermana uymaktadır ama içlerinde bir ev var ki bu sizin fermanınıza uymamaktadır."* derler. Şah'sa hemen atlı arabasını ister atlı arabası hemen hazır olur yanında muhafızlarıyla birlikte şehrin o yasağa uymayan semtindeki o eve giderler. Şah arabasından iner o ışık yanan pencereye doğru yavaşça yaklaşır. Bakar ki perdenin yarısı açık içeride bir kadın oturur dünyalar güzeli onun dizinde de bir delikanlı yatmakta ve uyumaktadır. O kadın da bu delikanlının başını hem sever

hem de okşar. Bu manzarayı gören Şah derhal emir verir “Bunlara sakın dokunmayın geri çekilin.” der ve yanındakilere şu emiri verir: “Yarın bu kadını bana getirin.” der. Ertesi günü muhafızlar kadının kapısını çalarlar ve kadına kendisini Şah’ın istediğini ve Şah’ın görüşeceğini söylerler. Kadın korkar ama emirdir mecburen gidecektir. Şah ise kadın gelmeden önce şehrin kadısını çağdırır durumu anlatır. Bu kadının Şah’ın emirlerine uymadığını anlatır. Kadıya “Derhal bir mahkeme kur bu kadının ifadesini al bakalım neden bu benim çıkardığım karartma fermanına uymamış?” der. Kadı mahkeme salonuna kadını çağdırır içeri alır. Kadı başlar kadını sorgulamaya “Kadın sen Şah’ın emrini tellallar bağırdılar duymadın mı?” der. Kadın ise “Duydum efendim.” der. “Peki neden bu duyduğun emri uygulamadın?” der. Kadın “Efendim ben fermanı tellallardan duyduğumda kocam işten yorgun gelmişti. Yemek yedikten sonra bana dedi ki ‘Seni çok özledim. Şöyle biraz dizlerine yatayım da alttan yüzüne bakayım belki bu hasretim biraz olsun diner.’ dedi. Ben dizlerimin üzerine eşimin başını koydum. O da benim yüzüme bakarak hem sohbet etti hem de o arada uykuya daldı uyudu. Benim dizlerime yatmış dizimi yastık etmiş uyuyordu. Bense kocamı o kadar çok seviyordum ki tellalların bağırdığını duyunca bir niyet ettim kalkıp kocamın başına önce bir yastık koyayım sonra da lambaları söndüreyim diye düşündüm. Ama ben kalkınca eşim belki uyanacak uykusu bölünecek diye hiç kıpırdamadan onu uykusunda seyrettim öyle güzel uyuyordu ki bir türlü kıyamadım. Sonra tellalları da duydum ama canım koca şehirde bir tek bizi mi gözleyecekler bizim kime ne zararımız var ki diye düşündüm. Sonra da zaptiyeler bizim karartma emrine uymadığımız gerekçesiyle bizi yani beni alıp huzurunuzda getirdiler. Şimdi ise emir ferman Şah’ımdır.” der. Kadı, kadının anlattıklarını dinleyince âdeti kendinden geçer. “Böyle bir sevginin karşısında ancak saygı duyulur.” der. “Bize bu sevgiye hürmet etmek yakışır.” der. Kadını haklı bulur ve beraat kararı verir. Şah ise mahkemenin verdiği kararı öğrenmek için kadıya haber salar. Kadı Şah’ın yanına gelerek kadının emre neden uymadığını Şah’a bir bir anlatır öğrenir bu durum Şah’ı çok etkiler. Kadıya “Kadı Efendi gördün ya kadın kellesi uğruna çok sevdiği eşini uyandırmamak için feda ediyor ama ben yine de kadın milletine pek fazla güvenmem.” der. Kadı “Olur mu efendim işte gördünüz kendi gözlerinizle ben de o görüntü doğrultusunda kararımı verdim.” der. Şah ise “İstersen kadı efendi seninle bir iddiaya girelim o kadın bana o çok sevdiği kocasının kellesini getirir.” der. Kadı efendi ise “Olur mu efendim o kadın dünyada böyle bir şey yapmaz.” der. Şah ise “Peki kadı efendi sen gözle bakalım neler olacak?” der. Şah hemen lalasına yanına çağdırır ve ona “Becerikli, çenesi iş yapan bir kocakarı bulun benim yanıma getirin.” der. Bunun üzerine lala hemen işe koyulur ve Sonunda Şah’ın dediği şekilde o vasıflarda bir kocakarı buldurur. Lala bu ağzı iyi laf yapan kocakarıyı alır, Şah’ın yanına getirir. Kocakarı “Aman Şah oğlum beni ne yapacaksınız ben bir yaşlı kocakarıyım kimseye bir zararım olmaz.” der. Şah ise “Dinle nine şu adreste oturan bir kadın vardır. Bu kadın evlidir, kocasını çok sevmektedir. Ama ben de o kadını çok seviyorum ne yap ne et o kadını bana kendi rızasıyla getir ama tabii ki benim de şartlarım var.” der. O kadına da ki “Şah seninle evlenecek seni saraya gelin getirecek altınlar, akçeler, elmaslar, yakutlar hep senin olacak, sana hizmetçiler hizmet edecek. Cariyeler önünde el pençe divan duracaklar yalnız Şah’ın senden bir şartı vardır, diyeceksin.” der. Kocakarı “Aman Şah’ım o şart ne ola ki?” der. Şah “Sen o kadına gideceksin öyle yalanlar söyleyeceksin ki bunun yalan olmadığına nerdeyse sen bile inanacaksın. O kadın bu yalanlara kanıp kendi elleriyle kocasının başını kesecek bana getirecek. Ancak o zaman onu saraya gelin alırım.” der ve nineye “Sen eğer o kadını bana getirirsen işte sen o zaman dünyalığını benden iste ahiretine karışmam.” der. Bunu duyan kocakarı “Ooo aman Şah oğlum bunda ne var ben sandım ki benden daha zor şeyler isteyeceksin. Sen bunu benden iste bir haftaya kadar isteğini yerine getiririm” der. Şah’tan izin alır dışarı çıkar. Laladan kadının adresini öğrenir ve hemen doğru o kadının evinin yolunu tutar. Kadının evini sora sora bulur gelir kadının kapısını çalar. Kadın kapıyı açar bakar ki bir yaşlı nine “Buyur nine.” der. Nine “Ah evladım buradan geçiyordum da çok susadım bana bir bardak su verir misin?” der. “Ah ah çok yorulduğum şuraya azıcık sekileneyim de dinleneyim.” der. Kadın “Aaa olur mu nine dışarıda yere oturma madem yorulmuşsun buyur içeride dinlen.” der. Nineyi içeri alır, nine az oturup dinlendikten sonra kadına “Aman güzel kızım pek de güzelmışsin sen saraylara layıksın.” der. Kadın “Aman nine bizi saray ne yapsın?” der. Nine “Senin kocan yok mu?” der. Kadın “Var işte akşama doğru gelir.” der. “Çoluğunuz çocuğunuz yok mu?” der. Kadın “Yok olmadı.” der. Nine durup durup “Aman kızım sen vallahi saraya layıksın. Ben Şah’ın yakınıyım seni görsün kesin saraya gelin eder.” der. Kadın “Aman be nine Şah beni nerede görecektir, Şah kim biz kim?” der. Nine kadının konuşmalarından kadının kaypak gönlü olduğunu anlar. “Ah be evladım ben senden Şah’a söz edeceğim sana da yarın öbür gün bir haber getireceğim.” der. Kadın “Ah gerçek mi nine? Gerçekten gelecek misin?” der. Nine “Tabii evladım tabii ki geleceğim.” der. “Sen benden haber bekle.” deyip ayrılır. Ertesi günü kocakarı yine o kapıya gelir. Kadın kocakarının yolunu beklemektedir. Nine kapıyı çalar çalmaz kadın hemen koşar “Ah nine sen mi geldin?” der. Nineyi içeriye davet eder ve nineye hemen sorar “Şah’ı gördün mü?” der. Nine “Evet gördüm.” der. “Peki benden söz

ettin mi?” der. Nine “Tabii kızım etmem mi seni anlattım benim Şah oğlum sana kısa kaburgadan vuruldu. Ama aması var.” der. Kadın “Nedir o ama?” derken nine, “Ah kızım orasını söyleyemem.” der. Kadın “Neden nine ne olur söyle?” der. Nine “Ah evladım dilim tutmaz ben nasıl söyleyeyim?” der. Kadın bu sefer nineyi iyice sıkıştırır nine “Evladım Şah oğlum dedi ki ‘onu saraya gelin getiririm bir dediği iki olmaz boynunu koynunu altın mücevher doldururum ona cariyeler hizmet eder.’ dedi” der. Ama ardından “ah evladım ah.” der. Kadın bunları duyunca iyice kendinden geçer nineyi iyice sıkıştırır “Şu ahlarını ne olur söyle.” der. “Ah evladım Şah’a keşke senin evli olduğunu söylemeseydim ben ne bileyim ağzımdan kaçtı işte.” der. Kadın “Boşanırm.” der. “Yok evladım yok ah ah.” der. Kadın “Neden hâlâ ah çekiyorsun?” der. Nine “Ah evladım Şah’ın bir şartı var ama dilim tutmuyor sana onu söylemeye.” der. Kadın “Söyle şartı neyse yaparım.” der. Nine “Ah evladım dilim tutmuyor ama elçiye zeval olmaz kızım ben ne yapabilirim ki.” der. Kadın “Tabii zeval olmaz sen söyle.” der. Nine “Başlar ben senin evli olduğunu söyleyince Şah âdeta yıkıldı ‘Ben boşanmış kadın alamam.’ dedi. ‘Ancak o kadın kendi elleriyle kocasının kafasını keser bana getirirse ben o zaman o kadına inanır güvenirim ancak o şekilde alırım.’ dedi” der. “Ah evladım ben ne yapayım bu Şah’ın isteği, eğer saraya gelin gitmek istersen Şah’ın şartı bu.” der. Kadın hiç tereddüt etmeden “Tamam nine sen bana yarın gel.” der ve nine oradan ayrılır. Nine gittikten sonra kadın bir şimdiki hayatına bakar bir de sarayı hayal eder. Altınlar, mücevherler, hizmetçiler, cariyeler bunların hayalini kurduktan sonra hemen kalkar. Evdeki bıçakları şöyle bir gözden geçirir en iyi en keskin olanını alır, çarkçıya götürür. İyice biletir, beline kuşağına sokar, akşamı beklemeye başlar. Akşam kocası her zamanki gibi işten gelir, yemeklerini yerler, muhabbetlerini yaparlar. Yine delikanlı hanımının dizine başını koyar, her zaman olduğu gibi uykuya dalar. Delikanlı tam uykuya dalınca kadın belinden bıçağı çıkarır, delikanlının boğazını bir hamlede keser. Başını gövdeden ayırır. Kocasının kafasız cesedini bir çuvala koyar, ağzını bağlar. Bir kenara koyar ve giyinir şehir merkezine tanımadığı bir at arabacının yanına gider. Arabacıya der ki “Arabacı şu benim adresim, bana tam gece yarısında geleceksin sana bir yük vereceğim üç tane de altın vereceğim bu verdiğimi şehrin dışında çok uzak bir yere bir derenin içine atacaksın.” der. Arabacı da altınları duyunca “Tamam bacı, ben tam gece yarısı gelir dediğini yaparım.” der ve kadın evine döner. Gece olunca arabacı verilen adrese gelir kapıyı çalar, kadın kapıyı açar bakar ki arabacı gelmiş. “Geldin mi arabacı?” der. Arabacı “Geldim abla.” der. “Gel şurada duran çuvalı al at arabaya.” der. Arabacı çuvalın yanına gelir çuvala şöyle bir bakar “Abla bunda ne var?” der. O da “Ah be arabacı sorma benim yıllardır evde beslediğim bir ceylanım vardı. Onu çok seviyordum. O da artık çok yaşlandı. Bense kesmeye kıyamadım ama o öldü. Munda öldüğü için ben onu buradaki kedi ve köpeklerle yem edemem buna yüreğim dayanmaz. Onun için senden ricam bunu çok uzak bir yere götür at orada başka hayvanlar yesinler benim gözüm görmesin” der. Arabacı “Tamam abla anladım sen merak etme ben gereğini yaparım.” der. Hemen çuvalı sırtladığı gibi arabanın üzerine atar ve oradan uzaklaşır. Kadın böylece kocasının cesedinden de kurtulmuştur ve evinde ninenin gelmesini bekler. Ertesi günü bakar ki nine gelir yine kapıyı çalar, hemen koşar kapıyı açar, içeri alır. Nineyi oturtur. Nine sorar “Ne yaptın kızım?” der. Kadınsa “Nine bekle sana bir sürprizim var hemen geleceğim.” der. Nine de “Nedir o kızım sürpriz de neymiş?” der. Kadın “Bekle nine hemen geleceğim.” der. İçeri odaya gider bir tepsinin içerisinde üzeri örtülü bir yuvarlak bir şey getirir. Nine tepsiyi görünce kavun karpuz sanır. Kadın tepsiyi ninenin önüne koyar üzerinden örtüyü açar. Nine bir de ne görsün tepsinin içinde bir delikanlının başı durur ki insan bakmaya kıyamaz. Nine hemen yüzünü başka yöne çevirir “Tez bunu kaldır senin ocağın batmasın bunu bana niye gösteriyorsun? Bunu Şah görecek.” der. Kadın “Ben sen de emin ol Şah’a söyle diye gösterdim şimdi gidip Şah’ıma söyleyebilirsin. Hemen beni fazla geciktirmeden saraya aldırısın.” der. Nine hemen izin ister doğruca Şah’a gider sarayda nineyi karşılarlar. Hemen alıp Şah’a götürürler. Şah ninenin geldiğini duyunca hemen kabul eder. Yanındakilerini dışarı çıkarır Şah, nineye “Anlat nine neler oldu?” der. Nine olayları tıpkı benim size anlattığım gibi Şah’a anlatır. “Sonunda o delikanlının kellesini tepsile getirip önüme koydu. Ah evladım içim yandı pek de yakışıklı bir delikanlıymış.” der. Şah, nineye “Tamam nine sen görevini yaptın şimdi sıra bende.” der. Hemen hazineci başını çağırır “Şu nineyi hazineye götürün bin tane altın, bir top kumaş verin gönderin gitsin.” der. Şah hemen kadı efendiye seslenir. O mahkemede kocasını dizinde uyutan o yüzden de Şah’ın fermanını dinlemeyen kadının bugün o çok sevdiği kocasının kellesini kestiğini söyler. Bunun üzerine kadı efendi ne diyeceğini ne yapacağını şaşırır der ki “Şah’ım ben vicdanı kanaatimi uyguladım ama emir ferman senindir ne istersen onu yap.” der. Ama diğer yandan Şah “Kocasını bu kadar çok seven bir kadın altın, mücevher, saray için kocasının kellesini kesiyorsa bu dünyada bir tane bile güvenilecek kadın yoktur.” diye düşünür. Onun için de kendi ülkesinde ne kadar kadın varsa hepsini ya denize atmayı ya da kellelerini kesmeyi düşünür. Şah hemen emir verir o kocasının kafasını kesen kadını getirtir. Saray cellatlarına başını vurdurur. İşte bu yüzden Şah’ın kafasının çok karışık olduğu bir yandan ülkenin ileri gelen pehlivanlarının teker teker

kaybolması ardından bu kadının böyle yapması Şah'ın kafasını tamamen allak bullak etmiştir. İşte tam bugünlerde Kurt Hasan hikâyesi çıkmıştır. Vezir kaybolmuştur. Bu ülkede neler olur Şah çok merak etmektedir. Evet biz Şah'ı bu dertleriyle baş başa bırakalım. Biz yine Karaca'ya dönelim bakalım o neler yapmaktadır?

Karaca ise başka bir şehre gitmek için yola çıkar gideceği şehir bu sefer payitahttır. Çünkü payitahtta Şah'a yakın çok sayıda silahşorun olduğunu haber alır. Karaca atının başını doğru payitahta çevirir. Bu aklındaki planı uygulayarak payitahta kadar gider. Payitahta geldiğinde orada çok ünlü silahşorların olduğunu öğrenir yine bir hana misafir olur. Aynı şekilde hancı başını yanına çağırır, eline birkaç altın sıkıştırır. O silahşorların adreslerini bulup kendisine getirmesini söyler. Hancı başının altınları görünce ayakları yerden kesilir ta yerlere kadar eğilerek *"Tamam efendim."* der. Hemen ertesi günü işe başlar. Hancı başı payitahtta on beş tane silahşorun adresini ilk etapta getirir. Bunların arasında Şah'ın veziri Kara Vezir de vardır, o da çok iyi bir silahşordur. Ertesi günü Karaca yine tedbirli kıyafet giyer, kılık değiştirir, başlar şehirde adresleri aramaya. Yine o elindeki adreslerin hepsini tek tek öğrenir, not eder ve akşam hancı başına atını hazırlamasını söyler. Hancı başı Karaca'nın atını hazırlar. Karaca yine giyinir, kuşanır, hancı başı sorar *"Hayırdır efendim bu vaziyette nereye gidiyorsunuz?"* der. Karaca ise *"Gündüz çok sıcak gece atımla birlikte bir iki saat idman yapacağım dolayısıyla hantallaşmayayım formumu koruyayım. Ben bir iki saate kadar gelirim."* der ve atına atladığı gibi şehrin sokaklarında kaybolur. İlk adrese gider yine elinde yalın kılıçtır. Kapı yine geçten geç açılır yine karşısına don gömlek biri çıkar. Karaca kılıcı hemen boynuna vurur ve oradan uzaklaşır. Kendi kendine de *"Şunlardan silahşor mu olur? Bunlar kendini savunmaktan acizler."* der yine hana döner. Tam on günde on tane silahşorun başını aynı şekilde keser ama şehri bir korku bir panik almıştır. Olayları Şah yakından takip etmektedir. Ama nedense bu seri katilden ne bir haber ne de bir gören ya da tanıyan vardır. Üstelikte kendisini çok iyi gizlemekte kimse bu insanları öldüren kişi hakkında bir şey bilmemektedir. Şehrin en ileri gelen silahşorları bir bir öldürülür. Vezirlerine kolluk güçlerine yeniden güçlü bir emir verilir *"Bu neyin nesidir? Araştırın yoksa bu düşman ülkelerin işi mi? Bize oyun mu oynuyorlar yoksa bize bir savaş mı ilan edecekler de önce benim en önemli silahşorlarımı öldürüyorlar?"* der. Bu emri alan görevliler âdeta tetiktedirler. Şehri adım adım gözlerler devriye sayısı artırılmış gereken tedbirler alınmış ama yine de Karaca bunun bir yolunu bulur ve o gece sıra Kara Vezir'e gelmiştir. Bu akşam da onun evine gidecektir. Gündüz Karaca normal olarak Kara Vezir'in adresini iyice araştırır. Nereden geleceğini nereden gideceğini zor durumda neler yapacağını planlarını iyice kendince yapar. Nitekim de akşam gece yarısı yine atını hazırlar, silahlarını kuşanır ve handan ayrılır. Doğruca Kara Vezir'in evinin önüne büyük bir dikkatle devriyeleri de kollayarak gelir. Karaca sağı solu iyice tetkik ettikten sonra Kara Vezir'in kapısını çalar. Kara Vezir *"Gelenler zaptiye ya da kolluk güçleridir."* diyerek aynı şekilde don gömlek dışarı çıkmak için kalkar. O ara Kara Vezir'in hanımı da uyanmıştır. Zira kesilen kellelerin haberini Kara Vezir'in hanımı da duymuştur hemen hanım yerinden fırlar. Kara Vezir'e *"Sen nereye gidiyorsun?"* der. Kara Vezir de *"Duymuyor musun? Kapı çalıyor."* der. Hanımı *"Duyuyorum sende kesilen kelleleri duymuyor musun?"* der. Vezir de *"Duydum."* der. Hanımı *"Ee o zaman yatak odasına gider gibi bu vaziyette nereye gidiyorsun?"* der. Kara Vezir *"Ya ne yapayım?"* der. Hanımı *"Derhal giyin, silahlarınızı kuşan, atını eyerle, öyle dışarı çık, hadi bu gelen o kelle kesici ise."* der. Bunun üzerine Kara Vezir hemen geriye döner, üstünü başını giyer, silahlarını kuşanır atını eyerler. Bu arada Karaca kapıyı çalmaya devam eder. Kara Vezir kapıya yaklaşır, kapının sürgüsünü hanımına açtırır açtırmasına da hakikaten kapıda atın üzerinde sanki bir dev oturur. Elinde de yalın kılıç Kara Vezir bunu görür görmez *"Sen de kimsin be adam gecenin bu saatinde?"* der. Karaca *"Kes sesini de bin atını beni takip et yoksa kelleni gövdeninden ayırırım."* der. Kara Vezir çaresiz atını dışarı çıkarır biner hanımına *"Sen hakkını helâl et kitle kapını Allah izin verirse gelirim."* der ve Karaca'nın peşine atını sürmeye başlar. Karaca önde Kara Vezir arkadan onu takip eder ama Karaca'nın heybetinden Kara Vezir korkar. Bir yandan da *"Bu adam beni nereye götürüyor?"* diye kendi kendine sormaktadır. İkisi de böyle sürekli at sürerken Kara Vezir'in ne atı tutar ne de kendisi Karaca'yı tutar. Âdeta Karaca'yla at birbirlerini tamamlamış tam bir ikili oluşturmuşlardır. Kara Vezir içinden *"Bu adam beni şehirden iyice uzaklaştırır, herhalde ileride derelerin birinde beni indirip başımı kesecek."* diye içinden geçirir ve Kara Vezir'in aklına birden bir şeytani bir fikir gelir. Karaca'ya atını iyice sürüp yaklaşır. Karaca'nın arkasından sırtına öyle bir gürzünü vurur ki kendi kendine *"Bu daha iflah olmaz."* ama Karaca kendisine gürz değiştiğini hisseder ama sırtında zırh olduğu için çok hissetmez. Geriye dönerek *"Eeh Kula at biliyorum yoruldu ama kuyruğunu böyle sırtıma vurman da gerekmiyor."* der. Ardından *"Kula at beni iyi dinle bir daha kuyruğunu sırtıma vurursan sana ceza olarak tam üç gün yem vermem."* der. Bunu duyan Kara Vezir *"Aman Allah'ım ben ona var gücümle gürzümlü vurduğum adamsa atkuyruğunu vurdu sanıyor."* deyip daha çok korkmaya başlar. *"Belki de benim gürz vurduğumu anladı bana bir şey demedi benim anlamam için Kula atla konuştu."* diye düşünür. Ondandır Karaca'ya daha da öyle

herhangi bir harekette bulunmaz ve Karaca'nın peşinden hiç ayrılmaz. Ayrılrsa dahi Kula at, adım attırmaz, hemen yakalar. Vezir'in de kellesi gider ama Vezir *"Bu beni nereye götürüyor?"* diye meraktan da çatlamaktadır. Karaca'yı takip etmekten başka da bir çaresi yoktur. Her ikisi de sabaha kadar at sürmüşler dolayısıyla atlarda kendileri de yorulmuşlardır. Bir çayırılık yerde bir gözenin başında Karaca durur. Vezire attan inmesini söyler kendi de iner. Burada bir müddet dinleneceğini atlarında hem dinlenip hem de karınlarını doyurmalarını söyler. Orada bir iki saat dinlendikten sonra tekrar atlara binip yola koyulurlar ikisi de hiç konuşmuyorlardır. Bu yolculuk yaklaşık tam bir hafta sürer. Sonra çok dağlık acayip bir arazisi olan bir yere gelirler. Orda akşamın olmasını beklemeye başlarlar. Aslında burası haramilerin saklandığı yerden başkası değildir tabii ki Karaca buraları çok iyi bilmektedir. Biraz bekledikten sonra bakar ki haramiler gelirler, atlarını mağaraya çekerler. O güvenli kalelerine girip kapıyı sürgülerler. Kara Vezir bu olanları hayretle izler, hiçbir anlam veremez. Karaca'yla Vezir gece yarısına kadar bekler. Haramilerden iyice sesler kesilir. Haramiler yerler, içerler, sarhoş olup iyice uykuya dalarlar. Bundan iyice emin olan Karaca hemen harekete geçer. Karaca daha önce oraya getirdiği sakladığı çelikten demir kazıkları gider sakladığı yerden getirir. Vezirin önüne koyar. Vezir bir çelik kazıklara bakar bir de Karaca'ya bakar. *"Bunlar ne olacak?"* diye sorar. Karaca başını iyice kaldırır *"O yukardaki deliği görüyor musun?"* der. Vezir *"Evet görüyorum"* der. *"İşte ben oraya çıkacağım."* der Karaca. Vezir sorar *"Tamam ama nasıl çıkacaksın?"* der. Karaca *"Bu kazıkları taşa çakarak merdiven yapacağım öyle çıkacağım."* der. Karaca *"Hadi bakalım al şu kazığı şu taşa çak bakalım."* der. Vezir hemen bir kazık alır bir de taş alır kazığa vuracağı anda Karaca *"Dur dur sen ne yapıyorsun? Bütün haramileri başımıza yığacaksın."* der. Vezir *"Ya nasıl olacak?"* der. Karaca Vezir'in elindeki çelik ince uçlu kazığı, taşa koyup elinin tartıyla yani avucunun içiyle elin aya kısmıyla öyle bir vurur ki kazık taşa yarıya kadar oturur. *"İşte böyle çakılır."* der. Kara Vezir bir kez daha hayrete düşmüştür. Hayretle Karaca'ya bakar. Kara Vezir kendi kendine *"Aman Allah'ım bir insanda bu kadar güç olur mu?"* der. *"Ben ömrümde ne böyle bir şey gördüm ne de duydum."* Karaca Son hazırlıklarını yaptıktan sonra Kara Vezir'e şunları söyler. *"Bak ben şimdi yukarı bu kazıkları çaka çaka çıkacağım yukarda sen de gördün yedi tane harami var. Ben onların başlarını keser aşağı atarım eğer ben çıktıktan sonra ilk on dakikada bir kelle aşağı gelirse bil ki ben yukardaki haramilerin işini bitiriyordum. Bak sana şunu da söyleyeyim, ben yukarı çıktım diye sakın bırakıp kaçma beni bekle yok baktın ki aradan yarım saat geçti kelle falan gelmiyor işte o zaman sen kendi atını bırak benim Kula'ya bin ancak seni o Kula at kurtarır. Sakın kendi atına binme. Seni yolda yakalar öldürürler."* der. Ardından şunları da ekler: *"Eğer ben yukarı çıkar mağaraya girer girmez sen benim atıma binip kaçarsan yani benim Kula'yı götürürsen dediğim zamanı beklemem. Fırsat bu fırsat dersen ben o kelleleri alır, bir ay sonra da olsa yer yarılsa sen içine girsene de ben yine seni arar bulur, gelir, kelleni keserim."* der. Kara Vezir Karaca'nın gözlerine bakarak eğer korkusundan eğerse Karaca'nın yiğitliğinden çok etkilenir. Karaca'ya *"Kesinlikle bana güven ben yarım saat beklemeden buradan ayrılmam sana şeref sözü."* der ve Karaca o kazıkları heybe olarak sırtına alır. Kayaya yaklaşıp heybeden aldığı kazığı kayaya çaka çaka ta yukarıya çıkar. Sonunda çok büyük uğraşlar Sonucunda mağaradan içeri girmeyi başarır. Bunu da Kara Vezir seyretmektedir. Karaca'nın dediği gibi içeride bir şakırtı kılıç sesi gelmeye başlar. On dakika sürmeden kelleler bir bir aşağı dökülmeye başlar. Önce harami başının kellesini sonra diğerlerinin derken bir tek hikâyesini dinlediği Ömer'e gelince şöyle Ömer'in gözlerine bakar âdeta Ömer Karaca'nın gözlerine bakarken hem yalvarır hem de Ömer bu kişinin gözlerinin harami başıyla daha önce gelen Karaca Kız'ın gözleri olduğunu tanır. *"Ne olur bana kıyma."* der gibidir. Ve birden Ömer cesaretini toplayarak ani bir refleksle *"Karaca dur beni öldürme benim sana çok önemli haberim var."* der. Karaca Ömer'in kendisini tanıdığını anlamıştır. *"Herhalde kellesini kurtarmak için bir yalan söyleyecek."* diye düşünür. Ama Karaca yine de sorar *"Neymiş o haberin?"* der. Ömer'se Karaca Kız'a *"Nişanlın Yakup Han var ya."* Karaca Yakup Han'ın adını duyunca daha da çok sinirlenir. Birden daha da şiddetlenir *"Ulan hain oğlu hainler hep birlik olup benim Yakup Han'ımı öldürdünüz şimdi de benden merhamet dileniyorsun alçak herif."* der. Ömer ise *"Aman Karaca Kız bir dakika ne olur beni dinle."* der. Karaca *"Söyle ulan ne söyleyeceksen lafi geveleyip durma."* der. Ömer Karaca Kız'a *"Nişanlın Yakup Han var ya o ölmedi, yaşıyor, sağ!"* der. Karaca *"Ne diyorsun sen benimle dalga mı geçiyorsun?"* der. Ömer *"Kesinlikle hayır doğru söylüyorum Yakup Han ölmedi yaşıyor."* der. Bunu duyan Karaca âdeta bir çılgılık atar. Ömer'e *"Yalan söyleme kelleni kurtarmak için bunu söylüyorsan seni kırka bölerim."* der. Ömer'se *"Yok vallahi gel göstereyim."* der ve Karaca'ya kendisini takip etmesini söyler. Karaca arkada Ömer önde o mağaranın içinde biraz gittikten sonra bakar ki kapının önünde bir nöbetçi beklemektedir. Ömer *"İşte şu içeride ama kapıda nöbetçi var."* der. Karaca zaten yalın kılıçtır. Oraya doğru yönelir. Karaca'yı gören nöbetçi saldırmaya kalkar ama Karaca onun da bir vuruşta kellesini alır. İçeri girdiğinde Yakup Han'ın elleri bağlı o şekilde duruyordur. Karaca Yakup Han'ı görür görmez *"Yakup Han!"* diye bağırır. Yakup Han ise

gördüklerine bir türlü inanamaz. “Karaca’m sen misin?” der. Karaca “Evet benim Yakup Han’ım.” der. Hemen ellerini ayaklarını çözer ve birbirlerine sarılırlar. Karaca Ömer’e dönerek Ömer’e bu iyiliğinden dolayı ve Ömer’in merhamet dilenircesine bakışları karşısında onu öldürmeye kıyamaz. Ömer’i bağışlar orda Ömer’e şunları söyler. Ömer kendisini tanımasın diye Karaca, Ömer’i tanımamazlıktan gelerek Ömer’e “*Senin adın ne bakayım?*” der. “Ömer.” diye cevap verir. Ömer’se Karaca’ya “*Ben seni gözlerinden tanıdım sen Karaca Kız’sın.*” der. Karaca Kız ise harami başıyla dövüşürken Ömer’in harami başını kesişini seyretmiş ve Karaca’ya hiç müdahil olmamıştır. Çünkü Ömer Karaca’yı tanımış Karaca’nın burada olma sebebini anlamıştır. Onun için de karışmaz sadece Karaca’yı dövüşürken seyreder. Karaca’nın salladığı kılıca ve Karaca’nın silah kullanma tarzına hayran kalmış âdeta Karaca’yı diğer haramileri öldürürken seyretmiştir. Zaten Karaca da Ömer’i tanıır daha önce hikâyesini dinlediği için acımadır ona pek dokunmaz. Karaca da Ömer’i göz ucuyla takip etmektedir. Karaca mağarayı şöyle göz ucu ile bir taradıktan sonra Ömer’e dönerek “*Ömer hadi bakalım çabucak neyin var neyin yok al, hatta buradan haramilerin atlarını ya da kıymetli neleri varsa onların yerini de biliyorsan onları da al. Nasıl olsa aşağıda haramilerin atları var onlardan iyi bir tanesini bana vereceksin. Yakup Han binecek diğerleri senin olsun buradaki kıymetli eşyaları onlara yükle ve buradan onları da alarak buradan ayrıl git. Ama önce şimdi bizimle aşağı geleceksin ve bu kalenin kapılarını açacaksın benim aşağıda bir adamım beklemektedir. Sen kapıları kapatma biz gittikten sonra gel alacağını al sonra da çek git.*” der. Bu durumu ise Yakup Han hayretler içerisinde izler hem bir yandan çok sevinir. Bir yandan da Karaca’ya kavuştuğuna o kadar dua eder ki. O mağarada haramilerden geriye kalan kılıç, ok ve yay o anda Yakup Han’a ne lazımsa alır. Çünkü yola gideceklerdir yolda lazım olabilir. Karaca Ömer’e dönerek “*Şimdi hadi bakalım benimle aşağı in.*” der. Gecenin karanlığında Karaca’nın başında miğfer, gözlerinde maske, sırtında zırh âdeta bir devi andırmaktadır. Karaca Ömer’e “*Düş önüme.*” der. Ömer önde Karaca ve Yakup Han arkada merdivenlerden inmeye başlar. Sürgülü taşı açıp dışarı çıkarlar. Diğer yandan Kara Vezir korkusundan dizleri tir tir titrer. Bakar ki altı tane kelle gelir yedincisi yok. Başlar beklemeye on dakika 20 dakika geçer, gelen giden yok. Vezir Karaca’yı yine mağaraya çıktığı yerden incek diye yukarı bakarak beklerken birden taşın içinden “*Hırrr!*” diye taştan bir kapı açıldığını görünce çok korkar. Kaçmaya yeltenirse de Karaca “*Korkma Vezir benim geldim.*” der. Karaca’nın sesini duyan Kara Vezir rahatlar bakar ki Karaca’nın yanında iki kişi daha var. Karaca’ya sorar “*Kim bunlar?*” diye. Karaca “*Orasını ne sen sor ne de ben söyleyeyim.*” der. Önce Ömer’i gösterir “*Bu haramilerin adamı bana dünyayı bağışladı onun için ben de onun canını bağışladım.*” der. Vezir “*Ya bu adam kim?*” der. Karaca da “*O adam benim canım uğruna ölebileceğim tek kişi Yakup Han.*” der. Vezir “*Hım anladım herhalde bu kardeşidir.*” diye düşünür. Karaca da asıl gerçeği anlatmaz çünkü ne yeridir ne de zamanıdır. Karaca “*Ey Vezir, şimdi bunu sana bu saatte anlatamam hadi binin atlara gidelim. Ben sana olanları sonra anlatırım.*” der. Karaca Kız Ömer’e dönerek “*Hadi bakalım bize çok iyi bir at getir.*” der. Ömer koşar harami başının atı en iyisidir o atı eyerler getirip Yakup Han’a teslim eder. Karaca Ömer’e dönerek “*Hadi bakalım Ömer buradan alacağını al sonra da sen atına bin buraları terk et.*” der. Ömer “*Tamam efendim ben bundan sonra ne gerekiyorsa yaparım.*” der ve Karaca’ya “*Allah senden çok razı olsun sen beni bu hayattan kurtardın ben de artık köyüme gidip o küçük bıraktığım oğlumu ve annemi babamı göreyim zira onları çok özledim. İzin verirsen elini öpeyim.*” der. Karaca ise “*Kesinlikle olmaz sen burada işini çabuk bitir ve hemen ayrıl.*” der. Ömer ise tekrar Karaca’ya dua eder ve atların kaldığı mağaraya doğru giderken Karaca Ömer’e “*Bana bak biz gideceğiz bir daha buraya gelmeyiz giderken buradaki atları da al git burada binecek kimse yok.*” der. “*Şunu da söyleyeyim.*” der. Karaca “*Biz gidince sen burada kalır haramiliğe devam eder milletin canını yakarsan bu sefer sırf senin için gelir kelleni hiç acımadan alırım, ona göre tamam mı?*” der. Ömer “*Aman Karaca Kız ben sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Ben zaten bu hayattan çok sıkıldım usandım ama başka da yapacak bir şeyim yoktu. Bu haramilerin içine karıştım, bir daha da çıkamadım. Çıksam beni ve ailemi öldüreceğini söylerdi harami başı bana devamlı korku verirdi. Bir tek bana değil diğerlerine de aynısını söylerdi. O yüzden kimse ayrılmaya cesaret edemezdi. Şimdi ise Allah yardım etti senin sayende bu hayattan kurtuldum. Bir daha mı? Tövbeler olsun. Sana ne kadar teşekkür etsem azdır hakkını bana helâl et.*” der ve oradan ayrılmak için hazırlıklara başlar. Karaca ise atına biner. Yakup Han da ata biner. Karaca Vezir’e de atına binmesini söyler. Kara Vezir de atına biner. Karaca Kara Vezir’e “*Yine beni takip et.*” der. Kara Vezir ise hele bunları bu olayları gördükten harami başının kellesini aldıktan sonra bu dev adamdan iyice korkmaya başlar. “*Hem önceden bu adam tek kişiydi şimdi iki kişi oldular.*” diye düşünür. Karaca Vezir’e ne derse desin dediklerini harfîyen eksiksiz yerine getirir. Bunlar yollarına devam ededursun biz haberi Kara Vezir’in şehrinden yani Haşim Şah’ın payitahtından verelim...

Payitahtta on tane ünlü pehlivan silahşorların kellesi kesilmiş Kara Vezir'i de alıp götürmüştür. Bu Kara Vezir'in hanımı ise ağlar, sızlar, feryat eder ta Şah'a kadar çıkar. Kara Vezir gideli bir haftayı geçmiştir. Hiçbir haber yoktur herkes Şah dâhil Kara Vezir'in akıbetini merak etmektedir. İşte tam o sırada bu Kurt Hasan'ın hikâyesi tüm etrafa dolayısıyla Şah'ın kulağına kadar gelmiş, Şah da “*Bu olayla kaybolan yiğitlerin bir ilintisi var mı acaba?*” diye kafasından geçirmektedir. Bu olaylara bir türlü anlam veremez. Şimdiye kadar bu yiğitler silahşorları öldürür. Şimdi ise Kara Vezir kaçırılmıştır. Buna da bir anlam veremez. Tabii ki Kara Vezir kaçırıldıktan sonra ölümler durmuştur. Hâkim Şah'sa kimseye bir şey söylemez ama iç dünyası karmakarışıktır. Tabii ki bir yandan da hayat devam etmektedir. Şah her zamanki gibi günlük olarak periyodik devlet işlerini yürütmekte, devletini idare etmeye devam etmektedir. Bu arada da bu Kurt Hasan hikâyesi kafasına takılmıştır. Onu da merak eder. Şimdi Şah'ı böyle bırakıp biz yine Karaca'yla Kara Vezir'e dönelim...

Karaca ve Yakup Han atını hiç durmadan sürer. Kara Vezir de arkalarından gelmektedir. Bu sefer yine nereye gittiklerini bilmez. Karaca da ağzını açıp Kara Vezir'e bir kelam etmez. Karaca, Yakup Han ile Vezir'den elli metre ileride koyu bir sohbet içerisinde gider. Ara sıra arkalarına dönüp Vezir'i kontrol eder. Vezir'se Karaca'yla Yakup Han'ın sohbetlerini duymaz ama sohbetin tatlı olduğunu anlar. Kara Vezir'in aklına birden çocuğu, hanımı, memleketi gelir ve şu dörtlükleri söylemeye başlar. Karaca dinlemektedir. Kara Vezir bilir ki kumanda Karaca'dadır ve Yakup Han'ın bir etkisi olup olmayacağını bilmemektedir. Onun için de Karaca'ya söylemeye başlar. Belki Karaca bunları duyar da merhamete gelir beni bağışlar diyerek bakalım neler söylemiş:

*Sizler şahit olun dumanlı dağlar
Sonu görünmeyen yola giderim
Evde çoluk çocuk yoluma ağlar
Bilmem ne diyara ele giderim*

Karaca bu dörtlüğü dinlerken bir yandan gider bir yandan da Kara Vezir'i dinler. Hiç arkasına bakmaz. Kara Vezir bakar ki Karaca hiç kılını kıpırdatmaz belki şu dörtlükte beni duyar da merhamete gelir diye ikinci dörtlüğünü şöyle söyler:

*Seyrelerim ovasına taşına
Neler gelir kim ne bilir başıma
Merhamet et gözlerimin yaşına
Karışır ummana sele giderim*

Karaca bu dörtlüğü de dinler anlar ki “*Herhalde Kara Vezir kendisini öldüreceğimi sanıyor ama öyle olmadığını biraz sonra anlayacak.*” der. Kara Vezir'se ikinci dörtlüğünü de söyler. Karaca'nın tepkisini bekler ama Karaca hiç dengini bozmaz yoluna devam eder. Kara Vezir Son dörtlüğünü de şöyle aldı bakalım ne der? Belki Karaca bunu duyar da merhamete gelir diyerek elini Son kez kulağına atıp şöyle söyler:

*Kara Vezir ne karaca yazım var
Yüreğimde bilinmeyen sızım var
Benim daha süt emecek kuzum var
Gözyaşımı sile sile giderim*

Der Kara Vezir türküsünü bitirir. Karaca hiç aldırış etmez yollarına devam eder. Yakup Han “*Bu adamı ne yapacaksın, neden götürüyorsun?*” diye Karaca'ya sorar. Karaca da “*Sevgili Yakup Han'ım bu geceyi de geçirelim, bizim sevda pınarının başına gidelim, ben sana da bu arkamdaki Kara Vezir'e de her şeyi anlatacağım.*” der. Yakup Han “*Ne bu adam Vezir mi?*” der. Karaca “*Evet Vezir ama biraz sabırlı ol hele bir dinlen ben her şeyi sana anlatacağım.*” der. Yakup Han “*Tamam.*” der ama içini de bir merak kaplar, “*Karaca'nın bu Kara Vezir'le ne işi vardı acaba? Beni öldü bilip de bununla mı evlenecekti?*” diye düşünür ve böylece yola devam eder. Sonra o geceyi dağda geçirirler. Sabah erkenden yola çıkarlar tekrar atlarını sürmeye başlarlar. Ertesi gün Yakup Han bakar ki kendi köylerinin arazilerine gelirler. Yakup Han âdeta heyecandan uçar. Acaba annesi babası ne yapıyorlardı? Yakup Han'ı unutmışlar mıdır? Kafasından bunları geçirirken Yakup Han birlikte köye gideceklerini zannederken bakar ki Karaca Kız atını yaylaya doğru sürmeye başlamış. Yakup Han Karaca'ya “*Karaca nereye gidiyorsun köyümüz geride kaldı.*” der. Karaca “*Yakup Han sen de Vezir de beni takip edin.*” der ve biraz daha takip ettikten sonra bakar ki o sevda

pınarının başına doğru gittiklerini Yakup anlar. Yakup Han pınarın başına geldiğinde bakar ki Karaca'ya eğer bir gün ben ölürsem beni tam buraya gömün dediği yerde bir mezar var. Karaca da Yakup Han da Vezir de mezarın başına gelir atlarından inerler. Ne Yakup Han ne de Kara Vezir bir şey anlamamıştır. İkisi de birbirlerinin gözlerine bakarlar. Sonunda Yakup Han dayanamaz Karaca'ya dönerek *"Artık neler oluyor bize anlatır mısın canım?"* der. Karaca da *"Tabii ki anlatacağım."* der ve Karaca başlar anlatmaya. Yakup Han'a dönerek senin *"Kaçırıldığın gün neler oldu? Önce sen anlat."* der. Yakup Han da başlar anlatmaya Vezir de Karaca da can kulağıyla dinlemektedir. Vezir bir Yakup Han'a bir de Karaca'ya bakmaktadır. Yakup Han söze şöyle başlar *"Ben yayladan gelirken haramiler önümü kestiler. Ben de onlarla dövüşmeye başladım, üç tanesini öldürdüm. Sonunda diğer adamları benim üzerime çullandılar. Beni yakaladılar, benim öldürdüğüm adamlardan bir tanesinin elbisesini soydular, bana giydirdiler. Benim elbisemi de o cenazeye giydirdiler. Sonra o cenazeyi çalı toplayıp yaktılar. Sonra da kendi aralarında bir şey konuşup içlerinden bir tanesini size gönderdiler. Bizse cenazeyi orada yanmış halde bırakıp oradan bu sizin geldiğiniz mağaraya götürdüler. Ben bu kadarını biliyorum. Onlardan ayrılırken beni bağlıyor başımda bir nöbetçi bırakıyorlardı."* der. Karaca Kız *"Tamam buraya kadar doğru bundan sonrasını ben anlatayım. O yanan cenazenin haberi köye geldi. Köy halkı koştu, cenazenin yüzü yandığı için elbiselerinden senin olduğuna karar verdiler. Ben de aynı şekilde yüzü tamamen yandığı için elbiselerinden senin olduğuna inandım. Ağladım ağıtlar yaktım, saçımı başımı yoldum. Aynı şekilde annen de baban da perişan oldular. Bense seninle hatırlar mısın şu pınarın başında birbirimize söz vermiştik? Kim evvel ölürse burayı kullanacaktı? Sen beni pınarın sağ tarafına, bense sol tarafına mezarımız yapılacaktı. Ama önce sen öldüğün için ben seni annenden babandan aldım senin vasiyetin gereği buraya bir mezar eştirdim ve senin sandığım cenazeni buraya kumladım ve senin intikamını almaya yemin ettim. Senin intikamını almadan ölmek bana haramdır diye yemin ettim ve bunun için hazırlıklara başladım. Vezirin hikâyesine gelince o da çok uzun bir hikâye. Ben bu Kara Vezir'i bulana kadar memleketin on tane en ileri gelen pehlivan ve silahşorlarını öldürdüm, kellelerini aldım."* Bunları Yakup Han da Vezir de hayretle dinlemektedir. *"Bana çok yiğit bir adam lazımdı. Bu adam ben haramilerle vuruşurken benim yanımda olacak sonra da ben haramileri öldürdükten sonra buraya gelecektik. Ben kendimi öldürecektim bu Vezir de beni senin yanına kumlayıp çekip gidecekti. Çünkü benim köylülerimden hısımlarım akrabalarım hiç birisi ne beni öldürürlerdi ne de buna izin verirlerdi onun için beni öldürüp kumlaması için bunu yapacak adamın yabancı olması gerekiyor ve beni de tanımaması gerekiyordu. Kara Vezir hâlâ beni bir erkek savaşçı olarak biliyor."* der ve ardından bunun üzerine Karaca Kız başındaki kaskını ve zırhını çıkarır, siyah saçları beline kadar dökülür ve kalkar Yakup Han'a sarılır. *"Şükürler olsun sen yaşıyorsun bunlara gerek kalmadı Vezir de bu aşkıma şahit olsun hem de birkaç gün misafirimiz olsun diye ta o mağaradan buraya kadar getirdim."* der. Yakup Han da Vezir de bu hikâyeyi Karaca'dan dinleyince ikisi de başlar ağlamaya. Yakup Han Allah'a çok şükreder der ki *"Allah'ım sana şükürler olsun ki bana böyle bir güzel sadık yar verdin."* diye hamdeder. Kara Vezir de Allah'a hamdeder ki *"Allah'ım bu asır ve devirde hâlâ böyle sadık sözünün eri, son derece eşine sözüne bağlı kadınlar var."* der ve şükreder. Bunlar köye doğru yola çıkarlar ama Kara Vezir'in aklına bu kaybolan öldürülen silahşorların Karaca tarafından öldürüldüğünü öğrenince çok daha hayrete düşmüştür ve daha fazla dayanamaz yolda giderken Vezir Karaca Kız'a sorar. *"Peki Karaca sen neden o silahşorları ve pehlivanları öldürdün?"* der. Karaca da şöyle cevap verir. *"Ben intikam almaya yemin etmişim, onun için de benim yanımda yüreği bileği sağlam insanlar istiyordum. Benimle haramilerle vuruşacak, bana yardım edecek, bu katiller sürüsünü ortadan kaldıracak, bana yardım edecek bir yiğide ihtiyacım vardı. Benim aklımdaki silahşorlarsa atını binmiş, silahını kuşanmış, zırhını giyinmiş, okunu yayını almış şekilde karşıma çıkmalarını bekliyordum ama maalesef onlarsa dediğim gibi karşıma don gömlek çıkıyorlardı. Ben çok büyük hayal kırıklığına uğruyor, kızıyor, bunların kendine hayrı yok bana ne faydası olacak diye hepsini birer birer öldürdüm. En son senin kapını çaldım eğer sen de öyle don gömlek çıksaydın senin de başını vuracaktım."* der. Kara Vezir'i derin bir düşünce alır bir an o geceyi hatırlar o da diğerleri gibi don gömlek çıkacaktır ama hanımı buna izin vermemiştir. *"Demek ben de çıksaydım Sonum diğerleri gibi olacaktı"* der. Kara Vezir o kaybolan arkadaşlarının akıbetini böylece öğrenmiş olur ama diğer yandan da şu hayretini gizleyemez. Karaca'ya *"Peki senin adın ne?"* der. Karaca da benim adım *"Karaca Kız."* der. Vezir *"Peki Karaca ben yaklaşık on iki gündür seninleyim, her işi kendin yaptın haramileri kendin öldürdün ben şu kadar işe yaramadım bir tek harami kalesinde sen gelene kadar atımı tuttum."* der. Karaca *"Evet, ben yine kendi işimi kendim görürdüm, atımı gizli bir yere bağlayabilirdim de. İşim bittikten sonra geri atıma binip kendi köyüme gelirdim. Demin de dedim ya ben kendimi de öldürebilirdim bir benim yanımda ben haramilerle dövüşürken korkup kaçmayacak benim arkamda duracak, benden ve yanımdan hiç ayrılmayacak, senin gibi mert yiğit ne yaptığını bilen birine ihtiyacım vardı iki bir kadının namusuna yan gözle bakmayacak onu koruyup kollayacak birisi lazımdı. Üçüncüsü de ben Yakup Han'a*

söz verdim onun yanına gidecektim orada birlikte olacaktık. Bunun içinde benim ölmem lazımdı. Ben dediğim gibi bir hançerin üstüne düşer ölürdüm ama ben öldükten sonra benim cenazem dışarıda kalacak kurt kuş yiyecek belki de bir mezarım olmayacaktı. İşte ben seni bu görevleri yerine getiresin diye ta buralara kadar getirdim ama şimdi ise Allah'a çok şükürler olsun buna ihtiyaç kalmadı. Rabbim beni Yakup Han'ıma kavuşturdu. Ama olsun sen yine de benim yanımda mertçe gelip durdun. Ben haramilerin kalesinden inine kadar beni bekledin kaçmadın ben senin gerçek bir yiğit olduğunu o kaleden inince atların başında beklerken anladım onun için sana çok teşekkür ediyorum. Allah senden razı olsun." der. Karaca, Kara Vezir'e dönerek "Ey değerli insan şu az ilerde bizim köyümüz var. Şimdi Yakup Han'ın annesi ve babası diğer yandan benim annem, abilerim; beni ve Yakup Han'ı görünce ne yapacaklar acaba?" diye merak etmeye başlar. Kendi kendilerine bir sohbet muhabbet içerisinde köye doğru ilerlerken Yakup Han Karaca'ya "Karaca şunu burada Kara Vezir'in ve Allah'ın huzurunda söylemek istiyorum. Sen benim hayatımı kurtardın bu hayatı bana yeniden bahşettin, yetmedi kendini yine benim için feda etmeye kalktın, canını defalarca tehlikeye attın, ben sana minnet borçluyum. Bana Kara Vezir'in yanında ve Allah'ın huzurunda hakkını helâl eder misin?" der. Karaca Kız "Aman Yakup Han'ım bu can sana kurban olsun senin gibi bir yiğide bir can ne ki?" der ve Yakup Han'a tekrar sarılır ağlar. Yakup Han ise Karaca Kız'a "Benim canım da sana bir kez değil bin kez feda olsun." der ve şöyle devam eder. "Karaca'm şimdi köye gireceğiz önce kime gidelim size mi yoksa benim anne ve babamı mı ziyaret edelim?" der. Karaca Kız hiç tereddüt etmeden "Tabii ki önce size gidip senin annenin babanın elini öpüp onların acılarını dindireceğiz. Sonra da benim annemin elini öpeceğiz inşallah." der. Yakup Han buna daha çok sevinir. Tabii ki Kara Vezir bu konuşmaları dikkatle dinler bir yandan bu gençlere gıpta ile bakar bir yandan da böyle mert insanları tanıdığı için Allah'a şükreder. Hâlâ bu devirde böyle sevgi böyle aşk yaşandığına şaşırır. Yakup Han Kara Vezir'e dönerek "Kara Vezir sen artık benim misafirimsin birkaç gün benim misafirim olduktan sonra kendi şehrine seni yolcu ederiz inşallah." der. Kara Vezir bu mutluluğa vesile olduğu için bu işe çok sevinir ve Karaca'nın köyüne doğru yola çıkarlar. Sonunda köye gelirler önce Yakup Han'ın evlerine gelir, kapının önünde dururlar. Karaca'nın atı Kula at bir iki defa kişner. Bu at kişnemesini duyan Yakup Han'ın anne ve babası kapıya çıkarlar. Bir de ne görsünler kapıda üç tane atlı attan inerler ve içlerinde Karaca'yı hemen tanır ama Yakup Han'ın saç sakal uzamıştır nerdeyse tanınmayacak haldedir. Zaten Kara Vezir'i tanımamaktadır. Yakup Han'ın babası "Karaca hayırdır bunlar kim?" der. Karaca Kız "Babam tanımadın mı bu oğlun Yakup Han." der babası "Ne Yakup Han mı?" der. Bir çılgık atar hemen Yakup Han'ın boynuna sarılır başlar ağlamaya. O ara Yakup Han'ın annesi olanları seyretmektedir. Kocasının birisinin boynunda ağladığına bir anlam veremez. O ara Yakup Han babasını bırakır annesine koşar sarılır "Annem ben geldim oğlun Yakup Han." der. Anne sevincinden düşer bayılır. Hemen su getirirler suyla ayıltır, içeri alırlar. Âdeta evde bir bayram havası yaşanmaktadır. Derken konu komşular duyar Yakup Han'ın evlerine akın ederler. Bu haber köyü dakikalar içerisinde sarar ve köyde bir bayram havası yaşanır. Yakup Han'ın babası kurbanlar keser. Allah'a şükürler ederler. Köylüler toplanırlar Yakup Han'ın yaşadığına çok sevinir ve sorarlar "Yakup Han bu nasıl oldu bizler seni öldü biliyorduk." derler. Şimdi de Karaca'nın annesi Döne Sultan'dan haber verelim...

Döne Sultan bir yandan eşi Hasan Ağa gideli tam yedi yıl olmuştur, bir haber yoktur. Döne Sultan, Hasan'ına yanarken bir de Karaca Kız'ın ortadan kaybolmasına çok üzülür gece gündüz ağlar, ağıtlar yakar onu hiçbir şey teselli etmez. Döne Sultan'ın gözleri yolda kulakları seste öyle bir haber gelecek diye beklemektedir. Acaba Hasan'ına ne olmuştur? Hasan'ı ölü müdür? Yoksa yaşıyor mudur? Bir haber yoktur ya Karaca Kız'a ne olmuştur? O da mı ölmüştür? Yoksa yaşıyor mudur? Hiçbir şey bilmiyordur. Döne Sultan'ın ne gecesi belli ne de gündüzü bellidir. Öylesine çaresiz bir şekilde beklemekten başka bir şey yapamıyordur. İşte tam bu sırada köye yayılan bir haberle Döne Sultan da şaşırmış bu haberi alır almaz sevinç çılgınlıkları atarak Yakup Hanların evlerine doğru koşmaya başlar. Diğer yandan Karaca'nın abileri de aynı haberi alınca onlar da anneleriyle birlikte sevinerek çılgınlıkları atarak Yakup Hanlara doğru koşmaya başlarlar. Yakup Han ise olan olayları o anda gelen komşularına başlar anlatmaya... Başından geçenleri harami başıyla olan olayları anlatır. Kaç yıldır esir tutulduğunu, kendisini, Karaca Kız ve Kara Vezir'in kurtardığını kısaca anlatır. Tabii ki köy halkı hayretler içerisinde. Tabii Döne Sultan ve oğulları koşarak Yakup Han'ın evine gelmişlerdir. Onlar da gelince yeniden çılgınlıklar, sevinçler, bağırılmalar, sarılmalar aynı manzara bir kez daha yaşanır. Birbirlerine sarılıp ağlaşırlar, bunlar sevinç gözyaşlarıdır. Karaca'nın annesi Karaca'ya durup durup sarılmakta gözlerine inanamamaktadır. Kardeşleri yine öyle çok büyük bir sevinç yaşamaktadır. Bu gözyaşları sonra yerini sevince bırakır. Ardından koyu bir sohbet başlar. Tabii ki aralarında bir de koskocaman bir Vezir vardır. Bu köye ilk defa belki bir Vezir gelir, halkla sohbet eder. Onları dinler tabii ki halk da Kara Vezir'i merak etmektedir. Halk acaba burada Kara Vezir'in ne işi vardır diye merak etmektedir. O kesilen kurbanlardan hemen etler pişirilip sofralar kurulur. Köylüye

ikramlarda bulunulur, sadakalar verilir. Karaca'nın annesi artık kızına “*Hadi Karaca'm artık evimize gidelim.*” diyerek Yakup Han'ın babasından müsaade ister. O da “*Tabii ki müsaade sizin.*” der. Karaca Kız ise Kara Vezir için de izin ister. Yakup Han'a “*Biliyorsun o on günlük yoldan benim için geldi şimdi ise Kara Vezir benim misafirimdir.*” der. Yakup Han'ın babası ve Yakup Han bu durumu olumlu karşılar. Kara Vezir'e izin verirler. Karaca Kız, Kara Vezir'i alıp evlerine doğru gider. Bu arada Döne Sultan da kızı için kurbanlar hazırlatmıştır. Hemen evin önüne gelir gelmez ayaklarının dibinde yedi tane kurban keserler. Yine kazanlar kurulur, etler pişirilir, konu komşuya ikramlarda bulunulur. Karaca'nın abileri Kara Vezir'i en iyi şekilde misafir etmeye çalışırlar, onu memnun etmek için ellerinden geleni yaparlar. Kara Vezir ise Karaca'nın kardeşleriyle sohbet ederken Karaca'yla Yakup Han'ın nişanlı olduğunu birbirlerini çok sevdiklerini bildiğini eğer arzu ederlerse burada düğünlerini de yapıp öyle gitmek istediğini söyler. Karaca'nın kardeşleri en büyükleri olan Ahmet, Kara Vezir'e dönerek “*Değerli Vezir'im ona Karaca Kız karar verir. Ona biz karar veremeyiz kendisiyle bir konuşalım sonra karar verelim.*” derler. Kara Vezir'se “*Tamam o zaman Karaca Kız'ı çağırın buraya bir konuşalım.*” der. En küçükleri olan Yusuf gider Karaca Kız'ı çağırır. Karaca Kız içeri girer ve “*Buyurun.*” diye ayakta sorar, “*beni çağırtmışsınız.*” der. Kara Vezir “*Evet Karaca önce şöyle bir otur.*” der. Karaca oturur ve “*Buyurun.*” der. Vezir Karaca'ya “*Bak Karaca beni ta on günlük yoldan önüne katıp buralara getirdin. Ben de bu işin Sonunun ne olacağını bilmiyordum bir korku içerisinde ardın sıra geldim ama olaylar o kadar güzel gelişti ki Allah'a hamdolsun çok güzel şeylere şahit oldum. Senin Yakup Han'la nişanlı olduğunu öğrendim. Eğer sen de istersen ben de buradayım sizlerin düğününü yapmak bu güzel olaya da şahit olmak isterim.*” der. Karaca Kız önce bir iki dakika düşündükten sonra “*Evet Kara Vezir güzel düşünmüşsün ama benim babam yedi yıldır kayıp ve bizler çok badireler atlattık şimdi ise şükür başımıza gelen olayların üstesinden Allah'ın yardımıyla geldik. Ben sana çok teşekkür ediyorum seni ta buralara kadar arımdan sürükledim ama sebebini sen biliyorsun hakkını bana helâl et. Ben birkaç ay daha beklemek istiyorum, nasipse o zaman yaparız.*” der. Kara Vezir ise “*Peki Karaca sen nasıl istersen öyle olsun.*” der. Çünkü Karaca Kız başkalarına hiç benzemiyordur kendi kararlarını kendisi alacak yaşta ve kudrettedir. Karaca'nın kararına saygı duyarak konuyu kapatırlar. Karaca'nın annesi Karaca'nın geldiğine çok sevinmiştir âdeti dünyalar onun olmuştur ama diğer yandan da Hasan'ının acısı Hasan'ın öylece gidip kaybolması, tam yedi yıldır bir haber alınamaması Döne Sultan'ı çok üzer, gece gündüz gözyaşı döker. Onu hiçbir şey teselli edemez. Belki bir gün inşallah Hasan'ından da aynı Karaca Kız gibi bir haber gelir “*Gözün aydın Döne Sultan Hasan'ın geliyor.*” diye müjde verirler. Diğer yandan Kara Vezir ve Karaca'nın kardeşleri koyu bir sohbet içerisindeyler. Kara Vezir buraya nasıl geldiğini Karaca Kız'ın kaç tane silahşor ve pehlivan öldürdüğünü bunları da neden yaptığını birer birer anlatır. Karaca'nın abileriye Kara Vezir'i hayretle dinlemekte hayretlerini gizleyemez. Kara Vezir'i dinlerken bazen heyecanlanırlar bazen de ağlar yerlerinde duramazlar. Bir yandan da Karaca'nın yüzüne dönüp dönüp bakarlar. Karaca ise Vezir'e “*Sus anlatma.*” diyemez. Zaman zaman kendisini dışarı atar, bu anlatılanların etkisinden kurtulmaya çalışır. Kara Vezir bu sohbetler esnasında Karaca'nın bütün yaptıklarını şehirlerde ve payitahtta ülkenin ileri gelen pehlivanlarını ve silahşorlarını nasıl öldürdüğünü anlatmaya başlar. Olayları kısaca Döne Sultan'a ve Karaca'nın ağabeylerine anlatır. Döne Sultan da önce hayrete düşer. Nasıl olur Karaca bunları nasıl yapar diye ama sonra Vezir'den gerekçelerini öğrenince rahatlar. Döne Sultan da abileri de Karaca gibi bir kız kardeşleri olduğu için gurur duyarlar. O geceyi Vezir Karacaların evinde geçirirler. Ertesi günü Kara Vezir Döne Sultan'dan, oğullarından ve Karaca'dan izin ister. Artık gitmesi gerektiğini zira orada da beni çok büyük görevler beklediğini söyler. “*Eğer izin verirseniz yarın ben artık yavaş yavaş gitmek isterim.*” der. Tabii ki Döne Sultan, Karaca ve abileri Kara Vezir'e çok teşekkür ederler ama yine mutlaka bir gün gelmelerini bu sefer de daha uzun kalmasını ister, ona dua ederler. Kara Vezir o günü de Karaca abileri ve Yakup Han'la geçirir, muhabbet sohbet ederler, çok iyi dost olurlar. Ertesi günü sabahtan erkenden kalkar. Sabah kahvaltısını yaptıktan sonra Karaca'nın abisi Ahmet'ten atının hazırlanmasını ister zaten atı doyurulmuş eyerlenmiş hazır vaziyette beklemektedir. Ahmet ve kardeşleri Karaca Kız, Döne Sultan, Yakup Han hazır beklemektedir. Vezirin atını binek taşına çekerler ve Vezir orada bulunan herkesle vedalaşır, helâllik alır. Sonra da atına biner ve oradan ayrılır düşer yollara tam bir haftalık bir zorlu yolculuktan sonra evine yorgun ve bitkin bir şekilde evinin kapısını çalar. Kapıyı açan Kara Vezir'in hanımı Vezir'i atın üstünde öylece görünce hem şaşırır hem de çok sevinir ve hemen atının başını tutar. Kara Vezir atından iner evine girer. Hanımı çok sevinir bir yandan da Kara Vezir'e sorar. “*Sen kaç gündür neredeydin nereye gittin neler yaptın?*” diye sormaya başlar. Kara Vezir'se hanımına çok yorgun ve aç olduğunu söyler. Hanımı hemen bir şeyler hazırlar. Kara Vezir hızlı bir şekilde bir şeyler atıştırır. Hanımına dönerek çok yorgun olduğunu şimdi bir şey anlatamayacağını ama biraz uyuduktan sonra her şeyi anlatacağını söyler. Hanımı hemen Kara Vezir'in yatağını hazırlar. Kara Vezir'se soyunur soyunmaz kendini yatağına atar ve öylece uyuyakalır. Öyle yorgundur

ki bugün yatar ertesi günü zor uyanır. Uyanır uyanmaz da hemen saraya haber gönderir “*Şah’ım ben geldim.*” der. Ardından da Şah bunu duyunca çok sevinir. Zira Kara Vezir çok tecrübeli bir devlet adamıdır. Şah akşama Kara Vezir’i saraya davet eder. Bizim bu Kara Vezir saraya gidedursun şimdi saraya bir gidelim bakalım ki orada Kara Vezir Şah’a neler söyleyecek burası şimdilik böyle dursun. Biz haberi şimdi de Osman Bey’den ve Kurt Hasan’dan verelim...

Onlar şehre gelmiş atlarını hana çekmişler, doğruca saraya gelmişlerdir. Sarayda lalayı bulup konuşmuşlardır. Osman Bey lalaya Kurt Hasan’ı getirdiğini söyler. Lala hemen Şah’a haber verir, tesadüf bu ya Kurt Hasan’ın da Kara Vezir’in de saraya gelmesi aynı gündür. Şah’sa bu olayların bir tesadüf mü yoksa içinde başka bir oyun mu vardır bunu akşam bu insanları dinleyerek karar verecektir. Akşam olur sarayın büyük salonu hazırlanır. Gerekli hazırlıklar tamamlanır. Hatta Şah lalasına bu iki ilginç hikâyeyi dinlemek üzere sarayın ileri gelenlerinin, diğer vezirlerinin, paşalarının, saray yetkililerinin hazır olmalarını ister. O gün akşam olur. Herkes sarayın büyük salonunda yerini aldıktan sonra herkes birbirini süzer tanımaya çalışır ama o salonda Kurt Hasan’ı ve Osman Bey’i kimse tanımaz. Ne Kara Vezir ne de bir başkası tabii ki Hasan Ağa da Osman Bey de onlar da kimseyi tanımaz. Ama Kara Vezir’i herkes tanıyordur. İçlerinde sadece iki yabancı vardır. Anlatacağı hikâyeyi kimse de bilmiyordur. Herkes salonda yerini almıştır zira Şah’tan başlamaları için müsaade beklenmektedir. Tabii ki sarayda şerbetler, türlü türlü meyveler, yiyecekler hazırlanmış, misafirlere önlerine çerezler konulmuş ve ardından şerbetler ikram edildikten sonra sohbet başlamıştır. Şah der ki “*Kara Vezir ne de olsa ev sahibidir önce misafirden başlayalım Kara Vezir’i nasıl olsa dinleriz.*” der ve Kurt Hasan’a söz verilir. İşte o akşam Şah’ın huzurunda neler anlatılacaktır. Herkes gibi Şah da merak etmektedir. Şah da diğerleri gibi bu anlatılacak olan hikâyeleri dinleyecektir. Orada neler olmuştur? Evet akşam olmuş herkes yerini almıştır. Şerbetler içilmiş sohbetlere geçilmiş Şah’tan hikâye için destur verilmiştir. Şah “*Hasan Ağa anlat bakalım yahu meraktan çatladık nedir bu Kurt Hasan hikâyesi?*” der. Hasan Ağa derin bir iç geçirdikten sonra önce kendinden bahseder. Memleketteki durumundan bahseder. Hasan Ağa bunlardan bahsedip memleketini köyünün adını söyleyince Kara Vezir’in içi cız eder zira “*Karaca’nın kaybolan babası bu olmasın evet bence bu adam onun da adı Hasan’mış neyse bunu hikâyenin Sonunda öğrenirim.*” der. Hasan’ı dinlemeye devam eder. Hasan Ağa şöyle devam eder. “*Evet ben evden atıma binip sürülerin yanına giderken bir altın kemer buldum. Onu beline bağlayınca meğerse kemer sihirli ve büyülmüş ben bilemedim tabii onu normal bir kemer sandım. Alıp çıplak belime bağladım. Elbisenin altından bağladım çünkü elbisenin üstünden belime olmadı hem de dışarıda görünür millet görür yanlış anlar diye çıplak belimden bağladığımı hatırlıyorum. Sonrası aniden bir de ne bakayım atım beni bırakıp kaçmaya başladı. Bense atımın beni bırakıp kaçmasına bir anlam veremiyordum. Meğerse ben kemeri takar takmaz bir kurda dönüşmüşüm. Sonra atın peşinden koştuğunu, kendisine köpeklerin saldırmak istediğini, kaçarak canını kurtardığını gördüm. Ben bir kurt olmuşum, her şeyim bir kurt, elim yüzüm ayaklarım ağzım kısaca her şey kurt ama ben nasıl oldu da bir kurt oldum bunu bilemiyordum. Daha sonra kurt olarak çekilmez ama yaşanması gereken bir hayat beni bekliyordu.*” der. Hasan Ağa oradakilere bu hikâyeyi ben sizlere nasıl ta başından beri anlattıysam Hasan Ağa da başından geçenleri oradakilere ve Şah’a bir bir anlatır. Kurt olduğunu tam yedi sene kurt olarak yaşadığını neler çektiğini neler yaptığını Sonunda nasıl geri insan olduğunu büyük bir acı içerisinde ağlayarak anlatır. Öyle ki hikâyeyi dinleyenler iki gözü iki çeşmedir. Hasan Ağa’nın o kurtluk döneminde ne acılar çektiğini o sokaklarda anlatıldan çok farklı olduğunu oradakilere öğrenir. Sonra Hasan Ağa yanında oturan yaklaşık üç aydır kendisini misafir eden Osman Bey’e onların huzurunda teşekkür eder. Hasan Ağa böylece hikâyesini tamamlar. Sıra Kara Vezir’e gelmiştir. Zira oradakilerin hepsi Kara Vezir’in yaklaşık bir aydır kayıp olduğunu bilmektedir. Bu öldürülen silahşorlar ve pehlivanlardan sonra Kara Vezir kaybolmuştur. Herkes onu öldürüldü bilir. Ama Kara Vezir ölmemiştir. Karşılarında oturuyor onun da mutlaka çok önemli bir hikâyesi olduğunu biliyorlardır. Kara Vezir’in hikâyesine geçmeden önce tekrar şerbetler gelir. Çerezler gelir dağılır, biraz sohbet edildikten sonra içeride o matem havası dağılmıştır ve Şah Hasan Ağa’nın anlattığı bu hikâyeden çok etkilenir. Sonra Şah’ın kendisi söze başlar. Şu bir aydır ülkesinde çok değişik şeyler olduğunu, çok değerli pehlivanlarının ortadan bir bir kaybolduğunu sonra kendisinin karartma fermanına uymayan bir kadının hikâyesini anlatır. Ardından da hiçbir kadına güvenilmeyeceğini ekleyince Kara Vezir elini kaldırır. Şah “*Buyur Kara Vezir bir şey mi diyecektin?*” der. Kara Vezir “*Şah’ım evet izin verirseniz her iki sorunuza da ben cevap vereyim.*” der. Şah’sa “*Buyur Kara Vezir istersen şu kaybolan silahşorların başlarına gelenlerden başla.*” der. Şah içini yiyen kemiren bu sorunu çok merak etmektedir. Vezir’e “*Buyur anlat.*” der. Vezir başlar benim sizlere anlattığım gibi en ince ayrıntısına kadar anlatmaya. Önce Karaca’nın ismini verir sonra da yaşadığı yeri köyünü söyler. Bunu duyan Hasan Ağa âdeta gözleri fal taşı gibi açılır. Çünkü Vezir’in anlattığı köy kendi köyü Karaca da kendi kızıdır. Hasan Ağa Vezir’e öyle odaklanır ki ses de edemez ama Kara Vezir’in ne anlatacağını çok merak eder. Acaba Karaca’ya bir şey mi olmuştur?

Hasan Ağa kendini tutamaz içinden derin derin ağlar. Kara Vezir'se aniden bir gece kapısının çalındığını üstünde aynı deve benzeyen babayiğit bir silahlı adam durduğunu ve kendisi takip etmesini istediğini söyler. Kara Vezir'se “*Ben de hemen atıma bindim ve başladım bu adamı takip etmeye.*” diye sözüne devam eder. Bu Kara Vezir'in başından geçenleri başlar anlatmaya. Oradakiler pir dikkat dinler. Sinek uça duyulur oradakiler öyle kendilerini kaptırmışlar ki kimi ağlar kimi içini çeker ancak içlerinden birisi var ki onun ağlaması hiçbir şeye benzemez. O da Hasan Ağa'dan başkası değildir. Çünkü Kara Vezir'in anlattığı Hasan Ağa'nın kendi öz kızı Karaca ve ailesidir. Nasıl ağlamasın ki Hasan Ağa'nın böyle içten ağlaması bu durum Şah'ın da dikkatini çekmiş olacak ki Şah, Hasan Ağa'ya “*Hasan Ağa sen neden bu kadar çok ağlıyorsun?*” der. Hasan Ağa daha fazla dayanamaz Şah'a şu dörtlükleri söyler:

*Bilmem ne diyeyim Şah'ım
Benim kuzumdur kuzumdur
Başa ne gelir bileyim
Benim kuzumdur kuzumdur*

*Yedi yıldır yalnızım
Ciğere işledi sızım
İşte o kız benim kızım
Benim kuzumdur kuzumdur*

*Hasan'ım okudum yazdım
Yedi yıl kurtlarla gezdim
İnan ki canımdan bezdim
Benim kuzumdur kuzumdur*

Orada bulunan herkes buna Şah da dâhil ağlamaya başlar. Neyse tekrar şerbetler gelir, içilir, biraz mola verilir. O matem havası dağılır ve Kara Vezir tekrar kaldığı yerden devam eder. Önce Halil'in öldürülüşünü, Karaca'nın haramilerle dostluğunu, silah yaptırdığını, zırhları aldığını, çelik kazıkları yaptırdığını sonra da bu planları uygulamak için yanına babayiğit yüreği pek birisini aradığını söyler. Onun için şehirlere geldiğini oradaki ünlü namlı pehlivan silahşorları bulduğunu ama hiçbirinin dedikleri gibi çıkmadığını hangisinin kapısını çalsa gece don gömlekle kapıyı açıp dışarı çıktıklarını ve bu durumun da Karaca'yı çok rahatsız ettiğini anlatır. “*Bunlar ne biçim silahşor deyip hemen oracıkta kafalarını uçurur. Böylece bu şehirde tam on tane silahşorun başını keser. Elindeki listeye göre sıra bana gelir. Bir gün gece yarısı benim de kapım çalındı. Az kalsın ben de don gömlek çıkıyordum. SON anda silahlarımı kuşandım, kapıyı öyle açtım. Karaca bunu görünce benimse onlara göre çok daha iyi durumda daha dövüşe hazır olduğumu anlamış olacak ki beni aldı götürdü. İşte o haramileri belki yüz metre kayaya çıkararak o harami başını ve adamlarını öldürdü sonra da Halil'in mezarının başına geldi.*” der. Orda olanları anlatmaya başladığında oradakilerin yine iki gözü iki çeşme ağlamaktadır. Ama bir yandan da Karaca Kız'ın bu yiğitliğine, sözünün erliğine, gözünün pek bileğinin güçlü olmasına oradakiler âdeta hayran kalır. Zaman zaman Karaca'yı Kara Vezir ballandıra ballandıra anlatırken kendi kendilerine “*Herkesin işte böyle bir sevdiği, nişanlısı ya da hanımı olmalı.*” diye düşünürler. “*Acaba bu memlekette böyle bir kız gerçekten var mıydı?*” diye sorarlar. Ama oradakilerin hepsi de Karaca Kız'a gıyaben hayranlık duyar âdeta içten âşık olmuşlardır. Kara Vezir “*İşte Şah'ım şimdi ikinci sorunuzun cevabını veriyorum. İşte bakın kocasını şan şöret para için öldüren de var ama diğer yandan kocasının yoluna ölen de var görüyorsunuz ya bir kadın kocası için sevdiği için neler yapan Karacalar da var. Takdir sizin.*” der ve hikâyeyi burada bitirir. Bitirir bitirmesine de Şah'ın yüreğini bir Karaca sevdası sarar. Yakup Şah bekârdır. Evlenmemiştir. Kim bilir belki de karşısına Karaca gibi bir eşi benzeri bulunmayan güzellik desen öyle yiğitlik desen öyle silahşorluk desen öyle ahde vefa sözünün erliği yine öyle “*Allah'ım yeryüzünde böyle kadın da var mıymış?*” diye kendi kendine düşünmeye başlar. Orda bulunan saray misafirleri anlatılan hikâyelerden âdeta mest olup kendinden geçer. Üstelik de hepsi gerçek yaşanmıştır ve Allah'ın işine gücüne kudretine bakın ki yedi yıl önce başlayan bir hikâyenin ucu ta şarktan garba kadar uzanır. Tesadüfe bakın ki şu anda bu hikâyenin kahramanları bir araya gelmiştir ve âdeta bir kurgu gibi insanı hayrete düşürür. Oradakiler hikâyelerden anlatılanı dinledikten sonra Karaca Kız'ın Hasan Ağa'nın kızı olduğunu öğrenirler. Hasan Ağa kendisi yokken böyle neler olmuş neler yaşanmış Karaca'nın Yakup Han'ın başına neler gelmiştir? Bunları hayretle dinlemiş gözyaşlarını tutamamıştır. Bir yandan da her şeyin Sonunda güzel olduğuna, işlerin yoluna girdiğine,

Karaca'nın da Yakup Han'ın da sağ salim olduklarına, eşinden de çocuklarından da sağlıklı bir haber aldığına çok sevinmiştir. Hasan Ağa hem üzüntülüdür hem de kızının hayatı kurtulduğu için Kara Vezir'den çoluğundan çocuğundan kısmen de olsa bir haber aldığı için de çok mutludur. Hasan Ağa Kara Vezir'le konuşup onları bir kere daha sormak ister. Ama Şah'ın huzurunda olduğu için ortam hiç müsait değildir. Hasan Ağa cemaatin dağılmasını bekleyecektir. Sonra da Kara Vezir'le sohbet edecektir. Evet hikayeler anlatılmış şerbetler içilmiş artık saatte gece yarısını çoktan geçmiştir. Herkes Şah'ın gözüne bakmaktadır. Şah'ın müsaade vermesini bekler. Sonunda Şah misafirlerine *"Artık herkes evine gidip istirahatine bakabilir."* diye izin verir. Ardından hemen lalasını sesleterek *"Aman lala Osman Bey'le misafiri Hasan Ağa, birkaç gün bizim misafirimiz olsunlar, teklif edin."* der. Lala hemen Osman Bey'le Hasan Ağa'nın yanına giderek Şah'ın bu teklifini kendilerine iletir. Hasan Ağa ve Osman Bey bu Şah'ın teklifini kabul eder. Ama laladan bir ricada bulunur. Lalaya der ki *"Kara Vezir'i bizim yanımıza bir getirebilir misin?"* der. Lala da *"Tabii ki."* der. Hemen lala Kara Vezir'e seslenerek Hasan Ağa'nın yanına gelmesini rica eder. Kara Vezir'se zaten geleceğini söyleyerek Hasan Ağa'nın yanına gelir. Tekrar birbirlerine sarılırlar. Hasan Ağa Kara Vezir'e *"Demek sen benim yavrularımı gördün, Karaca'mı gördün."* der ve Kara Vezir'den teker teker sormaya başlar. Kara Vezir'se yaşadıklarını ve gördüklerini Hasan Ağa'ya birer birer anlatır. Hasan Ağa'ysa Kara Vezir'e çok dua eder ve ayrılırlar. Kara Vezir evine gider. Hasan Ağa ile Osman Bey orada kalır. Bu iki arkadaş üç gün Şah'ın misafiri olurlar. Üç günden sonra Hasan Ağa Şah'tan izin ister der ki *"Efendim ben tam yedi yıldır evimden köyümden uzaktayım, artık izin verirseniz evime köyüme gitmek isterim."* der. Bunun üzerine Şah derhal lalasına *"At tavlāsından en iyi atlardan bir tanesini Hasan Ağa'ya hediye edin, yol hazırlığını görün. Derhal terzilerde Hasan Ağa'nın üstünü başını görsünler. İnşallah biz de bir gün Hasan Ağa'yı ziyaret ederiz."* der. Sarayın terzileri Hasan Ağa'ya bir kat elbise hazırlar, tavladan da altına çok güzel bir at çekerler. Şah vadettiği Hasan'ı getirene vereceği altınları Osman Bey'e verir. Ayriyeten Hasan Ağa'ya da biraz altın verir *"Yola gideceksin."* der. Şah Hasan Ağa ile Osman'ı ikisinin de gönlünü hoş eder. Hasan Ağa âdeta sevinçten uçarak Osman'la birlikte Şah'a teşekkürlerini bildirir, şükranlarını sunarak oradan ayrılırlar. Oradan Hasan Ağa ile Osman çıkarlar doğruca ilk misafir oldukları hana gelirler. Handa Osman'ın atı ile Hasan Ağa için emanet alınan atları vardır. Hancının hesabını keserler atları da alıp köye doğru yola çıkarlar. İkisi de Osman Bey'in köyüne gelir. Hasan Ağa iki gün daha Osman'ın misafiri olur. Hasan'ın gideceğini duyan köyüler teker teker gelir Hasan Ağa'dan helâllik alırlar. Hasan Ağa yola çıkar artık Hasan Ağa tamamen özgür atının üzerinde yollara, dağlara, taşlara bakar sanki o eski özlediği günlere geri dönmenin keyfini çıkarmaktadır. Böylece Hasan Ağa bir hafta on günlük bir yolculuktan sonra Sonunda kendi köyünün topraklarına girer. Bu dağları taşları ne kadar da özlemiştir. Hasan Ağa köyüne doğru ilerler. Tam yedi yıl sonra yeniden kendi köyünün topraklarına ayak basmak, yeniden o tanıdığı bildiği dağlara taşlara bakmak, onlarla âdeta gönülden söyleşmek çok güzeldir. Hasan Ağa sanki yeniden dünyaya gelmiş gibi duygulara kapılır. İşte böyle yolculuğa devam ederken bir de ne baksın kendi köyünün sürüleri yol kenarında otlamaktadır. Bir de bakar ki karşıda bir çoban koyunlarını otlatır. Hasan Ağa hemen atını o çobanın yanına doğru sürer. Yanına gelince *"Selamun aleyküm çoban."* der. *"Aleyküm selam amca buyur ta yoldan benim yanıma geldiğine göre bir arzun mu var?"* diye cevaplar çoban. Hasan Ağa aslında çobanı tanımıştır. Kendi çobanıdır sadece biraz yaşlanmıştır. Hasan Ağa *"Evet ben bu köyde bir Hasan Ağa vardı onu soracaktım."* der. Çoban *"O Hasan Ağa benim ağımdır, ben onun çobanıyım ama o Hasan Ağa tam yedi yıl önce kayboldu. Ne ölüsünü ne de dirisini bulamadılar. Hâlâ bekler dururuz."* der. Hasan Ağa'ya *"Öyle mi peki ya çoluğu çocuğu nasıl bari iyiler mi?"* diye sorar. Çoban *"Neden iyi olmasınlar hepsi çok iyi."* der. Hasan Ağa *"Peki, ben sana iyi günler dilerim."* der. Çobansa Hasan Ağa'ya *"Sen kimsin Hasan Ağa'yı neden soruyorsun?"* der. Hasan Ağa'ysa *"Evlât o Hasan Ağa benim çok iyi bir dostumdur. Acaba bir haber var mı diye sordum."* der. Çobansa *"Yok amca hiçbir haber yok."* der. Hasan Ağa oradan ayrılır köye gelir. Köyün içinde atla yavaş yavaş kendi evine doğru ilerler. Köylüler Hasan Ağa'ya bakarlar ama hiç kimse tanımaz. Hasan Ağa rastladığı kendi köylülerine selam vererek kendi evine doğru ağır ağır ilerler. Evinin önünde bir çeşme akmaktadır. Çeşmeye doğru yaklaşıncı bir de ne görsün Döne Sultan orda su doldurur. Hasan Ağa hemen attan iner Döne Sultan'ın yanına doğru gitmeye başlar. Döne Sultan da bu yabancı herhalde su içecek diye kenara çekilerek yer verir. Hasan Ağa ise çeşmenin başına gelip durur ve Döne Sultan'ın gözlerine bakarak bakalım Döne Sultan'a neler söyler aldı Hasan Ağa:

*Uzaktan gelmişim çok da yorgunum
Bir su doldur da ver içeyim güzel
Hem feleğe hem kadere dargınım
İçip de kendimden geçeyim güzel*

Döne Sultan bu dörtlükleri dinler hemen şu cevabı verir:

*Madem yolcu isen suyun vereyim
İç suyunu yolcu geç git yoluna
Çekil de yolumdan yolum göreyim
İç suyunu yolcu geç git yoluna*

Evet Döne Sultan böyle cevap verince belli ki Döne Sultan da Hasan Ağa'yı tanımaz. Bunu fırsat bilen Hasan Ağa Döne Sultan'a bir zarf atmak ister. Bakalım ikinci dörtlükte neler der?

*Ne güzelsin güzel dur da bakayım
İstersen boynuna lira takayım
Sen için kendimi burada yakayım
Kefenim elimle biçeyim güzel*

Döne Sultan bakar ki bu yolcunun niyeti sadece su içmek değil başka niyetleri de var bunu sezince hemen şu cevabı verir bakalım ne der?

*Ahu zarla geçti gündüzüm gecem
Aman ha duymasın benim Karaca'm
Üç tane oğlum var bir de kocam
İç suyunu yolcu geç git yoluna*

Hasan Ağa biraz daha sıkıştırmak ister bakalım Döne Sultan'a ne der:

*Sen benim öteki yarım olasın
Dünyada servetim varım olasın
Dileğim Mevla'dan karım olasın
Alıp seni burdan kaçayım güzel*

Bunun üzerine Döne Sultan iyice sinirlenir. O tanımadığı yolcuya şu dörtlükle cevap verir:

*Baktım karşılarından sığır geliyor
Yolcu ecelini çağır geliyor
Kellense gövdene ağır geliyor
İç suyunu yolcu geç git yoluna*

Hasan Ağa Döne Sultan'ın bu sözlerinin üzerine Son dörtlüğünü şöyle söyler:

*Ben Hasan'ım yedi yıldır fırarım
Artık kalmadı ki kavli kararım
Döne döne, Döne Sultan ararım
Tut elimden buradan göçeyim güzel*

Evet Hasan Ağa bunları söyleyince Döne Sultan şaşırır. “Allah Allah bu yabancı benim adımı nerden biliyor?” der. Başını kaldırıp Hasan Ağa'nın gözlerine bakar bakmaz Hasan'ı hemen tanır. “Vay Hasan'ım sen misin?” deyip boynuna sarılır. Böylece yedi yıldır hasret olan hasretler birbirlerine kavuşmuşlardır. Döne Sultan hemen Karaca'ya, oğullarına, komşulara; bağırır, feryat eder. Sevinç çığlıkları atarlar hemen Döne Sultan adamlarını salar. Sürülerin birisinden tam yedi tane koç getirir. Hasan Ağa'nın ayağının dibinde kestirir efendim bir muhabbet sohbet başlar. Hasan Ağa başından geçenleri eşine, çocuklarına, yanına gelen komşularına, yaren ahbablarına kısaca yolda giderken bir altın

kemer bulduğunu o kemeri takınca bir kurda dönüştüğünü sonra da tam yedi yıl kurt olarak yaşadığını gözyaşlarıyla anlatır. Sonra nasıl geri düzeldiğini, Şah'ın sarayına çağrıldığını, hikâyesini dinlediklerini anlatır. İşte o arada Kara Vezir de saraydadır. O da başından geçenleri anlatır. Hasan Ağa “Ben de sizleri ve Karaca'nın neler yaptığını Kara Vezir'den kısmen dinledim.” der. Tabii ki orada bunları dinleyen Döne Sultan Hasan Ağa'nın oğulları komşuları herkes hayretler içerisinde Hasan Ağa'yı dinler. Sonra da bu işler tatlıya bağlandığı için Allah'a şükür ederler. Hikâyenin Karaca'yı ilgilendiren asıl haramileri öldürdüğü kısmını saklar. Karaca ise durup durup babasının sanki dünyaya yeniden gelmiş gibi boynuna sarılır, hasret giderir. Sonunda tüm aile baş başa kalınca bu sefer onlar yedi yıldır burada olanları anlatırlar ama Hasan Ağa aslında Karaca'nın başına gelenleri Kara Vezir'den dinlemiştir. Hasan Ağa epey oturup hal hatır sorduktan sonra konu Karaca'nın nişanlısının nasıl olduğunu, Yakup Han'ın nasıl esir düştüğünü sonra da nasıl kurtardığını kendisinden dinlemek ister. Birkaç günlük yorgunluk atmadan sonra bir gün Karaca'yı yanına sesler ve başlar Karaca'ya sormaya. Karaca'nın başından neler geçmişse can kulağıyla Karaca'yı dinler, Karaca'ysa Yakup Han'ı haramilerin öldürdüğünü sandığını anlatır. Kısaca kendisinin başından geçenleri babasına hem ağlar hem de anlatır. Karaca'nın dertlerini paylaşır ama artık olan olmuştur. Sonunda şükürler olsun her şey tatlıya bağlanmıştır diyerek Karaca'yı teselli eder tabii ki bu arada Yakup Han da, Hasan Ağa'nın geldiğini duyar duymaz koşar gelir. Hasan Ağa'yla görüşür, konuşur o da Hasan Ağa'nın hikâyesini dinler. Karaca da babasına sormaya başlar, babası da zaten başından geçenleri anlatmıştır. Şah'ın bu kadar mütevazı misafirperver bir o kadar da hayırsever olmasını anlatır. Hasan Ağa binip geldiği atı, giyindiği elbiseleri ayıriyeten de yol harçlığı olarak kesesine yüz tane altını Şah'ın koyduğunu, çok mert yiğit bir delikanlı olduğunu söyler. Karaca da aslında babasının anlattıklarından Şah'ı merak eder. Ama Karaca gönlünü Yakup Han'a kaptırmıştır onun için ölümü kaç defa göze almıştır. Bin tane Şah da olsa Yakup Han'ın saçının bir teline vermez. Bir de babası kendisini evinde aylarca misafir eden Osman Bey'den de çok sık söz eder. Ona olan minnettarlığını sık sık dile getirir. Ardından Karaca “Babasına kim bilir belki seninle bir gün gider hem o sana yardım eden o Osman Bey'i ziyaret ederiz. Oradan da Şah'ı ziyarete gideriz.” diye babasına espri yapar. Babası Hasan Ağa da “Neden olmasın beni o kışın ortasında o soğukta bulan bana evini yüreğini açan Osman kardeşimi bir gün mutlaka ziyarete gideceğim. Hem de ona çok büyük hediyeler götüreceğim. Çünkü çok veren maldan az veren candan derler. Osman Bey aylarca evinde misafir etti, beni yedirdi, içirdi, yatırdı elinden geleni yaptı. Eğer bana Şah atını vermeseydi benim bütün eksikimi gediğimi Osman görecekti. Ben bunun altında kalamam ben de ona elimden geleni yaparım.” der. Hasan Ağa tabii Karaca'ya biraz da Kara Vezir'i anlatmaya başlar. Hasan Ağa da “İşte o Kara Vezir bana yardım eden Haşim Şah'ın Veziri'dir. O Kara Vezir seninle ilgili yaşadıklarınızı her şeyi bize en ince ayrıntısına kadar anlattı.” der. “Ben size mahsus söylemedim hikâyeyi senden dinlemek istemiştım ama sen Kara Vezir kadar ayrıntılı anlatmadın. Seninle gurur duyuyorum ve Allah'a şükrediyorum ki bana senin gibi bir kız evladı verdi.” der. Karaca'ya sarılır, öper, duygulanır, ağlar. Karaca hayretler içerisinde. “Babamla Kara Vezir'in karşılaşması benim yaptıklarımı anlatması ne acayip şeydir.” diye düşünür. Böyle bir şey olabilir mi? Kendi kendine hayrete düşer ve “Evet olmuş ki babam anlatıyor yoksa nereden bilsin?” diye aklından geçirir. Karaca'nın namı ta payitahta kadar hatta ülkenin her yanına oralara kadar ulaşmış âdeti dillere destan olmuştur. Bu hikâyeler dilden dile dolaşa dursun biz haberi Şah'tan verelim...

Aradan birkaç ay geçer ve Şah aklından şöyle şeyler geçirir. “Hem gidelim Kurt Hasan'ı ziyaret edelim hem de memleketin o taraflarını bir görelim. Halkla bir hemhal olalım gezip dolaşıp gelelim.” diye düşünür ardından da hemen üzerine bir gün Şah Kara Vezir'i yanına sesletir. “Vezir buyur Şah'ım.” der. “Vezir acaba seninle bir seyahate çıksak mı? Ne dersin?” der. Vezir “Siz nasıl emrederseniz Şah'ım ama nereye doğru gideceğiz?” diye sorar. Şah “Doğuya doğru gitmek istiyorum.” der. Kara Vezir “Olur Şah'ım neden olmasın hem biz ülkenin o tarafına çoktandır gitmedik, halkla oralarda hiç hasbihal edip konuşmadık. Halkın sorunlarını isteklerini dinlemedik, çok iyi olur ben hemen hazırlıklara başlayayım inşallah önümüzdeki günlerde yola çıkarız.” der. Bunun üzerine Kara Vezir hemen yol hazırlıklarına başlar. Birkaç gün içerisinde hazırlıklarını tamamlar. On kişilik de bir muhafız grubu hazırlar. Şah'ın huzuruna çıkar. Şah'a “Şah'ım bizim yol hazırlıklarımız tamamlandı. Siz ne zaman emrederseniz biz o zaman yola çıkmaya hazırız.” der. Şah'sa Kara Vezir'e “Çok şatafata gerek yok. Sadece beş on kişilik bir grup ben de tebdili kıyafet alacağım. Öyle seyahat edeceğiz.” der. Kara Vezir “Tamam efendim nasıl isterseniz.” der. Ardından Şah'ın huzurundan çekilir. Ertesi günü Şah Kara Vezir'i sesletir. Kara Vezir Şah'ın huzuruna çıkar. Şah “Yarın erkenden yola çıkıyoruz.” der. Ertesi günü Kara Vezir Şah ve yanında on tane de muhafızıyla birlikte yola çıkarlar. Şah ve adamları o şehir senin bu şehir benim hanlarda konaklayarak dinlenerek halkla sohbet ederek gezer. Günlerden bir gün Karaca'nın şehrine gelir. Şah Kara Vezir'e “Ne dersin Vezir buraya kadar geldik. Buradan da şu Kurt Hasan'ı ve kızı Karaca'yı da

ziyaret edelim mi?" der. Kara Vezir "Hay hay efendim çok iyi olur. Buna Hasan Ağa da çok sevinir." der ve atlarının başını Hasan Ağa'nın köyüne doğru çevirirler. Zaten Kara Vezir, köyü ve Hasan Ağa'nın evini bilmektedir. Neyse ikindiye doğru Hasan Ağa'nın konaklarının önünde dururlar. Bir de Hasan Ağa ne baksın dışarıda Haşim Şah ve Kara Vezir ile birlikte on tane de muhafız durur hemen koşar bunları karşılar. Attan inmelerini misafirleri olmasını ister. Şah ise bu teklifi geri çevirmez atından iner. Hemen Şah'ın atı ahıra çekilir diğerleri de atlarından inerler onların da atları ahırlara çekilir. Sonra da Hasan Ağa'nın konağına davet edilirler. Hasan Ağa çok mutludur. Çünkü ülkenin Şah'ı kendisini ziyarete gelmiştir. Âdeta sevinçten uçmaktadır. Hasan Ağa hemen Şah'a koyunlar keser, yemekler hazırlatır, ikramlarda bulunur. Yemekler yenilir, içilir, bir sohbete geçilir. Hasan Ağa ise tabii ki Şah gelmeden önce artık evine gelmiş kızının tam yedi yıldır nişanlı olduğunu bildiği için Yakup Han'ın babasını çağırtmıştır. "Artık bu gençlerin düğünlerini yapalım." demiş, tam o arada düğün kararı alınmış ve düğün hazırlıkları başlamıştır. Tam işte bu günlerde Şah da Hasan Ağa'yı ziyarete gelir. Diğer yandan Şah ise Karaca'nın hikâyesini dinlemiş bir yandan da Karaca Kız'ı çok merak etmektedir. "Acaba gerçekten Karaca Kız anlattıkları gibi biri mi?" diye merak eder. Şah'ın gözü bir yandan da Karaca'yı aramaktadır. Karaca'ysa Şah'ın geldiğini duymuş ama ilk etapta hemen yanına gelmeyi uygun görmemiştir. Önce biraz istirahat etsin, yenilsin, içilsin sonra yanına gitmeyi düşünür. "Hoş geldiniz derim." der. Öyle de yapar. Sonunda Karaca Kara Vezir'e Yakup Şah'a ve diğerlerine hoş geldin demek için müsaade ister, müsaade verilir. Karaca içeri girer. İçeri girer girmesine de Şah'ın gözleri fal taşı gibi açılır. "Aman Allah'ım bu dediklerinden de güzel ve gösterişliymiş." diye düşünür. Allah bunu ne güzel yaratmış âdeta Şah'ın eli ayağı birbirine dolaşır. Karaca bir edayla hepsine "Hoş geldiniz." der tabii ki Vezir'i tanımaktadır. Şah Karaca'ya bakmaya doyamaz gözünü Karaca'nın gözlerinden ayıramaz. Şah Karaca'ya olan bakışlarını tamamladıktan sonra kendine gelerek "Gel Karaca Kız şöyle karşıma otur. Zira ben sizin methinizi Kara Vezir'den duydum. Kara Vezir sizi anlata anlata bitiremedi. Siz neler yapmışsınız öyle sizi tebrik ediyorum. Dolayısıyla benim ülkemde böyle sadık insanların özellikle kadınların hele de böyle kahraman kocasının yolunda ölecek bir kadını ilk defa gördüm. Sizi kutluyor ve tebrik ediyorum. Bu arada nişanlınız Yakup Han'ı da çok merak ettim, o da gelse de onunla da bir tanışsak. Ben sizin gıyabınızdan size hayran kaldım memleketin bu tarafına da yolumuz düşünce babanız Hasan Ağa'yı dolayısıyla sizi de çok merak ettiğim için uğrayıp bir ziyaret etmek istedim. Hasan Ağa bizleri de sizlere mutlaka anlatmıştır. Hasan Ağa birkaç gün misafirimiz olmuştu. Biz de ona söz verdik yolumuz o tarafa düşerse mutlaka sizleri ziyaret edeceğimizi Hasan Ağa'ya söylemiştik." der. Karaca "Evet efendim babam sizi ve babama yaptığınız iyilikleri anlattı." der. Şah'sa "Estağfurullah ne iyiliği bizim yaptığımızı kim olsa yapardı. Ama Hasan Ağa ile aramızda bir dostluk gelişti. İşte biz de onun için buralara kadar gelmişken Hasan Ağa'yı da bir ziyaret edelim dedik. Tabii ki sizin methiniz ta payitahta kadar geldi. Hani benim az da adamımı öldürmemişsiniz o namı değer pehlivanları silahşorları hepsini sen mi öldürdün gerçekten?" der. Karaca'ysa başını önüne eğip sessizce üzülmeye başlar. Ardından da Şah'a "Aman Şah'ım beni bağışlayın aslında öyle bir niyetim yoktu." der. Şah'sa "Seni anlıyorum ve hikâyeyi biliyorum Kara Vezir her şeyi bana anlattı. Demek ki bu memlekette bu zamanda analar böyle yürekli mert bir hanım doğurduğu için ben Allah'a hamdediyorum." der. Karaca da "Aman Şah'ım estağfurullah ben kim o dedikleriniz kim? Babam da bana sizin çok methinizi etti. Haşim Şah da "Aman güzel Karaca babanız lütfetmiş." der. Şah'ın kendisini görmek istediği haberi Yakup Han'a gelir. Yakup Han'sa haberi alır almaz hemen Hasan Ağagile koşar. Yakup Han'ın geldiğini görenler Kara Vezir'e haber verirler. "Efendim Yakup Han geldi." yazar. Vezir de Şah'a "Şah'ım Karaca'nın nişanlısı geldi. Sizinle görüşmek ister." der. Şah'sa "Tamam içeri alın." der. Ama aklından da "Acaba bu Yakup Han Karaca'ya layık birisi mi yoksa çapulcunun birisi mi?" diye geçirir. Kapı çalınır, Şah "Gel." diye seslenir. İçeriye Yakup Han girer, selam verir Şah'a "Hoş geldiniz Şah'ım." der. Şah Yakup Han'a şöyle bir tepeden tırnağa bakar ama Yakup Han'ın boy, pos, vücut yapısı, kaşı gözü her şey yerinde aslan gibi bir delikanlıdır. Tam da Karaca'ya layık biridir. Şah Yakup Han'ı gözleriyle inceledikten sonra Yakup Han'a "Maşallah dedikleri kadar varmışsın." der ve oturmasını söyler. Yakup Han ise diğer misafirlere ve Kara Vezir'e de "Hoş geldin." der ve bir kenara oturur. Şah "Ee anlat bakalım Yakup Han düğün ne zaman?" der. Yakup Han ise "Şah'ım biz bilmeyiz onu babalarımız ve büyüklerimiz bilir." der. Şah Hasan Ağa'ya dönerek "Hasan Ağa madem bunlar yedi yıldır nişanlı bekliyorlar ben de hazır buraya gelmişken siz de izin verirsiniz bu delikanlıların düğünlerini yapalım." der. Hasan Ağa ise "Şah'ım zaten biz de düğün hazırlıklarına başlamıştık siz de şeref verdiniz bu teklifiniz bizim için hem emirdir hem de şereftir." der. Şah kendi kendine düşünür der ki "Allah'ım bunlar ne güzel insanlar sana yalvarıyorum benim karşıma da Karaca Kız gibi güzel, Karaca Kız gibi sadık, Karaca Kız gibi seven, Karaca Kız gibi yürekli mert yiğit bir kız çıkar." der. Hasan Ağa ise hemen adamlarına emir verir, "Derhal toy düğün başlasın." diye. Köyde davullar zurnalar çalmaya başlar herkes köyden davet edilir hatta

civar köylere atlılar gönderilir onlar da düğüne davet edilir. Böylece köyde bir düğün başlar ki dillere destandır. Etraf köylere haberler gitmiştir, ülkenin Şah'ı Hasan Ağa'ya misafir gelmiştir. Düğüne de katılacaktır diye. O yörenin halkı da kulaktan kulağa yayılan Karaca'nın hikâyesi, Kurt Hasan'ın hikâyesi bir yandan da Şah'ın gelmesi halkın Şah'ı görmek istemesine neden olmuştur. Öyle bir kalabalık olur ki âdeta köy almaz. İnsan kalabalığı sel gibidir. Tabii ki sabah olur diğer taraftan Karaca ve annesi Döne Sultan ve evdeki yardımcı kadınlarla birlikte öyle bir kahvaltı sofrası hazırlamışlar ki tam da Şah'a layıktır ama Şah kalkmaktadır. Karaca da Şah'ı merak etmektedir. Neyse Sonunda Şah'ın kapısı açılır ve herkese hayırlı sabahlar diledikten sonra Hasan Ağa, *"Şah'ım soframız hazır eğer buyursanız kahvaltı yapalım."* der. Tabii ki Şah *"Tamam Hasan Ağa buyurun."* der ve sofraya otururlar. Karaca Kız bizatihi Şah'ın hizmetini kendisi yapmaktadır. Şah bunu görünce *"Aman Karaca Kız siz de sofraya oturun bırakın da başkaları hizmet etsin."* der. Karaca Kız'sa *"Aman Şah'ım siz benim babama çok iyi davranmışsınız. At, altın ve giysiler vermişsiniz. Allah sizden razı olsun bunların yanında benim yaptıklarım ne ki?"* der. Şah teşekkür eder ve kahvaltı yapılır yemekler yenilip içildikten sonra sohbete geçilir. Kara Vezir Şah'tan ve Hasan Ağa'dan izin isteyerek kalkar. Doğruca Karaca'nın yanına gider. Karaca *"Buyur Kara Vezir bir isteğin mi var?"* der. Kara Vezir *"Evet bir ricam var."* der. Karaca *"Buyur Vezir isteğini söyle."* der. Vezir *"Benimkisi istek değil daha çok ricadır. Şah'ım bizlere göstermiş olduğunuz misafirperverlikten dolayı sizlere çok teşekkür etmek için beni görevlendirdi."* der. *"Şah'ım ayriyeten sizin de nişanlı olduğunuzu bildiği için sizlere düğün hediyesi olarak çok ağır hediyeler getirdi. Hediyeler şu sandığın içerisinde bunu Şah'ın adına ben vermek istedim. Şah'ımız böyle emrettiler."* der. Karaca Kız'sa *"Aman efendim Şah'ım çok zahmet buyurmuşlar."* der. Vezir'e teşekkür eder neler söyleyeceğini bilemez âdeta dili dolaşır. Karaca Kız kendisi özel olarak Kara Vezir'e ayriyeten teşekkür eder. Tam o sırada içeriye bir haber gelir. *"Hasan Ağa'nın çok uzaklardan bir misafiri var."* derler. Hasan Ağa dışarı çıkar bir de bakar ki Osman atın üzerinde öylece durmaktadır. Hasan Ağa hemen koşar atının başına Osman'ı indirir. Hasan Ağa o kadar sevinmiştir ki Allah'a çok şükürler eder. *"Allah'ım bir yandan Şah, bir yandan Osman, bir yandan kızım sağ, sana ne kadar şükretsem azdır."* der ve Osman Bey'i hemen içeri buyur eder. Osman Bey içeri girdiğinde Kara Vezir ve Şah'ın da içeride olduğunu görür ve hem şaşırır hem de çok sevinir. Dışarıda davullar zurnalar çalmaktadır. Osman Bey sorar *"Bu davullar nedir?"* diye halk oldukça kalabalıktır. Hasan Ağa ise *"Osman Bey bu çalan davullar kızım Karaca'yla Yakup Han'ın düğünleridir."* der. Osman Bey buna da ayriyeten çok sevinir. *"Hasan Ağa'ya hayırlı olsun tam zamanında gelmişim."* der. Hasan Ağa da *"Gerçekten büyük tesadüf oldu sizin gelişiniz, Şah'ın gelişi de çok güzel oldu, Allah'ıma şükürler olsun."* der. Tabii ki düğün devam eder. Hasan Ağa ise gelen misafirlere koyunlar, inekler kesilir. Yemekler pişirilir, halaylar tutulur, davullar çalar, oyunlar oynanır. Pehlivanlar güreş tutar, ciritçiler cirit oynar, okçular ok atar. Böyle bu neşe içerisinde tam üç gün düğün yaparlar üç günün Sonunda düğün alayı Karaca'nın kapısına gelir. O zaman gelinler atlarla gelin giderlermiş. Karaca Kız'ın koluna kardeşi Kenan girer ve kapıdan dualar eşliğinde çıkarırlar. Ata bindirirler gelin alayı yavaş yavaş davullar zurnalar eşliğinde ağır ağır Yakup Han'ın evine doğru ilerler. Gelin alayı en Son Yakup Han'ın evine gelir, Karaca Kız'ı attan indirirler ve içeri alırlar. Hasan Ağa Son kez gelen misafirlere çok güzel bir yemek verir, misafirlere teşekkür eder. Bu arada Şah'ı da halk çok merak etmektedir. Şah'ı görmek istemektedirler. Hasan Ağa'ya rica ederler *"Şah'ımız buraya kadar gelmiş lütfetse bir görsek."* derler. Hasan Ağa da halkın bu isteğini Şah'a iletir. Şah ise *"Tabii ki."* diyerek kabul eder ve orada yüksek bir evin bacasına çıkarırlar. Şah oradan halkı selamlar ve biraz da konuşur halkla tanışır. Halksa Şah'ı görmekten sesini duymaktan çok memnundur. Hem Şah'a hem de Hasan Ağa'ya teşekkür ederler ve oradan yavaş yavaş ayrılırlar. Evet Karaca gelin gitmiştir. Allah onları mutlu etsin. Şah ise Hasan Ağa Osman Bey ve Vezir adamlarıyla kalmışlardır. Şah Hasan Ağa'ya dönerek *"Evet Hasan Ağa artık bizim de yol almamız gerekir siz de müsaade ederseniz yarın erkenden biz yola çıkalım."* der. Hasan Ağa *"Müsaade sizin Şah'ım ama birkaç gün daha kalsaydınız."* der. Şah ise *"Bu kadar yeter yarın inşallah yola çıkalım."* der. Vezir'e hazırlıkların yapılmasını söyler. Vezir'se *"Tamam Şah'ım baş üstüne."* der ve hemen hazırlıklar başlar. Osman Bey ise Hasan Ağa'ya *"Hasan Ağa eğer izin verirsen ben de Şah'ımla gideyim malum yol uzun."* der. Hasan Ağa Osman Bey'e dönerek *"Osman Bey sen Şah ile mi geldin ki Şah ile gidiyorsun? Asla müsaade etmiyorum. Onları yolcu edelim sen benim misafirimsin. Hele biraz kal daha hiç konuşamadık. Sohbet edemedik, ben seni daha sonra yolcu ederim."* der. Ertesi gün erkenden yolculuk başlar. Şah'ın adamları atları hazırlamışlar Vezir de hazır Şah'ın atını binek taşına çeker. Şah herkesle vedalaştıktan sonra atına biner ve payitahtta doğru yola koyulurlar. Hasan Ağa'nın oğulları ve bazı komşular onlar da atlarına binerek Şah'ı ta köyün sınırına kadar yolcu eder. Şah'tan izin alıp geri dönerler. Gelelim Osman Bey'e Hasan Ağa tam iki ay Osman Bey'i misafir eder. İki ay Hasan Ağa ile Osman Bey yerler, içerler, gezerler, tozarlar. Bolca sohbet muhabbet ve günler su gibi geçer. Artık Osman Bey de Hasan Ağa'dan izin ister. Hasan

Ağa da bu izini münasip görür ve Osman Bey'in atının yarın sabah hazır olmasını söyler. Ertesi günü Osman Bey kahvaltıdan sonra kalkar müsaade ister, hep beraber Osman Bey'in atının başına gelirler. Osman Bey'e Hasan Ağa çeşitli hediyeler verir ve yine oğullarına Osman Bey'i köyün sınırlarına kadar eşlik etmelerini ister. Hasan Ağa'nın oğulları "*Tamam baba.*" derler ve Hasan Ağa ile Osman Bey sarılır, vedalaşırlar ve oradan ayrılırlar. Hasan Ağa'nın oğulları Osman Bey'i ta köyün sınırlarına kadar geçirir, vedalaşır, geri dönerler.

Karaca ile Yakup Han ise çok mutludur. Onlar mutluluklarını yaşasınlar onlar erdi muradına biz de çıkalım kerevetine. Bu hikâye de burada sona erdi bu hikâyeyi dinleyenlere sağlık ve mutluluklar diliyoruz.